

Giới thiệu Tam Quốc Tinh Kỳ Convert

Cuốn sách này không có Bá Vương Khí!

Cũng không có tuyệt thế võ nghệ!

Cũng không có gần như yêu nhân trí lực!

Dựa vào chỉ là đối với lịch sử tiên tri, còn một điều điểm vận khí.

Xem một người bình thường, như thế nào rộng lớn mạnh mẽ, âm âm sống dậy thời Tam quốc sáng tạo chính mình đấy. . . Hậu cung!

Tác giả viết không YY, lối hành văn đơn giản, dễ đọc, hấp dẫn.

NVC không thông minh tuyệt đỉnh, không võ công như thần, chỉ có chút nắm bắt trước chiều hướng lịch sử. NVC cũng không xuyên việt là nổi tiếng ngay mà phát triển dần dần. Hiện mới có Quan Hối, Liêu Hóa, Thái Sử Từ, Trần Lâm.. đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tinh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1: Sơ Đáo Loạn Thế Chương 1: Không hiểu trúng mũi tên

Lý Trọng mở to mắt, thần sắc mờ mịt nhìn xem bốn phía, theo gian phòng kiến trúc phong cách thượng nhìn lại đây là một gian cũ nát miếu thờ, mấy cây bằng gỗ cây cột chèo chống lấy nóc nhà, mà nóc nhà mái ngói đã không trọn vẹn không ít, Dương Quang tại nóc nhà trong khe hở bắn thẳng đến tới, mang đến một ít ánh sáng. Trong miếu có rách rưới bàn thờ cùng tượng thần, lư hương đã không thấy rồi, mà cung phụng tượng thần cũng đều thấy không rõ khuôn mặt, cũng không biết cung phụng chính là vị nào Thần Tiên.

"Ta vì cái gì ở chỗ này đây! Không phải ở nhà ngủ sao?" Lý Trọng dùng sức lau trán, chính mình trước đó lần thứ nhất trí nhớ là cùng một vị nổi tiếng đạo diễn hợp tác đập một bộ cổ trang chiến tranh tuồng, đương nhiên Lý Trọng biểu diễn chính là người qua đường gặp phản diện, đập xong phản diện về nhà để đi ngủ, sau đó trí nhớ của mình như vậy im lặng mà dừng.

Bất quá đó là mùa hè ah, cực nóng khí lãng đều có thể đem người sấy [nướng] thành thực thực, nhưng là bây giờ rõ ràng gió lạnh phơ phất, hàn khí bức người, đông lạnh được Lý Trọng thẳng phát run.

Đẩy ra cửa miếu, Lý Trọng không khỏi ngây ngẩn cả người, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bên ngoài, phảng phất linh hồn ly thể đồng dạng.

Thần miếu tựa ở vào một cái nhẹ nhàng sườn núi nhỏ lên, bầu trời bay tiểu tuyết, bay là tã, xa xa Bạch Sơn đứng vững, gần xem bốn phía tất cả đều là che trời đại thụ, nhìn về phía trên mỗi một cây đều có thể đạt tới quốc gia bảo hộ thụ linh.

Ta như thế nào sẽ ở trong núi sâu! Lý Trọng chỉ cảm thấy mơ mơ màng màng, chẳng lẽ ta mất ký ức? Lý Trọng cảm giác được mình quả thật là biến mất một đoạn trí nhớ, chính mình kinh nghiệm thời gian theo mùa hè thoáng cái đã đến mùa đông.

Chi phiếu mật mã, tài khoản QQ mã, số điện thoại, gia đình địa chỉ, Lý Trọng cố gắng hồi tưởng nhất hạ, cảm ơn trời đất, vật hữu dụng chính mình toàn bộ nhớ rõ, bất quá rốt cuộc là ai đem mình bắt đến nơi đây đến đây này? Cái này hoang sơn dã lĩnh, tuy nói hoàn cảnh không tệ, nhưng cũng không phải chữa bệnh an dưỡng địa phương.

Vì kế hoạch hôm nay chỉ có chờ người đến hỏi một chút rồi, Lý Trọng không có biện pháp khác, y phục trên người vẫn là áo rỗng trang phục, cho nên không mang điện thoại, sờ lên túi, trên người còn có thuốc lá nửa bao, cái bật lửa một cái, mấy miếng tiền xu.

Cảm giác đợi có mấy cái tiếng đồng hồ cũng không gặp người đến, Lý Trọng nóng nảy, quyết định bốn phía đi dạo, nhìn xem cái kia có thể hay không tìm được người, thế nhưng mà cái này một chuyến không sao, Lý Trọng tâm đều nguội lạnh.

Miếu thờ chỉ có một đầu đường hẹp quanh co đi thông ngoại giới, cái này đầu đường nhỏ khúc chiết uốn lượn, thấy không rõ phương hướng. Nhưng mà cái này còn không phải chính yếu nhất, lại để cho Lý Trọng kinh hãi chính là con đường này nhìn về phía trên bụi cỏ đại sinh, xem xét cũng đã lâu đều không có người đi qua.

Chính mình bị vứt bỏ ở chỗ này rồi, Lý Trọng có chút đã minh bạch.

Roi vào đường cùng, Lý Trọng phản hồi trong phòng nhìn xem có cái gì không cái khác mạnh mẽ, rất đáng tiếc, Lý Trọng cái gì thu hoạch cũng không có, bụng lại xi xào kêu lên.

Chính mình đi thôi! Lý Trọng thờ dãi, quyết định ly khai tại đây, cho dù trong túi quần không có gì tiền, cũng không có gì lớn, cùng lắm thì ăn mày, không

chết được người.

Rất nhanh Lý Trọng đã biết rõ vì cái gì cái này tòa miếu tan hoang nguyên nhân rồi, nó thiếu người yên quá xa rồi, Lý Trọng tính ra ít nhất đi trong vòng hơn mười dặm, liền cá nhân yên đều không có gặp.

Bởi vì tuyết càng rơi xuống càng lớn, cũng thấy không rõ mặt trời ở nơi nào, đoán chừng có lẽ đến giữa trưa, Lý Trọng thật sự là mệt muốn chết rồi, đói khát càng làm cho Lý Trọng hai chân như nhũn ra, trên người ứa ra mồ hôi.

Chứng kiến phía trước là cái sườn đất, có 30~40m cao, đoán chừng là bỏ không đi lên rồi. Lý Trọng chỉ có thể tùy tiện tìm cái đại thụ dựa vào tọa hạ, từng ngum từng ngum thở hổn hển, nhưng vào lúc này, một hồi tiếng vó ngựa truyền vào tai khuếch.

Có người! Lý Trọng lập tức đã đến khí lực, cẩn thận lắng nghe một lát, Lý Trọng té chạy về phía trước mặt tiểu đất bao, đứng tại đất trên núi, tại cuối tầm mắt, là một tòa nguy nga thành cổ, cao ngất tường thành, thượng diện còn cắm rách rưới cờ xí, cho người phong cách cổ xưa tàn phá cảm giác. Thật là lớn thủ bút ah, đập cái điện ảnh rõ ràng tu một cái chính thức thành trì, Lý Trọng cảm thán không thôi.

Đất bao xuống có một đội người, dọc theo một đầu 5~6 mét rộng đích con đường đi về phía trước, càng thêm xác thực nói hẳn là một đội nhân mã, ước chừng có chừng một trăm người, còn mang theo mấy chiếc xe ngựa, trục xe thỉnh thoảng phát ra "C-K-I-T...T chậm chậm" tiếng vang.

Đầu lĩnh cách Lý Trọng có bảy tám chục mễ (m), cưỡi một con ngựa cao lớn, mặc trên người một bộ tán ra kim loại sáng bóng áo giáp, trên ngựa lộ ra nhìn quanh sinh uy, nhìn về phía trên nếu so với Lý Trọng trên người áo rỗng trang uy vũ nhiều lắm. Bởi vì góc độ vấn đề, Lý Trọng cũng thấy không rõ kỵ sĩ tướng mạo, bất quá Lý Trọng lại cảm giác được một cỗ khắc nghiệt chí khí trước mặt đánh tới.

Lý Trọng không khỏi cảm giác một cơ linh, giống như đối mặt một đầu làm bộ dục phúc Mạnh Hồ đồng dạng.

"Thật sự là vô nghĩa! Trong hiện thực tại sao có thể có loại khí thế này, nhất định là ảo giác. Bất quá đây là đập cái gì Hí đầu này?" Lý Trọng tuy nhiên trong nội tâm nghi vấn trùng trùng điệp điệp, trong miệng lại kêu to lên, hy vọng có thể khiến cho những người này chú ý: "Này. . ."

Lý Trọng là đứng tại đất bao phía trên, mà một nhóm người này theo đất bao đi về phía trước. Nghe được Lý Trọng thanh âm, đầu lĩnh kỵ sĩ ngường mục xem ra, Lý Trọng rốt cục nhìn rõ ràng người tới tướng mạo. Đây là một cái rất tiêu chuẩn cổ đại đáng đáp quân nhân, mày rậm đại mục, dưới hàm râu ngắn, hình dạng thật là uy mãnh.

Lý Trọng đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên cảm thấy kỵ sĩ trong mắt sát cơ lóe lên, còn không có náo mình bạch chính mình chỗ đó đắc tội kỵ sĩ rồi, liền gặp được kỵ sĩ đột nhiên tay lấy ra cung, tự chiếm giữ trên ngựa giương cung lấp tên, bỏ mũi tên hàn mang đối diện lấy Lý Trọng.

"Không. . ." Lý Trọng còn chưa hô ra chữ thứ hai, chợt nghe đến "B-A-N-G...GG. . ." một tiếng, đây là dây cung chấn động không khí chính là bạo tiếng nổ.

Tê liệt đây là thật gia hỏa, Lý Trọng tuy nói kinh ngạc dị thường, không rõ võ tướng tại sao phải bắn chính mình, nhưng vẫn là vô ý thức sờ trường cánh tay vừa đỡ.

"PHỐC. . ." Nặng nề kim loại vào thịt tiếng vang lên, Lý Trọng còn không có cảm giác đến đau đớn, chợt nghe đến một hồi hoan hô.

"Tướng quân thần võ. . . Tướng quân thần bắn. . . Tướng quân thật sự là tốt tiền pháp. . ." Các loại hô quát âm thanh ầm ĩ không chịu nổi.

Tại âm thanh ủng hộ ở bên trong, tướng quân rút ra mũi tên thứ hai.

Không cần hỏi vì cái gì rồi, Lý Trọng quay người tự nhảy xuống đất bao, lúc này thời điểm trốn chạy để khỏi chết quan trọng hơn, còn lại tất cả đều là Phù Vân, một cái gào thét sức lực mũi tên tự Lý Trọng đỉnh đầu xẹt qua, mang theo gió lạnh cơ hồ cạo đoạn Lý Trọng tóc.

Một hơi chạy mấy trăm mét, tại vững tin không có người đuổi theo đồng thời, Lý Trọng cũng phát hiện mình lạc đường. Bốn phía tất cả đều là cây cối, ánh mắt bị nghiêm trọng quấy nhiễu, chỉ có thể dừng lại phân biệt rõ phương hướng.

Hiện tại Lý Trọng tài có thời gian kiểm tra vết thương một chút, đầu mũi tên xuất tại trên bàn tay, cơ hồ tương Lý Trọng bàn tay bắn cái đối (với) xuyên, bất quá khá tốt, không chút máu không tính nghiêm trọng, tùy tiện băng bó một chút cũng không sao vấn đề.

Lý Trọng duỗi tay nắm chặt cây tiễn, chậm rãi phát lực, cảm giác được rét thấu xương đau đớn, đoán chừng bó mũi tên là hình tam giác, cứng rắn nhỏ căn bản không có khả năng, sẽ chỉ làm vết thương tăng lớn.

Hiện tại chỉ có thể bẻ gãy cây tiễn rồi, Lý Trọng thử tách ra nhất hạ, cây tiễn không hết cứng rắn hơn nữa trượt không nương tay, hẳn là dùng cây trầu phao qua gỗ chắc chế thành, đây là tiêu chuẩn giết người lợi khí.

Đến cùng là chuyện gì xảy ra ah, Lý Trọng tinh tường nhớ rõ, chính mình cách tướng quân chừng bảy tám chục mễ (m), tại khoảng cách xa như vậy, lập tức võ tướng một mũi tên bắn về phía lồng ngực của mình, rõ ràng không hề độ lệch, nếu không phải dùng tay ngăn cản nhất hạ, Lý Trọng rất xác định chính mình tất nhiên là một mũi tên xuyên tim kết cục.

Có hay không thiên lý ah! Thế vận hội Olympic quán quân tuyệt đối không có không có cái này trình độ, hơn nữa đối phương là ngồi trên lưng ngựa, không có một điểm công tác chuẩn bị, đưa tay liền bắn, thật sự là gọi người khó hiểu.

Còn có, chẳng lẽ giết người không phạm pháp sao? Đây chính là có chừng một trăm người xuất hiện trắng chính mắt trông thấy đâu rồi, những người này không hết không ngần ngại, còn lớn tiếng quát mào, nơi này không có pháp luật sao?

Ngay tại Lý Trọng cảm thấy lẩn lộn thời điểm, bỗng nhiên cảm giác được có cái gì tại quan sát chính mình, loại cảm giác này thật sự, làm cho người toàn thân rét run. Lý Trọng mãnh liệt vừa quay đầu lại, liền gặp được một đầu Sói xuất hiện tại phía sau mình.

Xác thực là một đầu Sói, Lý Trọng rất tin tưởng ánh mắt của mình, chớ sản tuyệt đối sẽ không cho người loại này hung ác cảm giác, Lý Trọng cảm giác được Sói ánh mắt đến cỡ nào bất thiện, nhìn mình tựa như nhìn xem một đầu độn làm thịt dê con.

Lý Trọng ngược lại hít một hơi hơi lạnh, toàn thân tóc gáy đều tạc...mà bắt đầu.

Tại bình thường dưới tình huống Lý Trọng tuyệt đối sẽ không như vậy sợ hãi, Lý Trọng cũng luyện võ qua thuật, tuy nói tư chất không tốt, nhưng đối phó với tầm hai ba người còn không có vấn đề gì. Lý Trọng có thể lên làm quân chủng diễn viên, xuất sắc thân thể tổ chất là một cái rất trọng yếu nguyên nhân. Nhưng là bây giờ không được, đối khát cùng mệt mỏi lại để cho Lý Trọng cực độ suy yếu, hơn nữa trên tay tổn thương cũng làm cho Lý Trọng tay phải không dám phát lực, tình huống nghiêm trọng tới cực điểm.

Lý Trọng đã không cân nhắc tại sao phải có Sói vấn đề, chậm rãi ngồi xổm người xuống, gắt gao chăm chăm vào sói hoang.

Khoảng chừng 10 phút, sói hoang chỉ là chậm rãi vây quanh Lý Trọng đi vòng vèo, đây là kẻ săn mồi thiên sinh có đủ cẩn thận cùng giáo huấn, loại này áp lực cơ hồ khiến Lý Trọng sụp đổ, bởi vì giằng co thời gian càng dài tựu đối (với) Lý Trọng càng bất lợi.

Lý Trọng rốt cục nhìn không được, từng bước một hướng sói hoang tới gần, hẳn phải làm ra lựa chọn, dọa chạy sói hoang hoặc là lập tức cùng với sói hoang quyết chiến, cái này hai cái kết quả Lý Trọng cũng có thể tiếp nhận, hẳn sợ nhất chính là sói hoang lựa chọn du đầu tiêu hao thể lực của mình, theo thời gian trôi qua, Lý Trọng hội trở nên càng thêm suy yếu.

Vận hạnh chính là, sói hoang cũng tuyên tắc thì quyết đấu, rất có thể cái này đầu Sói cũng cùng Lý Trọng đồng dạng độn không được, nó có lẽ khát khao khó nhịn, có lẽ còn có thú con gào khóc đòi ăn.

Đối với hai cái khát khao khó nhịn động vật mà nói, dốc sức liều mạng là không hề mỹ cảm đáng nói, đánh nhau đơn giản đến mức tận cùng, Lý Trọng một cước bay ra đập hướng sói hoang hàm răng, lại bị sói hoang tránh thoát, một ngum cắn lấy Lý Trọng trên bàn chân. Lý Trọng nhìn xuống kịch liệt đau nhức, hai chân kẹp lấy sói hoang đầu, nhân thể uốn éo, tương sói hoang ngửa sắp xuống, lập tức tựu mãnh liệt nhào tới, chăm chú mà ôm lấy sói hoang cái cổ.

Trên thực tế một cái tráng niên nam tử khí lực tuyệt đối so với Sói đại, sói hoang so người chiếm ưu thế chính là linh hoạt cùng răng nhọn. Lý Trọng tại bỏ ra một đầu bắp chân huyết nhục bay tứ tung một cái giả lớn về sau, rốt cục tương ưu thế chuyển hóa thành thắng thế, hẳn dùng cánh tay phải chăm chú mà ghì chặt sói hoang cổ, hai tay khấu trừ cùng một chỗ, toàn thân cơ kéo căng, trong miệng ah ah rống giận.

Sói hoang bắt trụ gãy dựa, nhưng nó đưa lưng về phía Lý Trọng, móng vuốt sắc bén cùng răng nanh căn bản không phải sử dụng đến, chỉ có thể kiệt lực gãy dựa lấy, Lý Trọng nhẫn thụ lấy sói hoang trên người làm cho người buồn nôn mùi, dần dần tăng lớn khí lực, sói hoang gãy dựa dần dần vô lực.

Thắng định rồi, Lý Trọng trong nội tâm an định lại, sói hoang chết hiện tại chỉ là vấn đề thời gian, lại thêm một bả kinh là được rồi.

Nhưng mà, Lý Trọng đã quên bàn tay của mình thượng còn mang theo tổn thương, không biết độn ở đâu, đau đớn cảm (giác) gia tăng mãnh liệt, lại để cho Lý Trọng tay không khỏi buông lỏng, sói hoang lập tức tri hoãn qua khí đến, gãy dựa khí lực dần dần biến lớn, mà Lý Trọng lại cảm thấy tay phải của mình càng ngày càng không dùng được khí lực.

Thật là đáng chết, Lý Trọng lúc này vô cùng oán hận cái kia ngồi trên lưng ngựa tướng quân diễn viên, hẳn tay phải cơ hồ đều khấu trừ bắt trụ tay trái rồi, kịch liệt đau nhức lại để cho Lý Trọng cảm giác vô lực càng ngày càng nghiêm trọng.

"Gào khóc. . ." Lý Trọng cắn răng một cái, mãnh liệt buông ra hai tay, trái tay nắm chặt cây tiễn dùng sức đâm một cái, tương bàn tay của mình cùng sói hoang cổ cùng một chỗ đâm thủng, nóng hổi huyết dịch thoát cái phun dùng mãnh tiến ra.

Cực lớn mê muội cảm (giác) đồng thời truyền đến, cực độ suy yếu Lý Trọng trước mắt tối sầm, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh quá, lúc này hẳn cũng không quan tâm sói hoang đến cùng đều chết hết có hay không, chỉ là chăm chú mà ôm này là lông xù thân hình, hy vọng có thể cướp lấy một điểm cảm giác ấm áp, sói hoang thân hình chậm rãi biến mất, Lý Trọng cũng dần dần mất đi tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1: Sơ Đáo Loạn Thế Chương 2: không có chuẩn bị cho tốt xuyên việt

Cũng không biết nói qua bao lâu, một cỗ mùi thơm mê người bay vào Lý Trọng lỗ mũi. Mùi thơm này đối (với) Lý Trọng mà nói là trí mạng nhất hấp dẫn, Lý Trọng mãnh liệt mở to mắt, phát hiện mình rõ ràng lại nhớ tới cái kia trong miếu đồ nát.

Chính mình tựa nằm ở bằng gỗ bàn thờ lên, dưới thân còn đệm lên một trương nhan sắc rất quen thuộc da thú, vết thương trên người cũng băng bó lại, tuy nhiên dùng chính là vải rách, nhưng rất hiển nhiên thủ pháp rất chuyên nghiệp, tuyệt không ảnh hưởng hoạt động.

Bàn thờ bên cạnh ánh lửa hừng hực, mang đến một tia ấm áp, xuyên thấu qua ánh lửa có thể ẩn ẩn chứng kiến một cái dáng người khôi ngô bóng người, nhưng đây không phải hấp dẫn nhất Lý Trọng, trên đồng lửa treo lơ lửng hương như nam châm đồng dạng hấp dẫn lấy Lý Trọng chú ý lực, ở bên trong là quay cuồng canh thịt.

"Người đã tỉnh!" Khôi ngô bóng người cũng không ngần đầu lên nói, vẫn đang hết sức chuyên chú khuấy động lấy lơ lửng hương ở bên trong canh thịt.

"Ân, đa tạ đại ca." Lý Trọng tranh thủ thời gian nói lời cảm tạ, rất hiển nhiên, tựa là người này ảnh hưởng Lý Trọng cứu được trở về đây. đứng người lên, ngồi vào đồng lửa đối diện, cái này mới nhìn rõ bóng người tướng mạo.

Ân nhân cứu mạng nhìn về phía trên chừng ba mươi tuổi, sức tu lưu phát, một đôi mắt tại ánh lửa thấp thoáng hạ rạng rỡ tia chớp, trên mặt có một đạo sâu đủ thấy xương vết sẹo, lại để cho vốn uy mãnh khuôn mặt lộ ra có chút dữ tợn, thân mặc một bộ lông áo da, kiểu dáng rất phức cổ.

"Không cần cảm ơn, huynh đệ mình nói cái gì tạ chữ." Đại Hán thanh âm thấp phần trầm thấp, phảng phất có thể chấn động không khí.

"Nhà mình huynh đệ? Người cũng là cùng trương đạo khôi công hay sao?" Lý Trọng kinh hi mà hỏi.

Đại Hán do dự một chút, có chút ngắc nhiên mà hỏi: "Trương đạo là cái nào Cừ soái thủ hạ?"

"Cừ soái? Ta không biết ah, tân tấn đạo diễn sao? Giang sơn bối có nhân tài ra ah, bây giờ là một năm kia rồi hà?" Lý Trọng vội vàng hỏi, xem ra chính mình mất trí nhớ có một thời gian ngắn rồi.

Đại Hán nghi hoặc nhìn Lý Trọng, cao thấp dò xét một phen, rồi mới lên tiếng: "Bây giờ là Vĩnh Hán nguyên niên."

"Vĩnh Hán nguyên niên! Cổ đại, Tam quốc!" Lý Trọng chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, hơn nửa ngày mới khôi phục suy nghĩ, làm làm một cái hiện tại người, Lý Trọng đối (với) Tam quốc thời kì cũng không xa lạ gì, La Quán Trung lão tiên sinh Tam Quốc Diễn Nghĩa Lý Trọng ít nhất bái đọc qua hơn mười lượt, Vĩnh Hán nguyên niên thì ra là công nguyên 189 năm, tại đây một năm nổi tiếng nhất lịch sử sự kiện tựa là Đông Trác nhập chủ Lạc Dương, đã không chế Đông Hán chính quyền, Lý Trọng hiểu được, xuyên việt ah, lão tử cũng đã vượt qua.

Lý Trọng đối (với) Đại Hán mà nói tin tưởng không nghi ngờ, nếu quả thật chính là xuyên việt, như vậy trước nhìn thấy thành trì, võ tướng, thậm chí sói hoang đều nói đã thông, duy nhất nghi vấn chính là cái võ tướng tại sao lại muốn giết mình.

Đại Hán có chút hăng hái nhìn xem Lý Trọng biểu lộ theo mê mang đến khiếp sợ, lại đến hưng phấn, hẳn rất kỳ quái, tiểu tử này biểu lộ biến hóa thực vui vẻ.

Rất nhanh, Đại Hán lại gặp được Lý Trọng biểu lộ do hưng phấn chuyển hóa đến phần uất. Lúc này Lý Trọng chính âm thầm lên án lấy ông trời, như thế nào? Lão tử là mẹ kế nuôi sao? Đã vượt qua vì cái gì không có phúc lợi đầu này? Không gian giới chỉ, mang lão đầu chiếc nhẫn, thần khí ah, đầu khí ah, nội lực ah, quang não ah, dị năng ah, như thế nào một cái đều không có đầu này?

Mà sau đó Đại Hán lại gặp được Lý Trọng biểu lộ do phần uất chuyển biến thành tuyệt vọng.

Tam quốc sơ kỳ Trung Quốc ước chừng có 5000 vạn trở lên miệng người, thế nhưng mà đã đến Tam quốc hậu kỳ, Trung Quốc miệng người số lượng giảm mạnh, theo công tác thống kê ước chừng có bảy trăm vạn tả hữu, tăng thêm giàu điểm cũng không quá 1000 vạn, nói cách khác mười người ở bên trong phải chết bảy tám cái, Lý Trọng nghĩ đến đây điểm cũng cảm giác được da đầu lạnh cả người, xuyên việt đến loạn thế không phải bị ai, không có ngoại quái tựa là kẻ xuyên việt bị ai rồi.

"Gia gia nha, người có thể hại khổ ta rồi!" Lý Trọng oán niệm mọc lan tràn nói.

Chứng kiến Đại Hán nghi hoặc thần sắc, Lý Trọng cũng chẳng quan tâm có quen hay không tất rồi, bắt đầu thuật khổ, hần tận lực giảm bớt hiện đại từ ngữ nói ra: "Vị này lão ca, nhà của ta vốn cũng có võ thuật gia truyền, ta tổ phụ cung mã thành thạo. Mà ta rất ưa thích võ nghệ, từ nhỏ tựa cùng tổ phụ tập võ."

Đại Hán gật gù đầu, khẽ cười nói: "Đã nhìn ra, người có thể tay không giết chết một cái sói đối tựa rất tốt, huống chi người còn bị thương. Nói cách khác, tựa là nó ăn người rồi." Nói xong, Đại Hán chỉ chỉ lơ lửng hương ở bên trong khối thịt.

"Thế nhưng mà trên thực tế tổ phụ của ta cũng không có dạy ta chính thức võ nghệ, nói cách khác, ta cũng không có khả năng chặt vật như vậy. Hiện tại thể đạo không có điểm phòng thân đích thủ đoạn. . . Ai!" Lý Trọng thờ dài nói ra.

Lý Trọng không có nói thật, trên thực tế Lý Trọng tổ phụ xác thực là cái Quyền Sư, theo gia gia tự người nói sư thừa quốc thuật đại sư Tôn Lộc Đường. Lý Trọng đoán chừng gia gia là ở nói khoác, dù sao Vũ Thần đại nhân hào quang quá mức chói mắt, mặc cho ai thậm chí nghĩ đỉnh điểm quang. Bất quá Lý gia gia xác thực một thân võ nghệ, Lý Trọng đã từng thấy tận mắt qua gia gia một chương sẽ đem đầu hủ lớn nhỏ đá xanh đập toái.

Vì vậy tự mười sáu tuổi bắt đầu, Lý Trọng ngay tại gia gia chỉ đạo hạ đứng như cọc gỗ, đứng như cọc gỗ muốn cảm giác được một cỗ nhiệt khí tự vĩ chuy bay thẳng đỉnh đầu, tục ngữ gọi luyện tinh hóa khí, tiếu nói chính là, Lý Trọng khổ luyện hai năm cũng không tìm được gia gia nói cảm giác.

Lúc này thời điểm Lý Trọng mẫu thân rốt cuộc tìm được cơ hội, lập tức tìm được lý do để cho Lý Trọng chuyên tâm học tập, tại Lý mẫu trong mắt, thi đại học mới được là vương đạo, luyện võ tự là cố hết sức không nịnh nọt sự tình, luyện tốt rồi cũng không có gì dùng, nhiều lắm là cho người ta làm cái bảo tiêu, còn có nguy hiểm tánh mạng.

Lý mẫu nguyện vọng lớn nhất tự là, Lý Trọng thi đậu Thanh Hoa, Bắc Đại các loại trọng điểm đại học, sau khi tốt nghiệp làm cái nhân viên công vụ, thành phần tri thức cái gì, lại lấy cái xinh đẹp con dâu, chính mình tự đợi đến ôm cháu. . .

Lý Trọng chỉ số thông minh hiển nhiên so Lý mẫu chờ mong thấp rất nhiều, đừng nói Thanh Hoa Bắc Đại rồi, Lý Trọng liền một chỗ bình thường đại học đều thi không đậu, nếu không phải thân thể tố chất vượt qua thử thách, dựa vào thể dục đặc (biệt) chiêu danh ngạch (slot) trà trộn vào một cái tam lưu trường học, Lý mẫu kỳ vọng lập tức sẽ hóa thành bọt nước.

Bất quá kết quả cũng không sai biệt lắm, Lý Trọng sau khi tốt nghiệp vào nghề văn đề cùng rất nhiều sinh viên đồng dạng. . . Ha ha, tốt nghiệp chẳng khác nào thất nghiệp.

"Còn không có thỉnh giáo ân nhân cứu mạng tôn tính đại danh đầu rồi, vào xem cầu màu rồi." Lý Trọng về mặt áy náy mà hỏi.

Đại Hán do dự một chút rồi mới lên tiếng: "Ta gọi Quán Hối, tự là đánh Bắc Hải không có kết quả Quán Hối."

"Người là khăn vàng Quán Hối!" Lý Trọng lớn tiếng kêu lên.

"Người biết ta?" Đại Hán hỏi.

Lý Trọng trong nội tâm chấn động, nhưng vẫn là bất động thanh sắc đáp: "Ta đương nhiên đã biết, người không phải khăn vàng tướng lĩnh ấy ư, ta rất bội phục người đây này."

Lý Trọng kinh ngạc chính là cũng không phải Đại Hán danh tự, La Quán Trung tại Tam Quốc Diễn Nghĩa trong cũng có Quán Hối người này, bất quá tại Tam Quốc Diễn Nghĩa ở bên trong, Quán Hối tại đánh Bắc Hải lúc bị Võ thánh Quan Vũ chém.

Trước mắt Quán Hối thế nhưng mà sống sờ sờ, cái này gọi là Lý Trọng không khỏi trong nội tâm tức giận, trong lòng tự nhủ là sâu sắc người vì cho Quan Vũ trên mặt thiếp vàng, liền người sống đều có thể cho ghi chết rồi, thật sự là bội phục, đây không phải nói dối người xem nha.

Hơn nữa, niên đại cũng không đúng ah, Quán Hối đánh Bắc Hải hẳn là tại 193 năm tả hữu, nhưng là hiện tại tại 189 năm, đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ lịch sử ghi sai rồi, nhất định là như vậy.

Mảnh suy nghĩ một chút, Lý Trọng cảm thấy cũng bình thường, Tam Quốc Diễn Nghĩa thượng ghi lại Quán Hối dẫn đầu mấy vạn nhân mã đánh Bắc Hải, cái này rõ ràng khả năng không lớn, cái này mấy vạn người tự khăn vàng sau khi thất bại ba trong vòng bốn năm ăn cái gì? Uống gì? Trốn dấu ở nơi nào? Không có khả năng vô duyên vô cớ biến mất a, sau đó bỗng nhiên tự xuất hiện đánh Bắc Hải, căn bản không phù hợp lẽ thường.

Lúc này thời điểm Quán Hối cười nói: "Tất cả mọi người là đại hiền lương sư giáo chúng, chưa nói tới bội phục hai chữ."

Lý Trọng cười nói: "Ta thực không phải Thiên công tướng quân tín đồ."

"Người không phải ta khăn vàng giáo chúng?" Quán Hối hiển nhiên không tin Lý Trọng lời mà nói..., bất quá cái này cũng nằm trong dự liệu, từ khi Trương Giác sau khi chết, Thái Bình đạo rút xuống ngàn trượng, sụp đổ, tự nhận là giáo chúng cũng không có kết cục tốt, khắp nơi quận thủ càng tương khăn vàng hận thấu xương, truy kích và tiêu diệt bắt đầu tận hết sức lực.

Nghĩ tới đây, Quán Hối cũng không khỏi có chút nản lòng thoái chí, chỉ vào Lý Trọng cười khỏ nói: "Ký nhiên người không tự nhận là đại hiền lương sư tín đồ, vậy thì đổi thân cách ăn mặc."

Lý Trọng nghe vậy cũng sờ, đất chính mình đồ hóa trang xem xét, giờ mới hiểu được tới Quán Hối vì cái gì nói như vậy. Đoán chừng đạo diễn là vì mỹ quan, Lý Trọng cái này phỏng chế giáp da bên ngoài đúng là dùng màu vàng đất vài vóc buộc chặt. Thật sự là không may ah, Lý Trọng rốt cuộc biết vì cái gì cái kia vô tướng vừa thấy mặt đã cho mình một mũi tên, cái này thật sự là nằm cũng trúng đạn.

Gặp Lý Trọng không phải khăn vàng giáo chúng, Quán Hối cũng mặc kệ hán, bắt đầu cúi đầu khuấy động lấy đồng lửa.

Lý Trọng cũng không có gì lại nói, chỉ là vẩy nhanh da sói, tự lo ngăn người.

Quán Hối cho đồng lửa thêm điểm củi khô, tự trong ngực lấy ra một cây tiểu đao, lại nhặt được hai cây cây gỗ, cho mình gọt chế một đôi đũa, lập tức cang làm Tiểu Đao đưa tới.

Lý Trọng nói âm thanh tạ, không nói một lời tiếp nhận Tiểu Đao, cũng chọn lấy hai cây nhánh cây, câu được câu không cho mình làm chiếc đũa.

Lúc này thời điểm Lý Trọng tâm sự nặng nề, cũng không biết mình nên đi hướng phương nào, như thế nào cái này loạn thế sống sót.

Đợi thật lâu, Quân Hối cái này mới bắt đầu nói ra: "Thịt ngon rồi, ăn đi, có thể gặp được cùng một chỗ luôn duyên phận, còn không có hỏi tên họ người đây này."

"Ta gọi Lý Trọng. . . Chữ Từ Hối, Tịnh Châu nhân sĩ." Lý Trọng tùy tiện cho mình bịa đặt cái chữ.

Quân Hối một bên nhai lấy thịt sói vừa nói: "Lý Từ Hối, không nghĩ tới Lý huynh đệ người thậm chí có chữ, xem ra cũng là gia đình có tiếng là học giỏi sâu xa ah!"

Cổ đại người có thân phận là so sánh chú trọng chữ, mà tên cũng không phải thường dùng xưng hô, hơn nữa thường thường có chứa nghĩa xấu, ví dụ như Tào Tháo cùng Viên Thiệu quan hệ so sánh thân cận, Tào Tháo tự xưng hô Viên Thiệu Bản Sơ huynh. Cùng Viên Thuật quan hệ không tốt, tự thường xuyên gọi thẳng tên của hắn.

"Gia đình có tiếng là học giỏi sâu xa, xem như thế đi!" Lý Trọng trong nội tâm cực không biết xấu hổ nói, lão tử trả hết qua đại học đầu rồi, phóng tới thời đại này cũng là Quốc Tử Giám môn sinh rồi.

Quân Hối chứng kiến Lý Trọng gật đầu thừa nhận, có đi một tí hứng thú nói chuyện, có chút trang trọng mà hỏi: "Cái kia Từ Hối tự nói nói đối với chúng ta khăn vàng tướng sĩ cách nhìn a! Không cần băn khoăn, có cái gì thì nói cái đó."

"Khăn vàng. . . Được làm vua thua làm giặc, có cái gì dễ nói đấy." Lý Trọng suy nghĩ một chút, Tam Quốc Diễn Nghĩa thượng đối (với) khăn vàng giới thiệu không nhiều lắm, đi ra mọi người là cho chủ yếu nhân vật tăng thêm chiến tích, chỉ có thể hàm hồ nói.

"Được làm vua thua làm giặc! Được làm vua thua làm giặc!" Quân Hối trong miệng thấp giọng tái diễn bốn chữ này, bỗng nhiên vỗ đùi, trong mắt hào quang lập lòe, cười to nói: "Tốt một câu được làm vua thua làm giặc ah, bất quá đại hiền lương sư là khẩu sao? Đại Hán triều đình (ván) cực nhất định là Vương sao? Trần Thắng Vương Đương năm cũng từng đã từng nói qua: vương hầu tướng tướng ninh có loại hồ, đã như vậy, ta tự. . . Chúng ta khăn vàng giáo chúng ở các nơi còn có trăm vạn số lượng, khó không thể. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tinh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1: Sơ Đáo Loạn Thế Chương 3: tạo phản học vấn

Lý Trọng quá sợ hãi, thậm chí hư mất, Quân Hối trước đó lần thứ nhất đánh Bắc Hải cũng không biết như thế nào nhặt được một cái mạng, cũng đừng bởi vì chính mình một câu "Được làm vua thua làm giặc" muốn lại một lần nữa khởi nghĩa vũ trang.

Dựa theo lịch sử tiến trình, khăn vàng là thua không nghĩ ngờ, Quân Hối tốt xấu cứu mình một mạng, nhìn xem hắn đi chịu chết quá không thể nào nói nổi rồi, tại góp đi vào trăm tám mươi vạn dân chúng, chính mình không bị thiên lôi đánh xuống mới là lạ.

"Quân huynh không thể! Quá nguy hiểm." Lý Trọng gấp đến độ thẳng khoát tay.

Quân Hối cả kinh nói: "Từ Hối ý gì, hắn là người nghĩ rằng chúng ta khăn vàng không có phần thắng, phải biết rằng ta khăn vàng giáo chúng tuy nói rải các nơi, nhưng khắp nơi Cừ soái vẫn là lẫn nhau hô ứng, hơn nữa triều đình hiện tại càng thêm suy yếu, khắp nơi quân thù đối (với) triều đình hiệu lệnh bằng mặt không bằng lòng, từng người tự chiến, chúng ta vẫn có một ít phần thắng đấy."

"Còn phần thắng đâu rồi, khăn vàng thua không nghĩ ngờ." Lý Trọng chém đinh chặt sắt nói, ngữ khí kiên định làm cho Quân Hối cảm thấy nghi hoặc.

Chứng kiến Quân Hối không tin, Lý Trọng cũng không có biện pháp gì, trong lòng biết trên sách ghi quả thật không tệ, Quân Hối quả nhiên không phải một viên trí tướng, khó trách lĩnh lấy mấy vạn nhân mã cũng không đánh hạ mấy ngàn nhân mã Bắc Hải.

Kỳ thật Lý Trọng xác thực xem thường Quân Hối rồi, chính hắn đến từ lưỡng ngàn năm sau, hai người vị trí tri thức mặt ngày đêm khác biệt.

Tại đời sau sách lịch sử thượng đối (với) từng cái triều đại đại sự kiện đều có kỹ càng phân tích, trên TV chuyên gia gọi thú càng là quá nhiều, bả trong lịch sử đại sự kiện lật qua lật lại bình luận thuật, hơn nữa internet bình đài oanh tạc, có thể nói chỉ cần không phải kẻ đần, trở lại cổ đại đều là trên lý luận cái cao thủ.

"Nói như vậy." Lý Trọng điều chỉnh nhất hạ mạch suy nghĩ tiếp tục nói: "Đại hiền lương sư trên đời thời điểm, các người khăn vàng so hiện tại cường thịnh,

nhưng kết quả như thế nào, Quân huynh là tự mình kinh nghiệm đấy. Mà bây giờ, Quân huynh so đại hiền lương sư như thế nào?"

Quân Hối biểu lộ tối sầm lại, lập tức phản hận nói: "Năm đó nếu không phải Đường Chu mật báo, đại hiền lương sư cũng không cần vội vàng làm việc, nếu như không phải triều đình đã có chuẩn bị, chúng ta đã sớm đã đào họ Lưu thiên hạ."

Lý Trọng lập tức phản bác nói: "Đường Chu mật báo một chuyện trước để qua một bên, khăn vàng giáo chúng năm đó chỉ ít có mấy trăm vạn chi chúng a."

Quân Hối ngạo nghễ đến: "Há lại chỉ có từng đó mấy trăm vạn, chúng ta khăn vàng giáo chúng đâu chỉ ngàn vạn."

"Nhìn xem! Ngàn vạn ah! Đại Hán dân chúng tổng cộng cũng tự ngàn vạn hộ, binh quân xuống nhà nhà thì có một cái giáo chúng, triều đình có thể không biết, như thế nào giữ bí mật?" Lý Trọng mở ra hai tay hỏi ngược lại.

Quân Hối ngạc nhiên, cho tới nay Quân Hối đều cho rằng không có thể đã đào Hán triều cũng là bởi vì mưu sự không mật, thế cho nên vội vàng khởi sự, đây cũng là khăn vàng giáo đồ sau khi thất bại trò chuyện dùng tự 1 an ủi lấy cố, cái kia nghĩ đến hôm nay bị Lý Trọng một câu nói toạc ra.

"Đây không phải nhỏ không nhỏ tâm vấn đề, không có Đường Chu, làm theo sẽ có Vương Chu, Lý chu, khăn vàng giáo chúng tốt xấu lẫn lộn, dụng tâm kín đáo người khắp nơi đều là." Lý Trọng phi thường khẳng định nói, cái này là nhân tính, hơn một ngàn vạn người không xuất ra một tên gian tế, điều này sao có thể.

Lý Trọng còn muốn nói tiếp, chợt nghe bên ngoài một tiếng ngựa hí, cửa miếu chợt bị đẩy ra, một đám người đình lấy bay múa bông tuyết đi đến.

Quân Hối bỗng nhiên đứng dậy, cười nói: "Các người làm sao tới rồi hả?"

Một gã hai mươi tuổi thanh niên xoa xoa hai tay, hà hơi, nói ra: "Chúng ta tự là tìm quân suất mà đến, hôm nay tìm hiểu tin tức người nói Bắc Hải Vũ An Quốc mang theo không ít nhân mã thẳng đến Đông Lai, ta sợ quân suất có cái gì ngoài ý muốn, cái này đi ra ngoài tìm người. Không có nghĩ tới đây còn có. . . Ah! Cũng là người một nhà ah."

Rất hiển nhiên đàn ông lại sai bả Lý Trọng cho rằng khăn vàng giáo đồ rồi, Quân Hối cười nói: "Vị tiên sinh này tên là Lý Trọng, chữ Tử Hối, cũng không phải là đại hiền lương sư tín đồ, bất quá cũng không phải địch nhân, trùng hợp chính là, hần trùng tên tự là Vũ An Quốc bắn đấy."

Lý Trọng thế mới biết là ai bắn bị thương chính mình, Vũ An Quốc tại Tam quốc thời kì cũng coi như thượng so sánh nổi danh võ tướng, bất quá so sánh không may, tại Hồ Lao quan hạ rõ ràng dám cùng Lữ Bố so chiêu, kết quả ném đi một tay. Thật sự là nhân quả tuần hoàn báo ứng khó chịu, không nghĩ tới thay mình báo thù lại là đại hung thần Lữ Bố, Lý Trọng lập tức đối (với) còn không gặp mặt Lữ Bố sinh ra một tia hảo cảm.

Thanh niên lập tức ôm quyền nói: "Tại hạ Liêu Hóa Liêu Nguyên Kiệt, trông thấy Lý tiên sinh."

Nguyên lai là Liêu Hóa, Lý Trọng trong nội tâm thầm than, vội vàng đáp lễ.

Quân Hối mời đến chúng nhân ngồi xuống, cười nói: "Đừng nhìn Lý tiên sinh tuổi trẻ, thế nhưng mà kiến thức phi phàm, ta chính nghe Lý tiên sinh phân tích chúng ta khởi sự thất bại nguyên do đâu rồi, đến, cùng một chỗ nghe một chút, các người cũng được thêm kiến thức."

Mấy người kêu loạn tìm chút ít củi khô ngồi ở phía trên, tất cả đều chăm chăm vào Lý Trọng. Những người này đều là khăn vàng tín đồ, phần lớn là nghèo khổ dân chúng, như Quân Hối như vậy nhận ra mấy chữ đều là phụng mao lân giác rồi, muốn nói kiến thức cái con kia có thể làm trò cười cho người trong nghề rồi. Đây cũng là Trương Giác vừa chết khăn vàng sụp đổ nguyên nhân chủ yếu một trong, hôm nay nghe được có một vị "Có thức chỉ sĩ" cho bọn hắn giảng giải thiên hạ đại sự, tự nhiên thập phần nỗ lực tập nập.

Lý Trọng thập phần hoang mang, theo lý thuyết Quân Hối, Liêu Hóa đều là Trương Giác tín đồ, rõ ràng còn cố tình nghe Trương Giác bại vong nguyên nhân, còn một bức hào hứng bừng bừng bộ dạng, lại để cho người cảm giác có chút buồn cười.

Lý Trọng không biết, Quân Hối cùng Liêu Hóa thật đúng là không tính là Trương Giác thân tín, Trương Giác trọng dụng Quân Hối đóng ở Tiểu Bái cũng không quá là xem hắn võ nghệ cao cường, tại trong lịch sử Quân Hối đánh Bắc Hải không có kết quả, lập tức tự mai danh ẩn tích, đoán chừng tại đây cũng có chút nội tình, chân thật lịch sử hắn không phải là bị Quan Vũ giết chết, chính thức đánh bại Quân Hối chính là Thái Sứ Từ.

Liêu Hóa càng là đối với Trương Giác một điểm trung tâm cũng không, khởi nghĩa Khăn Vàng sau khi thất bại Liêu Hóa mất tích, về sau đầu phục tại to tặc Lưu Bị, cũng không giống mặt khác giáo chúng tiếp tục tạo phản.

Lý Trọng đành phải trước khiêm tốn nhất hạ: "Ta là lung tung nói, các vị không nên tưởng thiết ah, phải biết rằng từ xưa đến nay tạo phản là nguy hiểm nhất hoạt động, hồi không cần thận trọng là tru diệt cửu tộc, Trần Thắng Vương như không là dụng phải hần phải chết tình huống, có thể hay không khởi nghĩa vũ trang vẫn chưa biết được. Hơn nữa Trần Thắng Vương sở dụng địch thủ đoạn là cái gì chôn hoang dạ mình, cùng Thiên công tướng quân nói trời xanh đã chết, hoàng thiên đương lập địch thủ đoạn không kém bao nhiêu. Các vị không cần động khí, ta không có làm thấp đi Thiên công tướng quân ý tứ, mà là nói thật, lời tiên tri như có thể thật đúng, Thiên công tướng quân cũng sẽ không biết binh bại bỏ mình."

Tất cả mọi người im lặng không nói, Lý Trọng mà nói rất thực tế, Trương Giác thắng thời điểm nói như thế nào đều được, mặc dù là nói mình là Thiên Đế chuyển thế cũng có người tin phục. Có thể người nếu đã thất bại, chúng nhân lập tức sẽ kịp phản ứng, nha. . . Nguyên lai Thiên công tướng quân không phải Thần Tiên chuyển thế ah, học cũng không phải tiên thuật, kỳ nhiên người cũng là người bình thường, vậy ta còn vì cái gì tin phục người đây này!

"Cái kia như thế nào tài có thể tạo phản thành công đâu này?" Liêu Hóa nhanh mồm nhanh miệng, há mồm hỏi.

Lý Trọng chép miệng nhất hạ miệng, không nói một lời. Chứng kiến mọi người dùng nóng rực ánh mắt nhìn mình chằm chằm, thật lâu tài thấp giọng nói ra: "Học cao tổ!"

"Như thế nào học?"

"Cao tổ là ai à?"

"Đồ đàn, tịt là Lư Bang "

"Chúng ta làm sao biết Lư Bang như thế nào tạo phản đây này, thực xâu người khẩu vị, nói nhanh một chút ah." Một đám tạo phản cuồng nhiệt người bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận mà hỏi, đầy đủ biểu hiện những... này cường đạo đối (với) giai cấp vô sản cách mạng sự nghiệp hướng tới cùng truy cầu.

"Cái này. . . Nhiều lời vô ích, dù sao các ngươi là không có gì hi vọng, đàm điểm khác a?" Lý Trọng không muốn tiếp tục cái đề tài này, vốn Tam quốc tịt đủ loạn được rồi, lại điều động khỏi đám này nhà cách mạng nhiệt tình, đây không phải thêm phiền ư!

Quần Hối dùng chiếc đũa điểm một chút lư hương ở bên trong thịt sủi, cao giọng nói ra: "Đến đến, vừa ăn vừa nói chuyện, Liêu Hóa đi lấy một ít lương khô đến, còn lại thịt sủi phóng thích ở bên ngoài rồi, cùng một chỗ lấy ra nấu rồi."

Mọi người ồn ào đáp ứng, nhao nhao động thủ.

Sau một lát, mọi người ngồi vây quanh tại lư hương chung quanh, Quần Hối hỏi: "Tư Hối, ngươi là người đọc sách, nói nói chúng ta những người này đường ra a!"

Lý Trọng vừa định trả lời, lại lập tức cũng không biết nên nói như thế nào rồi, trong lịch sử khắp nơi chur hầu đối (với) khăn vàng thái độ tịt là hợp nhất, chọn hẳn cường tráng người vì tốt, dư người vì dân, dựa theo Lý Trọng lý giải tịt là pháo hôi cùng nô lệ. Cái này trả lời thế nào, chẳng lẽ nói các ngươi không nên gấp gáp, tiếp qua vài năm Tào Tháo sẽ hợp nhất các ngươi, phải làm binh hợp lý binh, nên trồng trọt trồng trọt.

Trước biết năm trăm năm, sau biết năm trăm năm không phải Thần Tiên, mà là bệnh tâm thần.

Nói không biết a, ăn người ta miệng đoán, Lý Trọng có chút khó chịu nổi.

Liêu Hóa cơ linh một ít, nhìn ra Quần Hối đối (với) Lý Trọng rất xem trọng, ý vào chính mình năm tuổi nhỏ, lời kéo làm quen cười nói: "Quần suất nói Lý đại ca là Tịnh Châu nhân sĩ, đây là muốn hỏi hương đi ngang qua Đông Lai sao?"

Lý Trọng nghe vậy chợt sửng sốt, trong nội tâm phiền muộn vạn phần, vừa nghĩ tới gia cái này ôn hòa chữ, xuyên việt hưng phấn lập tức biến mất vô tung vô ảnh, Lý Trọng vành mắt có chút đỏ lên, âm trầm nói: "Ta còn có thể về nhà sao? Trở về không được! Trở về không được ah! Ta tốt muốn về nhà ah!"

Quần Hối nghi vấn nói: "Hẳn là Tư Hối trong nhà xuất hiện cái gì biến cố, vẫn là lo lắng về nhà trên đường gian nguy, cái này đều không là vấn đề. Nếu trong nhà biến cố, cần chút ít thuê ruộng, son trại còn có có dư. Cho dù trên đường gian nguy cũng không cần phải lo lắng, chúng ta hộ tiễn ngươi một đoạn đường cũng chưa hẳn không thể."

Mặc dù biết Quần Hối là ở khách sáo, Lý Trọng trong nội tâm cũng cảm động không thôi, hẳn biết rõ Quần Hối bản tính không ở ngoài là kéo chính mình nhập bọn. Tại nơi này loạn thế phân tranh niên đại, có học thức người thập phần trân quý, cho dù người tài hoa thấp chút ít cũng không sao, làm không thành lương thần còn không làm được tiểu quan lại à.

Gia Cát Lượng xem như yêu nhân rồi, quân sự nội chính không gì không giỏi, có thể thủ hạ không có người cho người xử lý rườm rà sự vụ đồng dạng chơi không chuyển, rơi vào cái tươi sống một chết kết cục, cuối cùng tịt một nguyên nhân, Thực quốc không có người.

Thế kỷ hai mươi mốt cái gì trân quý nhất, nhân tài! Tam quốc cũng giống như vậy, hơn nữa chỉ có hơn chứ không kém.

"Quần huynh tâm ý Tư Hối nhận được, có thể chuyện này Quần huynh thật sự giúp không được gì, bởi vì ta gia đã. . . Không. . . Tại. . . Rồi!" Lý Trọng chấp tay nói cảm ơn, mắt ba chữ lại nói có chút nghẹn ngào, nói tới chỗ này, Lý Trọng ưỡ oải gục đầu xuống, âm trầm rơi lệ.

Quần Hối cùng Liêu Hóa bọn người liếc nhau, trên mặt lộ ra chút ít sắc mặt vui mừng.

Liêu Hóa cũng biết Quần Hối tâm tư, lập tức hỏi: "Cái kia Lý đại ca ý định đi con đường nào đâu này? Nếu như không có chỗ đi, không bằng cùng chúng ta chung chế một phen sự nghiệp, cũng không uổng công Lý đại ca một thân học thức ah!"

Lý Trọng tâm nói các ngươi đến cùng nhìn không được, bất quá đối với gia nhập khăn vàng Lý trọng một chút hứng thú cũng không có, Lý Trọng trong nội tâm cũng không có bả Thái Bình đạo phân chia thành tà giáo phân tử đấy. Thần Tiên các loại Lý Trọng hiện tại đã có chút đã tin tưởng, dù sao xuyên việt như vậy không hợp thói thường sự tình đều có thể phát sinh, trên thế giới này hữu thần tiên cũng là bình thường đấy.

Có thể gia nhập một cái thua không nghi ngờ khủng bố tổ chức, cái này không phải mình hướng trong hồ lừa nhảy sao? Lý Trọng tư tưởng cảnh giới cũng không cao đến hồng đẳng nhân viên tình trạng, cho dù Quần Hối đối với chính mình có viện thủ chi lao cũng không được.

Vì vậy Lý Trọng vốn định lập tức từ chối, có thể nghĩ lại lại cảm thấy không đúng, những người này thế nhưng mà khủng bố tổ chức ah, vạn nhất chính mình không đồng ý, bọn hắn rút đao giết người làm sao bây giờ? Trên TV cũng không thiếu diễn loại tình huống này, nhất thường thấy nhất chính là mình

vừa mới cự tuyệt, lập tức thì có cái tiểu đệ nhảy ra, rút dao kêu to: "Đại ca, giết người diệt khẩu a, bằng không thì quan phủ lập tức. . ."

Vì vậy Lý Trọng quyết định trả lời uyển chuyển một điểm: "Cái này Quân huynh, ta đây này cũng không có làm thấp đi các vị tâm tư, có thể là tại hạ xác thực so sánh sợ chết, vừa rồi ta cũng nói khăn vàng thua không nghi ngờ, tại hạ thật sự. . ."

Liêu Hóa đáp: "Có thể Lý đại ca không phải đã nói học cao tổ đích thủ đoạn thì có thể được việc sao, chúng ta cũng học cao tổ không lâu đã xong?"

Lý Trọng cười khổ nói: "Có thể mấu chốt chính là các ngươi học không thành Lưu Bang ah!"

Không đợi mọi người đặt câu hỏi, Lý Trọng tự nói tiếp: "Tạo phản muốn cao tường, quảng tích lương thực, tri hoãn xưng Vương. Đồng thời còn không thể làm ra đầu điều, như vậy chỉ biết trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, Lưu Bang nắm đó tự là trước đầu phục Hạng Vũ, tích góp từng tí một thực lực, cuối cùng lật bàn đây! Cho nên nói tạo phản chính yếu nhất chính là trước không muốn tìm khởi đầu Hạng Vũ đại kỳ. Thứ hai tốt nhất là trước gia nhập Hán thất triều đình, trở thành một phương chư hầu, chậm rãi tích góp từng tí một thực lực, như có thể hiệp Thiên tử dùng làm cho chư hầu, cái kia có thể danh chính ngôn thuận tiêu trừ đối lập, tiêu diệt còn lại đối thủ cạnh tranh, đợi đến lúc nắm quyền, còn không mặc ngươi làm việc."

Đoạn văn này nói Quân Hối bọn người giống như thể hồ quán đỉnh, không ngừng gặt đầu đồng ý, hô to Lý tiên sinh đại tài, là ánh mắt trác tuyệt giai cấp vô sản cách mạng người, vĩ đại đạo sư.

Lý Trọng âm thầm buồn cười, đây không phải nói nhằm ấy ư, chính mình thế nhưng mà hấp thụ Lí Uyên, Chu Nguyên Chương cái này hai cái tạo phản thiên mới thành công sách lược, đi theo tông kết ra đến, không có có đạo lý mới là lạ.

"Cho nên các ngươi khăn vàng không được, đệ nhất các ngươi đã là cái đích cho mọi người chỉ trích rồi, thứ hai các ngươi rất nhiều người tại Hán thất trong triều đình đều trên bảng nổi danh, muốn cầu một quan nửa chức khó càng thêm khó, tự coi như các ngươi đầu hàng Hán thất, cũng tuyệt đối không chiếm được tín nhiệm, ta nói không sai a." Lý Trọng hỏi ngược lại.

Liêu Hóa nhún vai xoay động, cười nói: "Lý đại ca nói không sai, chúng ta không thể làm quan, có thể Lý đại ca ngươi thân thể trong sạch, sáng suốt hơn người, cầu một quan nửa chức không phải việc khó gì a?"

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tinh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1: Sơ Đáo Loạn Thế Chương 4: nhập bọn

Lý Trọng nghe vậy cười cười, mỗi chữ mỗi câu nói: "Cái này là vấn đề chỗ, đến lúc đó rốt cuộc là các ngươi nghe ta đây, vẫn là ta nghe các ngươi hay sao?"

Quân Hối bỗng nhiên mà lên, cười ha ha, thật lâu mới nói ra lại để cho Lý Trọng khiếp sợ không thôi mà nói đến: "Đương nhiên phải . . Chúng ta nghe của ngươi!"

"Cái gì!" Lý Trọng thiếu một ít a trông mắt trừng ra hốc mắt, hần đưa ra ai là chủ nghi vấn chính là vì cự tuyệt cùng khăn vàng hợp tác, Lý Trọng nghĩ đến Quân Hối như thế nào cũng không thể có thể làm cho mình đem làm lão đại, quyền lợi ai không muốn muốn, mấy ngàn người thủ lĩnh cũng là thủ lĩnh ah! Chẳng lẽ Quân Hối còn có đem làm tiểu đệ háo sắc không thành.

Quân Hối tươi cười cười, ngẩng nhìn bốn phía nói: "Các ngươi đâu này?"

Liêu Hóa cũng cười hắc hắc: "Ta cũng hiểu được Lý đại ca không sai. . ."

Còn lại đều là đi đánh xì dầu, tự nhiên không có cái gì phản đối ý kiến rồi, đối với bọn họ mà nói ai chủ sự đều là giống nhau, tìm một cái thông minh một chút chứa công cái mới có lợi không có chỗ xấu.

"Vì cái gì?" Lý Trọng nhìn chăm chăm Quân Hối hỏi.

Quân Hối cười khổ nói: "Ta biết rõ ngươi hoài nghi ta, bắt quá ta nói xác thực không giả, ta nguyện ý nhận thức ngươi làm chúa công, bắt quá ta cũng có một điều kiện."

Lý Trọng nhún mày hỏi: "Điều kiện gì?"

Quân Hối trầm ngâm nhất hạ, chậm rãi nói ra: "Điều kiện của ta tự là tại ngươi không có lên làm mệnh quan triều đình trước, chúng ta vẫn là. . . Bằng

hữu quan hệ, chúng ta xưng hô người vì công tử hoặc là tiên sinh, mà không phải chúa công. Đương nhiên, son trại mọi chuyện cần thiết chúng ta tất cả nghe theo người, chỉ là một cái danh phận vấn đề."

Cái thằng này nói rõ là muốn đi kế hoãn binh rồi, Lý Trọng không phải người ngu, nó cũng nhìn ra Quân Hối tính toán nhỏ nhặt rồi, Quân Hối ý tứ rất rõ ràng, người Lý Trọng Lý Tử Hồi nếu có thể trở nên nổi bật, chúng ta tự theo người lẫn lộn, nếu người kẻ vô tích sự, thực xin lỗi, ca ca khác mưu nơi đi.

Diễn hình nông dân cá thể ý thức, Lý Trọng trong nội tâm thầm nghĩ, hẳn còn cho là mình xuyên việt mang đến phúc lợi là Bá Vương Khí đâu rồi, cảm tình bạch vui mừng một hồi.

"Tự sự thể đại, cho ta cẩn thận tự định giá nhất hạ." Lý Trọng chậm rãi nói ra.

Hiện tại hương mỗi đã buông, tự xem Lý Trọng lên hay không lên (móc) câu rồi, Quân Hối cho rằng Lý Trọng nhất định sẽ đồng ý, đạo lý này tại Quân Hối nghĩ đến thật đơn giản, người Lý Trọng Lý Tử Hồi không phải tạo phản, vậy người vì cái gì đối (với) tạo phản học vấn nghiên cứu như vậy tinh thông, đây không phải giấu đầu hở đuôi à.

Lý Trọng cẩn thận hỏi tướng Tam quốc thời kì lịch sử, bày ở trước mặt mình có vài đầu đường, đầu tiên là đầu nhập vào triều đình, làm Hán thất trung thần, cái này tuyệt đối không được, kết cục là nhất định, hữu tử vô sinh?

Thứ nhì là đầu nhập vào Tào Tháo, đây là ổn thỏa nhất đích phương pháp xử lý, Lý Trọng tin tưởng cho dù dùng chính mình biết trước năng lực tại Tào Tháo chỗ đó hẳn cái một quan nửa chức không là vấn đề, thế nhưng mà tại Tào Tháo thủ hạ cũng có một vấn đề, tự là Tào Tháo thủ hạ phe phái vấn đề, Tào thị, Hạ Hầu thị, Tuân thị, Tư Mã thị v...v... Gia tộc đấu đá là vô cùng nghiêm trọng đấy.

Mà mình ở những gia tộc này Âm ảnh hạ là tuyệt đối không có xuất đầu cơ hội, tuy nói tự bảo vệ mình không có vấn đề, nhưng tuyệt đối sẽ không trở thành Tào Tháo tập đoàn nhân vật trọng yếu.

Coi như mình học Cổ Hủ, bo bo giữ mình, nhưng ngày sau Tư Mã thị soán Tào thành lập triều Tấn, tự tuyệt đối không phải mình chỗ đã thấy rồi, Tư Mã gia hoàng đế cơ hồ đều là hôn quân, về sau càng là đã ra Bát vương chi loạn cái này một trò khôi hài, mà Bát vương chi loạn sau tự là Ngũ Hồ loạn hoa, Lý Trọng là tiêu chuẩn Đại Hán dân tộc chủ nghĩa người, kiếp trước hẳn là không có cái này cơ hội, nhưng ở ở kiếp này, Lý Trọng tuyệt đối sẽ không tro mắt nhìn xem bị kịch trình diễn.

Dung hợp dân tộc! Đi con mẹ nó, Lý Trọng lên đại học thời điểm thấy tận mắt qua dân tộc Hồi Hột người đã bị dân tộc chính sách thiên vị, lúc ấy Lý Trọng tự phi thường không cam lòng, dân tộc thiểu số tự tài trí hơn người sao? Còn có cái gì dân tộc thiểu số có thể sinh hai thai rồi, kỳ thi Đại Học thêm phân ra, xem gọi không người nào ngữ.

Đệ tam tự là qua nhân văn dã hạc sinh hoạt, đây càng tuyệt đối không được, đây không phải bạch đã vượt qua sao? Hơn nữa nhân văn dã hạc cũng phải ăn cơm ah, không có tiền ai có thể nhân nhả xuống dưới.

Từ trên tổng hợp lại, ngoại trừ đầu nhập vào Tào Tháo tự là mình làm một mình rồi, nghĩ tới đây Lý Trọng một lòng bỗng nhiên xao động khí đến, chỉ cần là cái nam nhân, ai có thể chịu được được trên vạn người, Hùng Bá thiên hạ hấp dẫn, mà Quân Hối tắc thì cho mình một cái cơ hội, Lý Trọng cảm thấy toàn thân huyết dịch đều sôi trào lên.

Có người thiên sinh so sánh lỗ mãng, mà có người so sánh lý tính, Lý Trọng thuộc về thứ hai, từ xuyên việt bắt đầu Lý Trọng cũng không có bối rối, mà là so sánh lý tính phân tích tình cảnh của mình. Nhưng trên thế giới không có tuyệt đối sự tình, nói thí dụ như hiện tại, Hoàng Thượng! Cái này cực kỳ mê người chữ từ lúc vừa xuất hiện, ngay tại Lý Trọng trong đầu hiện hiện, rất nhiều người phản đối đế vương độc tài, nhưng đó là hẳn không có cơ hội đem làm Hoàng Thượng, đã có cơ hội, ai có thể chịu đựng được ở hấp dẫn.

Xác thực mà nói, chỉ cần là cá nhân, vô luận hẳn cao quý vẫn là đề tiện, kiên định vẫn là nhu nhược, cùng bản không chịu nổi loại này hấp dẫn, Lý Trọng tự rơi vào tay gặc trên thế giới này khó khăn nhất kháng cự hấp dẫn ở bên trong, giờ này khắc này Quân Hối sắm vai nhân vật tự là trường lấy cái đuôi cùng cơ giác ác ma.

Nghĩ tới đây, Lý Trọng hét lớn: "Tốt! Kỳ nhiên Quân huynh nâng đỡ, vậy tiểu đệ tự cố mà làm rồi."

Quân Hối mỉm cười, ôm quyền thi lễ đến: "Vậy thì trông thấy Lý công tử rồi!"

Vì vậy mọi người kêu loạn thi lễ vấn an, Lý Trọng chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng hỏi: "Kỳ nhiên tất cả mọi người là người một nhà rồi, cái kia Quân huynh son trại đến cùng ở đâu, có có bao nhiêu nhân mã, có phải hay không trước đi theo hạ nói một chút."

Quân Hối ho khan hai tiếng, nói ra: "Nguyên Kiệm, người cùng Lý tiên sinh nói một chút."

Liêu Hóa có chút xấu hổ nói: "Chúng ta. . . Chúng ta son trại ngay tại phụ cận, cùng sở hữu một ngàn ba trăm bốn mươi hai người, chiến mã mười ba thớt, lương thảo đủ hai tháng, tiền còn có một chút, bất quá hiện tại mua lương thực rất khó khăn, nói cách khác chúng ta cũng không cần đi ra đi săn rồi."

Lý Trọng vuốt vuốt cái trán, lương thực vấn đề tại cái đó triều đại đều không có biện pháp giải quyết, nói thật, Hán mạt nếu tất cả mọi người cơm no áo ấm, cái kia căn bản tự không khả năng có khăn vàng tạo phản sự tình.

Bất quá nghe được Quân Hối còn có một hơn ngàn nhân mã, Lý Trọng còn là rất hài lòng, Tam quốc thời kì giống như huyện tên lính cũng ngay tại khoảng ba trăm người, Quân Hối nhân mã công chiếm một cái thị trấn vẫn còn có chút nắm chắc đấy.

"Phụ cận cái kia thành trì có lương thực?" Lý Trọng lập tức hỏi, hẳn biết rõ, hiện tại muốn giải quyết đúng là lương thực vấn đề, lập tức muốn bắt đầu mùa đông rồi, không có lương thực tất cả mọi người muốn chịu đói.

Liêu Hóa hiển nhiên đã làm điều tra, lập tức đáp: "Đông Lai quận khẳng định có lương thảo, bất quá Đông Lai quận thành tường chắc chắn, tên lính qua ngàn, nếu đánh Đông Lai binh lực chúng ta quá ít, không có gì hi vọng. Bất quá Đông Mưu có lẽ có chút lương thảo, hơn nữa tường thành rách nát, binh sĩ không nhiều lắm, dễ dàng đánh một ít."

"Vậy thì đánh Đông Mưu ah!" Lý Trọng đáp, cái này có cái gì tốt do dự, Đông Lai là có lương thảo, bất quá khẳng định đánh không xuống, chẳng lẽ còn có thể chịu chết đi không được, Đông Mưu tuy nói lương thảo thiếu chút ít, bất quá đều nhiều hơn thiếu cũng có thể giải khẩn cấp ah, không biết những người này còn do dự cái gì.

Liêu Hóa mặt lộ vẻ khó khăn nói: "Đông Mưu binh sĩ tuy nhiên không nhiều lắm, nhưng là có hơn ba trăm người, sợ là cũng đánh không xuống ah!"

Lý Trọng khí thẳng cần răng, khó trách khỏi nghĩa Khăn Vàng không thể được việc, hơn một ngàn người đánh hơn ba trăm người, gấp ba binh lực cũng sợ hãi, trước có Quân Hội lĩnh lấy mấy vạn nhân mã đánh Bắc Hải không có kết quả, sau lại Liêu Hóa gấp ba tại người binh lực lại e sợ chiến, những người này sức chiến đấu quá cúi xuống. Lý Trọng lần này không có oan uổng khăn vàng quân, trong lịch sử Trương Giác đánh chính là thắng trận tự là dựa vào chiến thuật biến người, quan quân tuy nói sức chiến đấu cũng thấp phần thấp, nhưng là khi dễ nhất hạ khăn vàng quân thật đúng là không có vấn đề gì.

"Vì cái gì? Chúng ta hơn một ngàn người còn đánh không dưới Đông Mưu sao?" Lý Trọng tức giận mà hỏi.

Quân Hội lúc này mới tiếp nhận lời nói, cười khò nói: "Chúng ta hơn một ngàn người, có hơn phân nửa đều là phụ nữ và trẻ em, chính thức có thể trên chiến trường bất quá 300 tại người, cùng Đông Mưu quân coi giữ tương đương, cho nên. . ."

Lý Trọng nghe vậy chỉ cảm thấy ngực khó chịu, thiếu chút nữa không có nhỏ ra huyết đến, hiện tại hẳn thực sự điểm đã hối hận, cảm tình khăn vàng quân chiến tranh còn mang theo gia quyến ah, đây không phải là hành đoàn sao?

"Cho nên. . . Chúng ta phải nghĩ những biện pháp khác." Quân Hội nói tiếp.

"Còn có biện pháp nào?" Lý Trọng lập tức hỏi.

Quân Hội hai tay một quán, lễ thẳng khí hùng nói: "Hiện tại chúng ta đều là tiên sinh cấp dưới, đương nhiên nghe lời người rồi, người nói làm sao bây giờ, chúng ta tự làm sao bây giờ!"

"Thảo!" Lý Trọng nhìn không được trách mắng âm thanh đến. Hẳn rốt cục mình bạch vì cái gì Quân Hội cùng Liêu Hóa một cái kình kéo chính mình nhập bọn, hơn nữa công bố hết thấy dùng chính mình vì chủ nguyên nhân chủ yếu rồi, tên gia hỏa này tự là kéo chính mình đệm lưng ah! Lý Trọng khẳng định phải là làm cho không đến lương thực, mình cũng có thể bị nấu lấy ăn hết.

Liêu Hóa bỗng nhiên nói ra: "Ta biết rõ còn có cái địa phương có lương thực."

"Chỗ nào?" Lý Trọng vội vàng hỏi.

Liêu Hóa đáp: "Từ Châu Mi gia."

Lý Trọng cười lạnh nói: "Người tại sao không nói Trương Dương có lương thực đâu này?"

Liêu Hóa vội vàng giải thích nói: "Ta nói không phải đi Từ Châu đoạt lương thực, mà là Từ Châu Mi gia thương đội."

"Có ý tứ gì?" Lý Trọng cùng Quân Hội cùng một chỗ hỏi.

Liêu Hóa chậm rãi nói: "Ta hôm nay đi ra ngoài tìm kiếm quân suất thời điểm đến qua Đông Lai quận, ý định cảm da lông đòi một ít mũi tên, nghe nói Mi gia muốn bắt lương thực đến Đông Lai đổi muối thiết, giống như tại tháng mười 14."

"Không sai!" Bên cạnh có người bổ sung đạo chúng ta cũng đã nghe được.

Lý Trọng lập tức hưng phấn lên, đoạt thương đội tổng so đánh thành trì đơn giản hơn nhiều, không có gì hay lo lắng, vì vậy Lý Trọng hào hứng bùng bùng mà hỏi: "Hôm nay là tháng mười sơ mấy rồi hả?"

Liêu Hóa nghe vậy cũng sờ, dùng hỏi thăm ánh mắt nhìn Quân Hội, những người khác cũng không cam chịu yếu thế, Quân Hội cười hắc hắc: "Cái này. . . Phàm là có người đại tài đều là không câu nệ tiểu tiết, Từ Hối chính là người như vậy, không biết thời đại đầu rồi, cũng là có thể lý giải, cũng có khả năng. . . Đúng không! Hôm nay là tháng mười sơ tám."

Quân Hội C-K-Í-T...T A... Cả buổi cũng không thể tự bào chữa, không có biện pháp, Lý Trọng tình huống thật là quý dị, vừa mới đối với thiên hạ đại sự chậm rãi mà nói, hiện tại rõ ràng mấy năm liên tục nguyệt cũng không biết.

Quân Hội lại nhớ tới vừa gặp mặt thời điểm Lý Trọng còn hỏi hẳn bây giờ là một năm kia, đã bị nghiêm trọng phong kiến mê tín tư tưởng ăn mòn đại cảm đầu kẻ trộm không khỏi sinh lòng liên tưởng. Lý Trọng không phải là cùng vị kia tiên nhân học nghệ a? Đoán chừng cái gọi là trong núi không giáp, tuế nguyệt không biết năm tự là cái này khái niệm.

Mà Liêu Hóa bọn người thì là trong nội tâm bồn chồn, trong lòng tự nhủ vị này tân nhiệm chúa công không phải là thường xuyên phạm hồ đồ à? Muốn là như thế này đoàn người sớm làm giải thể được rồi.

Lý Trọng đang đứng ở trong sự kích động, đối (với) Liêu Hóa đằng lòng người hoạt động hoàn toàn chưa phát giác ra, vỗ tay kêu lên: "Chúng ta tự đoạt Mi gia thương đội rồi, không chuẩn một lần tự có thể giải quyết qua mùa đông lương thực."

Liêu Hóa há mồm tự đã kích Lý Trọng nhiệt tình: "Lý đại ca, Mi gia thương đội là có gia đình hộ tống, đoán chừng ít nhất được hai bách hơn người, hơn nữa bọn hân không thể so với quan quân, từng cái trang bị tốt, kinh nghiệm sa trường, so Đông Mưu quan quân sức chiến đấu còn mạnh hơn, chúng ta điểm ấy người sợ là. . ."

Lý Trọng lần này thật sự là khóc không ra nước mắt rồi, hân cuối cùng đã minh bạch, tại Tam quốc thời kì có chiến đấu lực nhất binh sĩ là gia tộc tư quân, thì ra là một ít quan văn võ tướng thân quân, những người này trang bị tốt, chiến trường kinh nghiệm phong phú, không cần hỏi những... này tư quân chiến trường kinh nghiệm nơi nào đến, đều là nắm khăn vàng cường đạo bốn phía cướp đoạt phúc, khăn vàng đoạt 1 kiếp đương nhiên muốn tìm có tiền đã đoạt, vì vậy song phương có rất nhiều cơ hội giao thủ.

Sau đó là quân đội của triều đình, quân đội của triều đình đều là chế thức trang bị, tuy nhiên không bằng gia tộc tư quân, nhưng là xa mạnh hơn khăn vàng quân, hơn nữa những... này quân đội tiếp nhận qua trận hình huấn luyện, thích hợp nhất cỡ lớn chiến dịch.

Kể cuối không cần hỏi nhất định là khăn vàng quân rồi, những người này trang bị lạm, không có trải qua chuyên nghiệp huấn luyện, nói thật tự là tiền đưa kinh nghiệm đấy.

"Không thể lực đoạt vẫn không thể dùng trí sao?" Lý Trọng tức giận đáp.

Liêu Hóa đối (với) Lý Trọng ác liệt thái độ không cho là đúng, tại hân xem ra chỉ cần Lý Trọng có thể cướp được lương thực, rống hai tiếng tính toán cái gì, tổng so chịu đối được rồi.

"Như thế nào dùng trí?" Những lời này là tất cả mọi người cùng một chỗ hỏi đấy.

Lý Trọng rất là bất đắc dĩ nói: "Ngồi ở chỗ này nghĩ là nghĩ không ra biện pháp, ta cũng không phải Thần Tiên, chúng ta ngày mai đi Đông Lai xác nhận nhất hạ tình huống, sau đó lại thực địa nhìn một cái Đông Lai chung quanh địa hình, nhìn xem ở nơi nào mai phục, cuối cùng chúng ta còn có cân nhắc vận may thua vẫn đề, Mi gia nhất định sẽ báo quan, quan phủ nhất định sẽ phái người đuổi giết, các người nói có đúng hay không?"

Quản Hối cùng Liêu Hóa cùng một chỗ gật đầu đồng ý, liền xưng có lý, trong lòng tự nhủ vẫn là những... này người đọc sách cân nhắc vấn đề toàn diện ah.

"Vậy cứ như thế a! Sắc trời đã tối, Từ Hối trên người còn có thương tích, trước nghỉ ngơi a, như thế nào đối phó Mi gia sự tình ngày mai nói sau." Quản Hối rất là sẵn sàng nói.

"Nhật,!" Lý Trọng nhìn sắc trời một chút thăm mắng một câu, hiện tại đoán chừng cũng tự chừng sáu giờ, làm làm một cái trải qua xa hoa truy lạc người hiện đại Lý Trọng sao có thể ngủ được, cái này thật sự là đêm dài dài đằng đẵng, vô tâm giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tinh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1: Sơ Đáo Loạn Thế Chương 5: Tam quốc thời kì võ nghệ

Lý Trọng một mực vây quanh da sói trần trọc nhiều lần, trong đầu bất trụ nghĩ ngợi lung tung, cũng không biết lúc nào ngủ, trong mơ mơ màng màng lại bị một hồi tiếng âm ỹ bình tĩnh.

Mở to mắt xem xét, Liêu Hóa đám người đã đứng dậy thu dọn đồ đạc rồi, Quản Hối lại không tại trước mắt, ngoài cửa truyền đến một hồi hô quát thanh âm, nghĩ đến là Quản Hối tại tập luyện võ nghệ, Lý Trọng ở bên trong lập tức tỉnh thần, hân đối (với) cái này thời kì võ thuật quá cảm thấy hứng thú, vội vàng đứng lên mở cửa nhìn.

Ngoài cửa trên đất trống, Quản Hối đang tại múa một cây trường thương, Lý Trọng cẩn thận quan sát phát hiện Quản Hối chiêu thức rất đơn giản, chủ yếu tự là tự là đâm cùng quét hai cái động tác, ngẫu nhiên giữ ra một cái thương hoa.

Nhưng Quản Hối tốc độ cùng lực lượng lại để cho Lý Trọng xem da đầu run lên, Quản Hối mỗi một lần trường thương quét ngang đều phát ra ô ô tiếng

xé gió, nếu như hơi chút tiếp cận mặt đất, lập tức mang theo đại bông tuyết động, quét đến trên thân người nhất định là cốt [chặt gân-stun] gãy kết cục. Trường thương gai nhọn càng là thể như bốn lồi, vang lên bên nhọn "Xì... Xì..." Âm thanh.

Lý Trọng âm thầm đoán chừng một chút, rất uể oải phát hiện, nếu như mình cùng Quân Hối động thủ, sợ là một hai chiêu đều gần không xuống.

Lý Trọng biết rõ Quân Hối võ nghệ tại Tam Quốc thời kì không tính là cao nhất, không chỉ nói Trương Phi Triệu Vân các loại tuyệt thế võ tướng, tựa là Đông Lai Thái Sừ Từ đều khẳng định so Quân Hối võ nghệ cao cường, chớ nói chi là còn có đại sát thần Lữ Bố rồi, Lý Trọng là ở không biết những... này Mạnh Nhân cường đến mức nào, bất quá nghĩ đến cũng đúng miếu sát chính mình không có thương lượng đấy.

Quân Hối động tác càng lúc càng nhanh, lực đạo đã tại dần dần tăng lớn, trên mặt đất bị quấy lên tuyết động đã không rơi, bắt đầu theo Quân Hối thương thức xoay quanh, dần dần tương Quân Hối bao vây lại.

Lý Trọng hít mắt cẩn thận quan sát, Quân Hối hô quát âm thanh trực dần dần dồn dập lên, trong giây lát thương thức cuồng vũ, trong miệng đột nhiên hét lớn, Lý Trọng rất thấy rõ ràng Quân Hối trong miệng phun ra một đoàn nhiệt khí, màu ngà sữa nhiệt khí lập tức hóa thành mắt thương có thể thấy được khí lăng, tương xoay quanh trên không trung bông tuyết một tầng tầng hướng ra phía ngoài đẩy đi, ngay tại lúc đó Quân Hối trên người quần áo mảnh liệt hướng ra phía ngoài một cổ, Lý Trọng biết rõ đây là Quân Hối điều động toàn thân cơ bắp gân cốt chỗ sinh ra chấn lực.

Quân Hối đứng đấy bất động, điều chỉnh hô hấp, trên người bông tuyết chỉ là lẻ tẻ có thể thấy được.

"Ruồi vũ không thể thêm tại thân." Lý Trọng trong đầu hiện ra quyền trái qua ở bên trong một câu. Những lời này gia gia thường thường động ở bên miệng, nói đúng là người có thể dựa vào run run lực lượng đánh chết ruồi vũ, tại quốc thuật ở bên trong gọi hóa kinh, lấy khéo đưa đẩy như ý chí ý, có thể luyện đến một bước này Quyền Sư đều là danh chấn thiên hạ đại võ thuật gia.

Lý Trọng chưa thấy qua loại cảnh giới này võ thuật gia, quyền pháp đại sư, Quân Hối tuy nói còn không đạt được loại cảnh giới này, nhưng Lý Trọng cảm giác hẳn đã tiếp cận loại cảnh giới này rồi.

Quyền pháp võ nghệ cũng không phải càng đi càng đại lại càng cao cường, trên thực tế Trung Quốc quyền pháp ngọn núi cao nhất tại Mãn Thanh những năm cuối, dân quốc thời kì, do Tôn Trung Sơn lãnh đạo cách mạng đảng người, nhiều lần ám sát Mãn Thanh quan lớn, thậm chí thân vương. Trong đó nhiều cây vào người trong võ lâm xuất lực, về sau dân quốc thành lập, nhất, khẩu xâm hoa, vì cường quốc cường 'chúng, Tôn Trung Sơn, Phùng Ngọc Tường bọn người đại lực đề xướng võ thuật, do chính phủ thành lập trung ương quốc thuật quán, bà các môn các phái võ công, như Hình Ý, Thái Cực, bát quái, Thông Bối, Bộ Ngựa, Bát Cực, đâm chân, Hồng quyền, dây sắt, Phách Quai, đạn chân, đấu vật đẳng rất nhiều võ công, lấy bảo vệ quốc gia chi ý, thống nhất xưng hô, cũng gọi làm quốc thuật."

Cái kia niên đại nhân tài xuất hiện lớp lớp, có thể nói là nguy cấp dân tộc đại thể tương võ thuật gia môn tinh thần cảnh giới đẩy hướng một cái không gì sánh kịp cao điểm.

Nhưng rất đáng tiếc, đây cũng là võ thuật hồi quang phản chiếu đích niên đại, quyền pháp cuối cùng không phải thương pháo thủ đối thủ.

Quân Hối võ học lý niệm tuyệt đối không bằng dân quốc trong năm võ học lý niệm phát đạt, có thể nói là kém một cấp độ, nhưng mà dưới loại tình huống này Quân Hối còn có thể đem quyền pháp võ nghệ tu luyện tới biểu hiện ra tiếp cận hóa kinh tình trạng, không khỏi lại để cho Lý Trọng trong nội tâm không ngừng hâm mộ, đây là thiên phú vấn đề, cùng cố gắng không có vấn đề gì.

Nghĩ tới đây Lý Trọng trong nội tâm khẽ động, hai chân tách ra, hai chân trầm xuống, làm cái tiêu chuẩn trung bình tấn tư thế.

Phập phồng ngồi xổm thân như tuần mã, lưng không hư đỉnh hình thần khai mở, đây là ngồi trên ngựa yếu lĩnh, Lý Trọng tuy nói làm không được điểm này, nhưng là tư thế cũng tuyệt đối tiêu chuẩn, lão gia tử còn bổ sung tựa là tiêu chuẩn nhất sách giáo khoa.

Quân Hối luyện qua võ nghệ, chứng kiến Lý Trọng tư thế có chút hăng hái xem chỉ chốc lát, bỗng nhiên nói ra: "Từ Hối tại liên hệ võ nghệ a, ta tuy nhiên xem không hiểu, nhưng là phát hiện phương pháp này cực kỳ... Thâm ảo!"

Lý Trọng thiếu một ít rơi lệ đầy mặt, xem xem người ta cái này tư chất thiên phú, đang nhìn xem chính mình.

"Cái này gọi là trung bình tấn, là một loại tu luyện quyền pháp trụ cột, yếu quyết tựa là phập phồng ngồi xổm thân như tuần mã, lưng không hư đỉnh hình thần khai mở, ông nội của ta dạy ta!" Lý Trọng cũng không tàng tư, tương trung bình tấn yếu lĩnh êm tai nói tới, tại điểm này thượng Lý Trọng ý chỉ rộng lớn, đều là dân tộc Trung Hoa của quý, Quân Hối cũng là Viêm Hoàng tử tôn, không tính là truyền ra bên ngoài.

"Phập phồng ngồi xổm thân như tuần mã, lưng không hư đỉnh hình thần khai mở, có thể nói ra hai câu này lời nói, lệnh tổ phụ thật sự là một đời kỳ nhân." Quân Hối âm thầm nhai nuốt lấy hai câu này lời nói hàm nghĩa, không khỏi tán thưởng không thôi.

"Bất quá nếu là trung bình tấn, có phải hay không muốn ngồi trên lưng ngựa tài có hiệu quả nhất đâu này?" Quân Hối kỳ quái hỏi.

Quân Hối mà nói như tiếng sấm đồng dạng hồi tưởng tại Lý Trọng trong óc, Lý Trọng chỉ cảm thấy tâm thần kích động không thôi, đúng a! Nếu là trung bình tấn vì cái gì không ngồi trên lưng ngựa luyện đâu này? Tại hiện đại Lý Trọng là không có cơ hội này, thế nhưng mà đã đến Tam Quốc, cái này còn là vấn đề sao? Trung bình tấn có thể trên ngựa tìm cảm giác, Tam Thể Thức, bước dáng bắn cung có thể tự mình kéo cung bắn tên ah, chính mình thật là dần chết rồi.

Lý Trọng cũng không luyện rồi, lập tức ôm quyền nói: "Đa tạ Quân huynh nhắc nhở, thật sự là một câu bình tĩnh người trong mộng, chờ ta luyện được hiệu quả đến định tương cảm thụ cùng Quân huynh tinh tế nói tới, cũng trợ Quân huynh giúp một tay, nói không chừng có thể gọi Quân huynh võ nghệ ở

trên một tảng lâu."

Quản Hối lập tức chối từ nói: "Cái này không cần, Từ Hối tổ phụ sở học võ nghệ quá mức cao thâm, nghĩ đến cũng đúng tiền nhân chỗ thụ, thập phần trân quý, tại hạ không có cái kia phúc khí, cũng không dám tư học, phải cẩn thận thiên kị."

"Phong kiến mê tín!" Lý Trọng vừa định mắng một câu, lại tranh thủ thời gian im ngay, chính mình xuyên việt khả năng chính là vị Thần Tiên thủ bút, không thể nói lung tung đấy.

Quản Hối hung hăng nói: "Ta siêng năng luyện tập, chỉ cần võ nghệ lại cao thâm một ít, ta đoán chừng có thể cùng Thái Sử Từ ganh đua dài ngắn rồi, lần trước cùng hán thi đấu thiếu chút nữa ném đi mạng nhỏ, lần này ta nhất định... Hừ hừ!"

Lý Trọng nghe được âm thầm buồn cười, Quản Hối lời này như thế nào nghe đều giống như dân cờ bạc thua mất đồ chi hậu nói nhảm, Lý Trọng tính toán nhất hạ Thái Sử Từ năm nay hẳn là 24 tuổi, mà Quản Hối hai mươi tám tuổi, vô luận theo võ nghệ vẫn là tuổi phượng diện mà nói, Quản Hối đời này đều có lẽ không có cơ hội thắng Thái Sử Từ rồi. Lý Trọng đối (với) Thái Sử Từ cũng rất cảm thấy hứng thú, người này Tam quốc ở bên trong rất lợi hại võ tướng, nghe được Quản Hối nhắc tới hán, lập tức hỏi: "Thái Sử Từ người này võ nghệ như thế nào đây?"

Quản Hối rất không tình nguyện nâng lên Thái Sử Từ, có chút tức giận nói ra: "Luận võ nghệ chúng ta không kém bao nhiêu, bắt quá hán thể lực so với ta tốt, đánh lâu ta không là đối thủ."

"Ah!" Lý Trọng đã minh bạch, Thái Sử Từ chiêu thuật kỹ xảo có lẽ hơi mạnh hơn Quản Hối, nhưng thể lực có lẽ xa mạnh hơn Quản Hối.

"Thái Sử Từ xác thực võ nghệ cao cường, có thể nói ngàn người địch." Quản Hối có chút hâm mộ nói.

"Ngàn người địch là có ý gì?" Lý Trọng nghi vấn đạo

Quản Hối đáp trả: "Ngàn người địch ý tứ tự là người mặc áo giáp, phóng ngựa cầm thương tại ngàn trong quân, hoặc có thể giữ được tánh mạng."

Lý Trọng đột nhiên nhớ tới trần thọ sở hữu Tam quốc chí miêu tả Quan Vũ, Trương Phi từng dùng đều Vạn Nhân Địch cũng năm chữ, nghĩ tới đây Lý Trọng không khỏi da đầu run lên, cái này cũng không phải là nói Quan Vũ, Trương Phi có thể ở vạn trong quân giữ được tánh mạng. Nói đùa gì vậy, đây rõ ràng là bả đồ lột mặc ngược siêu nhân.

Lý Trọng không khỏi cả kinh nói: "Lực địch ngàn người, điều này sao có thể?"

Quản Hối cười nói: "Làm sao có thể hữu lực địch nhân ngàn người võ tướng, ngàn người địch chỉ là chỉ tại cũng không chính tề quân trong trận có chạy trốn khả năng. Nếu như trận hình bất loạn, mấy chục nghiêm chỉnh huấn luyện tên lính người có thể đến vừa lên tương vào chỗ chết."

Hai người nói chuyện với nhau nửa ngày, Liêu Hóa đám người đã thu thập thỏa đáng đến đây hỏi tìm.

Lý Trọng hơi nghi nhất hạ đáp trả: "Hiện tại vội vàng sự tình là ứng trước đem trong son trại tiền bạc đổi thành lương thực mễ (m), muối thiết, chuẩn bị bất cứ tình huống nào, còn nữa đến Đông Lai quận trong tìm hiểu tin tức, nhị vị thấy thế nào?"

Quản Hối cười nói: "Tại hạ trở về núi trại mua lương thực mễ (m) muối thiết, Nguyên Kiệm hộ tổng tiên sinh đi Đông Lai quận như thế nào. Bất quá Từ Hối phải thay đổi kiện quần áo, ta cũng không muốn giết đến Đông Lai cứu người."

Lý Trọng vỗ vạt áo trước cười khò nói: "Ta ở đâu có đổi quần áo, toàn bộ gia sản đều ở nơi này."

Liêu Hóa cười đùa nói: "Cái này hay xử lý, ta trước đó vài ngày săn đạo một đầu Mãnh Hổ, vốn định cái kia da hổ cho mình khe hở kiện da bào uy phong nhất hạ, vừa vận mạng tại trên thân thể, đưa cho Lý đại ca là được."

"Móa! Quốc gia một cấp bảo hộ động vật ah!" Lý Trọng không nghĩ tới chính mình rõ ràng có cái này vận khí, ha ha... Lão tử cũng có thể xuyên chồn rồi, Lý Trọng coi đồ hóa trang, lại trong giây lát phát hiện mình rõ ràng còn có mấy miếng Nhất Nguyên tiền xu, qua tay đưa cho Liêu Hóa một quả, nói ra: "Lão tử không chiếm người tiện nghi, mua, không cần lấy lễ."

Liêu Hóa tiếp nhận tiền xu, khó có thể tin vượt phẳng hai cái, phóng tới trước mắt kêu lên: "Đây chính là bầu trời tài có thứ tốt ah, còn tia chớp đâu rồi, thiên kim khó đổi ah, cả đại hán tự cái này một cái a?"

"Đó là khẳng định đấy!" Lý Trọng rất có nắm chắc gặt đầu, thầm nghĩ Tam quốc thời kì tiền phóng tới đời sau cũng giá trị thiên kim, cái này mua bán thật đúng là một vốn bốn lời.

Liêu Hóa vui cười nói năng lộn xộn: "Phát tài, ha ha... Lý đại ca thật sự là hào sảng."

Bên cạnh chúng tắc nước miếng chảy ròng, tro mắt nhìn Liêu Hóa trong tay tiền xu, trong ánh mắt đều là tham lam cùng hâm mộ.

Liêu Hóa chính oa oa kêu to, Quản Hối khẽ vươn tay đoạt lấy tiền xu, rất nghiêm túc nói: "Từ Hối, Nguyên Kiệm niên kỷ còn nhỏ, sao có thể cho hán mặc như vậy trọng đồ vật, ta trước giúp hán bảo tồn a!"

Liêu Hóa không dám cùng Quản Hối tranh đoạt, hét lớn: "Đây là chúa công cho ta ban thưởng, sao có thể phóng tới người chỗ đó đâu này?"

Quản Hối nghiêm trang nói: "Hắn hiện tại còn không phải chúa công!"

Liêu Hóa lập tức chuyển hướng Lý Trọng, chúa công chúa công thẳng gọi, Lý Trọng tranh thủ thời gian cúi đầu giả bộ như không nghe thấy. Tại Liêu Hóa u oán trong ánh mắt, mấy người thẳng đến Đông Lai quận mà đi.

Cối chiến mã Lý Trọng mới phát hiện một cái kinh người vấn đề, đời sau giống như cho rằng bàn đạp là ở Tây Tấn thời kì xuất hiện, thế nhân hiển nhiên phán đoán sai, bàn đạp xuất hiện đã sớm xuất hiện trên trăm năm.

Kỳ thật khảo cổ học thượng muốn kết luận một kiện vật phẩm, tại một loại thời kì xuất hiện rất đơn giản, chỉ cần có văn vật khai quật là được, mà kết luận không có một kiện vật phẩm tắc thì khó càng thêm khó, thường xuyên xuất hiện phán đoán sai lầm, Lý được hiển nhiên bị sai lầm lịch sử văn hiến chỗ nói dối.

Lý Trọng lần thụ đã kích, hắn còn nghĩ dựa vào bàn đạp cho mình thành lập một mực siêu cấp kỵ binh đầu rồi, hiện tại xem ra không có trông cậy vào rồi.

Lý Trọng phi báng chuyên gia giáo sư không chịu trách nhiệm nói lung tung, thời gian trôi qua nhanh chóng, trong nháy mắt Đông Lai quận đã xuất hiện tại trước mắt, đây là Lý Trọng lần thứ nhất nhìn thấy cổ đại thành trì, không khỏi sinh lòng cảm thán.

Đông Lai quận tường thành ước chừng hơn một trượng cao, đều do đá xanh chỗ thế, công trình lượng thập phần cực lớn, hiển nhiên cổ đại Thanh Châu thập phần giàu có và đông đúc. Đãi đi vào cửa thành Lý Trọng phát hiện trên tường thành còn màu nâu đen vết máu, cho thấy Đông Lai quận cũng không có đào thoát chiến hỏa độc hại.

Trông coi cửa thành quân tốt lười biếng tựa ở trên tường thành, quân kỵ thập phần thư giãn, hai người vào thành rõ ràng không có đã bị bắt luận cái gì đề ra nghi vấn, cái này lại để cho Lý Trọng biên một bụng nói từ hào không có đất dụng võ à.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tinh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1: Sơ Đáo Loạn Thế Chương 6: Đông Lai Thái Sử Từ

Đi vào Đông Lai quận thành nội, Lý Trọng cảm giác một đôi mắt cũng không đủ dùng, bắt trụ bốn phía nhìn loạn, mỗi một gian phòng phòng, cây cối đều bị Lý Trọng có tang thương phong cách cổ xưa cảm giác, cái này là Hán đại thành thị ah, Lý Trọng nhìn không được âm thầm cảm thán nói.

Liêu Hóa vẫn còn đau lòng cái kia một khối tiền, bắt trụ a chủ đề hướng tiền thượng diện dẫn: "Lý đại ca, chúng ta bả son trại tiền toàn bộ đổi thành lương thực mễ (m), vậy sau này làm sao bây giờ?"

Lý Trọng cười nhạo nói: "Không có về sau rồi, chiến loạn cùng một chỗ, có bao nhiêu tiền cũng mua không được lương thực."

Liêu Hóa con mắt sáng ngời: "Chúng ta đây hôm nay đem tiền toàn bộ tiêu hết rồi, giữ lại cũng là lãng phí!"

Mấy cái tùy tùng lập tức tỏ vẻ đồng ý: "Liêu tướng quân nói thật là, chúng ta đều hơn mấy tháng không có uống đến rượu rồi, đi quán rượu uống rượu a!"

Liêu Hóa khu tay nói: "Trước cho Lý đại ca làm da bào, sau đó lại đi uống rượu."

Mấy người đi vào một gian tiệm vải, Liêu Hóa một bộ nhà giàu mới nổi bộ dáng, bốn phía nhìn một vòng, gọi tới tiểu nhị: "Cho công tử nhà ta làm hai kiện xiêm y, muốn lên tốt lắm Tứ Xuyên, gia gia biết hàng."

Tiểu nhị nhìn từ trên xuống dưới Liêu Hóa ăn mặc, mỉm cười: "Vị khách quan kia, gần đây trong tiệm không có gấm Tứ Xuyên rồi."

Liêu Hóa vừa muốn mắng to, Lý Trọng tranh thủ thời gian giữ chặt hắn, nhỏ giọng nói ra: "Hắn sợ ngươi không có tiền!" Lý Trọng âm thầm bật cười, hắn đối (với) loại tình huống này hết sức quen thuộc, Liêu Hóa quần áo cùng cơm ăn này không kém bao nhiêu, vào cửa muốn tốt nhất gấm Tứ Xuyên, tiểu nhị không phải đồ ngọc, có thể bán cho hắn mới là lạ.

"Ah!" Liêu Hóa hiểu được, thò tay tự trong ngực móc ra một bả đồng tiền hỏi: "Có đủ hay không?"

Tiểu nhị cẩn thận đếm, cười lạnh nói: "Khách quan ngài thêm...nửa lượng tiền là được rồi."

Liêu Hóa không nói hai lời, lại móc ra một bó to đồng tiền ném tới trên quầy, kêu lên: "Lần này đã đủ rồi a! Còn có, bả cái này Trương Hổ da làm một

kiện ngoại bào, phải nhanh, biết không?"

Tiểu nhị mặt mày hớn hơ nói: "Quần áo trong tiệm tụt đã có sẵn, ngài hiện tại có thể xuyên, da bào ngày mai giữa trưa có thể làm tốt, có thể chứ?"

Liêu Hóa sắc mặt trầm xuống: "Ta cũng không thời gian đợi đến lúc ngày mai, buổi trưa hôm nay muốn làm tốt, còn lại tiền đều là của ngươi."

Tục ngữ nói có tiền có thể ma xui quỷ khiến, tiểu nhị nghe vậy đại hỉ, miệng đầy đáp ứng giữa trưa nhất định làm tốt.

Đợi đến lúc đổi tốt quần áo ra cửa tiệm, Lý Trọng cười nói: "Nguyên Kiệt mua đồ không trả giá sao?"

Liêu Hóa đình đặc đáp: "Trả giá làm gì, ngươi không phải đã nói một hồi thiên hạ đại loạn, chư hầu phân tranh, đồng tiền tụt mua không được thứ đồ vật sao, giữ lại cũng không có gì dùng."

Lý Trọng đối (với) Liêu Hóa dựng thẳng lên ngón cái.

Đồng Lai quận làm một cái không có bị khăn vàng công phá quận huyện, vẫn là tương đương phồn hoa, không bao lâu mấy người liền gặp được một gian quán rượu, nói là quán rượu kỳ thật có chút khuyếch đại, dựa theo Lý Trọng lý giải hẳn là khách sạn mới đúng.

Mới vừa vào môn thì có tiểu nhị chào đón, Liêu Hóa phi thường thuần thực móc ra một bả đồng tiền: "Đến năm cân hảo tửu, còn lại có thức ăn ngon cho dù thượng là được."

Thời gian cũng không lâu rượu và thức ăn thượng bàn, Lý Trọng nhìn không được cười lên, Liêu Hóa trong miệng thức ăn ngon chẳng qua là hàm cách thủy thịt cùng hàm cách thủy cá, mặt khác tự là đầu cải xào rau củ. Ném một ngụm, Lý Trọng phát hiện ngoại trừ mặn sẽ không cái khác mùi vị, không khỏi trong nội tâm ai thần, xem ra sau này phải chịu được loại này lộc ăn.

Bất quá Lý Trọng đối (với) Hán đại rượu đến rất hài lòng, hơi hoảng tửu thủy hơi lộ ra đục ngầu, bất quá cũng không ảnh hưởng vị, uống lên đến lại ngọt lại cay, số độ còn không cao, Lý Trọng một ngụm gần một ngụm uống không ngừng, đây chính là tinh khiết lương thực sản xuất, không phải pha chế rượu tự nhiên sản phẩm, la lên yên tâm đây này.

Liêu Hóa nhìn một hồi kinh hãi nói: "Lý đại ca thật sự là tửu lượng giỏi, ta còn tưởng rằng các ngươi văn sĩ cũng không thể uống rượu đây này!"

Lý Trọng trong nội tâm cười thầm không thôi, ngươi là không có uống qua 60 độ rượu xái, tự tự loại này thấp độ rượu phóng tới đời sau, một cái tiểu cô nương đều có thể uống nửa cân.

Bởi vì chỗ ngồi tới gần cửa sổ, không cần lo lắng người khác nghe được nói chuyện với nhau thanh âm, Lý Trọng vừa ăn bên cạnh nghe Liêu Hóa giới thiệu trong sơn trại tình huống, chậm rãi hỏi một ít chi tiết, tí nữa, chút bất tri bất giác đã đến giữa trưa. Liêu Hóa vừa phái một người đi lấy da bào, liền gặp được một người thân lưng công cung tiễn đi tới.

"Đây là Thái Sứ Từ!" Liêu Hóa sắc mặt thoáng chốc trở nên cẩn thận, thấp giọng kêu lên.

Lý Trọng trong nội tâm cũng cả kinh, không nghĩ tới vậy mà có thể gặp được Thái Sứ Từ, nhìn trộm cẩn thận quan sát, Thái Sứ Từ đeo đỉnh đầu mũ da, vành nón đặt ở lông mi lên, lộ ra một đôi lóe sáng con mắt, mũi kiên quyết, cái cằm góc cạnh rõ ràng, xem xét tự là cái quả cảm cương nghị chi nhân.

Thái Sứ Từ tìm một trương bàn trống, muốn đi một tí rượu và thức ăn, tự rót uống một mình bắt đầu.

Trên sách ghi lại Thái Sứ Từ trong nhà thập phần bản hàn, dựa vào Không Dung tiếp tế mới miễn cưỡng sống qua ngày, Lý Trọng nhớ rõ rành mạch. Đây chính là hán cảm thấy kỳ quái địa phương, xem ra Thái Sứ Từ bất tận ah, còn có tiền nhân rồi uống rượu đây này!

Lý Trọng xem chính là Tam Quốc Diễn Nghĩa, La Quán Trung lão tiên sinh đoán chừng tự là tùy bút một ghi, Đồng Lai quận cách Bắc Hải quận hơn trăm dặm, Không Dung sao có thể thường xuyên tiếp tế Thái Sứ Từ đây này. Còn có Thái Sứ Từ lúc sắp chết kêu to: đại trượng phu sinh vào loạn thế, đem làm mang ba thước kiếm lập bất thể chi công, nay chỗ chí chưa toại, không biết làm sao chết hồ! Đây là Tam quốc chí trực đêm xác thực ghi lại, có thể thấy được Thái Sứ Từ văn hóa trình độ không thấp, thử nghĩ nhất hạ, xã hội bây giờ người nhà nghèo hài tử đều không đi học nổi, chớ nói chi là cô đại rồi.

Đợi đến lúc Thái Sứ Từ đứng dậy tính tiền, Lý Trọng cũng lập tức gọi Liêu Hóa tính tiền, đi theo.

Liêu Hóa thấp giọng hỏi: "Lý đại ca muốn làm gì, Thái Sứ Từ võ nghệ cao cường, có thể ngàn vạn chớ chọc hấn ah."

Lý Trọng tức giận nói: "Ta gây hấn làm gì, ta chỉ là ý định kéo hấn nhập bọn."

"Điều đó không có khả năng!" Liêu Hóa chém đinh chặt sắt nói: "Nghe nói Dương Châu Thứ Sứ Lưu Diêu cùng hấn tình bạn cố tri, Thái Sứ Từ đã đáp ứng tìm nơi nương tựa Lưu Diêu rồi."

Lý Trọng đương nhiên biết rõ cái này đoạn lịch sử, bất quá hẳn còn biết một đoạn Liêu Hóa không biết lịch sử, Lưu Diêu về sau bị Tôn Sách đánh bại, Thái Sứ Từ thế nhưng mà đầu hàng Tôn Sách rồi, có thể thấy được Thái Sứ Từ đối (với) Lưu Diêu cũng không phải trung thành và tận tâm. Con ruồi không đình không khe hở trứng, Tôn Sách làm được, ta vì cái gì làm không được.

Lý Trọng đánh thẳng lấy xấu xa ý niệm trong đầu, bỗng nhiên trông thấy đối diện tới một người, một đôi mắt bốn phía loạn nghiêng mắt nhìn, xem xét

người này thần sắc cũng biết là cái phở phường lưu manh.

"Tới." Lý Trọng đối với lưu manh vẫy vẫy tay.

"Vị công tử này gọi ta phải không?" Lưu manh nghi hoặc nhìn Lý Trọng liếc.

Lý Trọng gật đầu nói: "Tự là bảo người."

Lưu manh có chút sợ hãi, sợ hãi rụt rè đi tới, cúi đầu khom lưng nói: "Vị công tử này tìm tiểu nhân làm gì?"

"Người nhận thức hần sao?" Lý Trọng chỉ chỉ Thái Sử Từ.

Lưu manh gật gật đầu: "Nhận thức, Đồng Lai Thái Sử Từ."

Lý Trọng cười nói: "Bả trên người hần tiền tất cả đều trộm đến, ta cho nhiều người 50 văn như thế nào?"

Lưu manh lập tức kêu oan nói: "Vị công tử này, tiểu nhân thế nhưng mà người tốt, cũng không làm cái kia trộm đạo hoạt động."

"100 văn!" Lý mất hai mí đều không nháy mắt nhất hạ.

Lưu manh đã trầm mặc nhất hạ, vẫn là lắc đầu nói ra: "Không được, ta thật sự là người tốt, nói sau Thái Sử Từ võ nghệ cao cường, ta có thể không có nắm chắc."

Liêu Hóa nghe được chỉ nhạc, người còn nói người là người tốt, liền không có nắm chắc mà nói đều nói ra.

"Hai trăm văn!" Lý Trọng tiếp tục tăng giá.

Lưu manh nuốt nước miếng, duỗi ra ba ngón tay: "Công tử nếu ra 300 văn, tiểu nhân tự thử một lần, bắt quá được trước cho một nửa." Chứng kiến Lý Trọng có trở mặt tư thế, lưu manh tranh thủ thời gian giải thích nói: "Vị công tử này, Thái Sử Từ võ nghệ cao cường, nhiều tìm những người này hỗ trợ mới được. Cho dù bị đánh, cũng phải tìm mấy người chia sẻ một chút ah!"

Lý Trọng nghe vậy điểm ý bảo Liêu Hóa xuất ra 150 tiền, uy hiếp nói: "Ta sẽ phái người đi theo người, nếu làm không tốt, hừ hừ. . ."

Lưu manh cười lấy lòng nói: "Công tử yên tâm, tiểu nhân được xưng Đồng Lai quận trong đệ nhất diệu thủ, bắt quá. . . Thái Sử Từ trên người tiền có phải hay không toàn bộ quy tiểu nhân?"

"Cái này tự nhiên!" Lý Trọng đáp ứng, lập tức sắc mặt trầm xuống, nghiêm nghị nói ra: "Người nếu thất thủ rồi, biết rõ nên làm như thế nào a."

Lưu manh liền nói biết được, theo đuôi Thái Sử Từ mà đi.

Liêu Hóa mở to hai mắt nhìn xem Lý Trọng, kỳ quái hỏi: "Lý đại ca thấy thế nào đi lên cùng những... này hiệp sĩ nhi quen như vậy tất?"

Lý Trọng mỉm cười, loại này lưu manh vô lại, cái kia triều đại cũng sẽ không thiếu, lời nói cử chỉ cũng đều cùng loại, rất dễ dàng phát hiện đây.

Liêu Hóa lại hỏi: "Trộm Thái Sử Từ tiền làm gì?"

Lý Trọng cười gian nói: "Thái Sử Từ sự tình mẫu chỉ hiếu, ta cũng không tin hần không để cho mẫu thân mua chút ít quần áo cái ăn, đến lúc đó. . . Hắc hắc. . . Chúng ta có thể làm người tốt rồi."

Mấy người trợn mắt há hốc mồm nhìn xem Lý Trọng, thật lâu Liêu Hóa tài thấp giọng lầm bầm nói: "Trách không được chúng ta tổng bại trận, đọc sách người xấu." Mấy cái tùy tùng lập tức tỏ vẻ đồng ý, đầy đủ biểu đạt giai cấp vô sản cách mạng người đối (với) phần tử trí thức, xú lão cừu khinh bỉ cùng tươi đẹp mộ mẫu thuần tâm lý.

Không bao lâu lưu manh về mặt sắc mặt vui mừng trở về rồi, hiển vật quý tựa như xuất ra một túi tiền, Lý Trọng phái ra giám thị tiểu tặc cũng đi theo trở về, tỏ vẻ không có có dị nghị, Lý Trọng rất sáng khoái tính tiền rồi đi, đi theo Thái Sử Từ mà đi.

Quả nhiên, thời gian cũng không lâu Thái Sử Từ tự đi vào một gian lương thực tiệm gạo phở, Lý Trọng cũng dẫn Liêu Hóa bọn người theo vào đến, Liêu Hóa thấp giọng nói ra: "Thật là tinh xảo, ta chính là tại đây gian cửa hàng nghe nói Mi gia sự tình, không biết cửa hàng này là cái gì bối cảnh, làm lớn như vậy sinh ý."

Đang khi nói chuyện, Thái Sử Từ đã đem lương thực bỏ vào túi, bỏ tiền thanh toán, không xuất ra dự kiến, Thái Sử Từ tay vươn vào trong ngực mượn không đi ra rồi, về mặt xấu hổ nói: "Chủ quán, tiền của ta ném đi, có thể hay không chậm chút trả thù lao đâu rồi, ta gọi Thái Sử Từ, người nên biết a."

Quyển 1: Sơ Đáo Loạn Thế Chương 7: Thái Sử lão phu nhân

Lý Trọng cùng Vương quân sự đàm xong mua lương thực chi tiết, tí mỉ, lại để cho Liêu Hóa giao đi một tí tiền đặt cọc. Lý Trọng cáo từ rồi đi, cùng Liêu Hóa tìm một gian khách sạn, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Mới vừa vào phòng, Liêu Hóa tựa gập không thể chờ nhắc nhở Lý Trọng: "Lý đại ca, chúng ta nào có trăm vạn tiền mua lương thực ah."

"Đồ đàn!" Lý Trọng cười mắng: "Ta lúc nào nói muốn mua lương thực rồi, Nguyên Kiệm ah! Người phải nhớ kỹ, chúng ta bây giờ là tặc, tặc sao có thể mua lương thực đâu rồi, người thực chúng ta cho cường đạo giới mất mặt."

Liêu Hóa nghe vậy, con mắt trừng giống như cóc giống như đay, dập đầu nói lách ba nói: "Cường đạo giới. . . Còn có mặt mũi mặt sao?"

"Bởi vì cái gọi là trộm cũng có đạo, tựa là ý tứ này!" Lý Trọng thấp giọng làm suy nghĩ sâu xa hình dáng.

Liêu Hóa nhất thời im lặng.

Lý Trọng nằm vật xuống trên giường cười nói: "Trêu chọc người chơi đâu rồi, ta cùng Vương quân sự thương lượng mua lương thực, kỳ thật tựa là muốn xác định nhất hạ phải chăng thực sự Mi gia vận lương một chuyện, mặt khác còn có thể xác nhận nhất hạ lương thực đến Đông Lai thời gian, người người hiểu chưa?"

"Đã minh bạch!" Liêu Hóa con mắt sáng ngời, lại khó hiểu mà hỏi: "Có phải hay không có chút vẽ vờ cho thêm chuyện ra ah, chúng ta đây vì cái gì không trực tiếp hỏi đâu này?"

Lý Trọng tức giận hồi đáp: "Nhu thế nào hỏi? Chẳng lẽ chúng ta nói thẳng, có phải hay không có Mi gia vận lương đã đến, mấy tháng mấy ngày có thể, thì tới ah! Người ta sẽ nói cho người biết sao?"

Liêu Hóa lập tức có hiểu ra cảm giác, thập phần bội phục nói: "Lý đại ca thật thông minh, làm sao lại có thể nghĩ vậy biện pháp đâu, còn không gọi người hoài nghi chúng ta."

Lý Trọng lập tức không có trả lời hứng thú, thì thảo tự nói, đứng a! Ta sao có thể nghĩ đến cái này biện pháp đâu? Lý Trọng một cái cho là mình rất thuần khiết, nhưng hiện tại tự làm được mỗi một trang sự tình đều cùng thuần khiết khác khá xa, đi vào Hán mật chính mình tính toán Mi gia, tính toán Thái Sử Từ, thủ đoạn đều không thể nào sáng rọi.

Đều là cái này loạn thế bức đó a! Lý Trọng rất vô sỉ cho mình tìm một cái yên tâm thoải mái lấy cớ. Tại nơi này rồi loạn đích niên đại, thuần khiết kết cục chỉ có một, tựa là bị lịch sử thủy triều chỗ bao phủ.

Ném qua com tối, bởi vì không có gì giải trí biện pháp, mọi người sớm nằm ngủ.

Sáng sớm hôm sau, mọi người thu thập một phen, liền đứng dậy tiến đến Thái Sử Từ trong nhà báii phòng. Lâm trước khi đi, Lý Trọng kỹ càng hỏi một phen Thái Sử Từ trong nhà tình huống, Liêu Hóa phải đi tiễn đưa mã (m) thân binh tùy tùng rất khôn khéo, trả lời đạo lý rõ ràng.

Lý Trọng kinh ngạc phát hiện Thái Sử lão phu nhân đã qua tuổi 50 rồi, Thái Sử Từ năm nay tài 24 tuổi, nói cách khác Thái Sử lão phu nhân thuộc về kết hôn muộn muộn dục đại biểu tính nhân vật, phải biết rằng tại người cổ đại nhóm đều thừa hành tảo hôn, nữ nhân này cũng sẽ không biết là xuyên việt nhân sĩ a? Lý Trọng rất không có phúc hậu nghĩ đến.

Đã đến trên đường, Lý Trọng trắng trợn mua sắm một phen, cái gì bánh ngọt, quần áo, rượu gạo đẳng trong lão niên phụ nữ yêu thích chi vật đầy đủ mọi thứ, nịnh nọt Thái Sử lão phu nhân tầm quan trọng Liêu Hóa vô cùng rõ ràng, cũng là tận tâm tận lực, bao lớn bao nhỏ mua một đồng lớn, thế nhưng mà khổ ba lô chiến mã.

Thái Sử Từ nhà ở tại Đông Lai thành bên ngoài, giục ngựa mà đi, chỉ có chưa tới một canh giờ lộ trình. Ven đường lại là tường đồ, chiến hỏa độc hại cảnh tượng, Lý Trọng không khỏi sinh lòng cảm xúc.

Đi vào Thái Sử Từ trước cửa nhà, Lý Trọng vây quanh sân nhỏ nhìn một vòng, Thái Sử Từ chỗ ở là một gian nhà đơn sân nhỏ, tính ra nhất hạ, phạm vi có vài chục trượng, Lý Trọng một bên gõ cửa một bên âm thầm gật đầu, quả nhiên cùng chính mình phỏng đoán không sai biệt lắm, Thái Sử Từ trong nhà cũng không bản hàn, nhưng là không tính là giàu có.

Thái Sử Từ một mở cửa liền gặp được Lý Trọng cái kia trương mỉm cười mặt, trên mặt vốn là sừng sờ, lúc này mới cười nói: "Ta tưởng là ai đâu rồi, nguyên lai là Lý công tử giá lâm, mau mời tiến."

Trong miệng kêu gọi Lý Trọng, Thái Sử Từ nhưng trong lòng ở trong tối phú, không phải là thu người một túi gạo học phí ấy ư, về phần ngày hôm sau tựa

chấn người cửa nhà sao?

Thái Sứ Từ thỉnh mọi người đi vào phòng, phát lên than lò, dâng nước trà, mấy người hàn huyên vài câu, Lý Trọng gọi thân binh thu thập rượu và thức ăn, Thái Sứ lão phu nhân lúc này mới đi ra chào hỏi.

Lão phu nhân thân mặc một bộ da dê áo, đầu đội khăn vải, trên mặt che kín nếp nhăn, một đôi mắt lại sáng ngời dị thường, trên mặt có chút mang cười, nhìn về phía trên tức già nua lại lộ ra có vài phần hiền lành.

"Văn bối Lý Trọng, trông thấy Thái Sứ lão phu nhân! Chúc lão phu nhân phúc như Đông Hải, thọ sánh Nam Sơn." Lý Trọng vội vàng đứng dậy thi lễ, mượn cơ hội sẽ sống động nhất hạ quỹ chưa đầu đầu gối, cái này chết tiệt cô đại, Lý Trọng thể có cơ hội nhất định bả ghê sô pha làm ra đến, quá bị tội rồi.

Ai cũng nguyện ý nghe Cát Tường lời nói, Lão phu nhân nghe vậy đáng tươi cười càng hơn một phần, chuyển hướng Thái Sứ Từ nhìn thoáng qua, trêu ghẹo nói: "Cái này là Lý Trọng Lý Từ Hối a! Từ nhi ngày hôm qua nhiều lần nhắc tới người đầu rồi, nói công tử làm người hào sảng, như thế nào hôm nay vừa thấy, lại như thế khúm núm đây này."

Lý Trọng vội vàng cười làm lành nói: "Văn bối nhìn thấy trưởng bối tự nhiên muốn khúm núm, kính già yêu trẻ không phải ngoài miệng nói nói, mà là muốn làm ra cái bộ dáng đến, bằng không thì tại hạ chẳng phải là bạch đọc thi thư."

Thằng này hoàn toàn khoác lác, muốn nói Lý Trọng vượt qua không ít sách thật sự, tiểu học, trung học, hơn nữa đại học, Lý Trọng tính toán thượng phần tử trí thức, nhưng muốn nói Lý Trọng đọc đủ thứ thi thư, vậy thì thật là chê cười, Lý Trọng liền cái này niên đại lời nhận thức không được đầy đủ.

Thời Tam quốc dùng cũng không phải là chữ giản thể, chữ phồn thể, mà là chữ tiểu triện.

Thái Sứ lão phu nhân nhìn lướt qua Lý Trọng mang đến lễ vật, khẽ chau mày, sắc giọng: "Lý công tử thực sao dẫn theo nhiều như vậy lễ vật, lão thân có thể xấu hổ không dám nhận, từ nhi ngàn vạn phải nhớ được, đừng Lý công tử thời điểm ra đi còn cấp người ta."

Thái Sứ Từ tự nhiên là miệng đầy đáp ứng, không dám có nửa điểm dị nghị.

Lý Trọng vội vàng nói: "Lão phu nhân nơi nào lời ấy, hôm qua tại hạ nói muốn phong quá Sứ tướng quân vi sư, học tập chút ít võ nghệ hộ thân, Từ Nghĩa ngại tiểu tử tư chất thấp, học nghệ không tinh, sợ hư mất. . . Tên tuổi. Cái nguyện dùng huynh đệ tương xứng, nếu là dùng huynh đệ tương xứng, cái kia Thái Sứ lão phu nhân tự nhiên là tại hạ trưởng bối, văn bối hiểu kính trưởng bối lễ vật, nào có lấy thêm đi đạo lý, chẳng phải gọi người khác chê cười."

Cùng ngồi Liêu Hóa nghe vậy trong nội tâm cảm thấy bội phục, thầm nghĩ Lý công tử cái này há mồm thật sự là thật lợi hại, tặng lễ tiền đưa như vậy lễ thẳng khí hùng.

Lão phu nhân cảm Lý Trọng không có biện pháp, chỉ có thể ngược lại dặn dò Thái Sứ Từ giáo sư võ nghệ nhất định phải dụng tâm, không thể chậm trễ người ta thời gian các loại lời nói.

Hàn huyên một hồi, thân binh bưng lên rượu và thức ăn, Lý Trọng cùng Lão phu nhân uống lường chén rượu đế, Lão phu nhân bỗng nhiên nói ra: "Lý công tử hiện tại chỉ là làm chút ít sinh ý sao?"

Lý Trọng gật đầu đồng ý, Lão phu nhân nói tiếp: "Sĩ nông công thương, thương nhân chỉ là tiện tịch, khó có thể làm rạng rỡ tổ tông. Nếu không như vậy, nhà của ta từ nhi qua chút ít thời điểm muốn tới Giang Đông Lưu Điều chỗ làm quan, Lý công tử muốn không chê, cùng từ nhi cùng đi như thế nào, nghĩ đến dùng Lý công tử học thức, định có thể vào được Lưu Điều pháp nhãn, còn có thể cùng Từ Nghĩa có thể chiếu ứng lẫn nhau."

Lão phu nhân mà nói không hết có chiếu có Lý Trọng ý tứ, cũng có đối (với) Thái Sứ Từ bảo vệ chi ý, nếu như hai người cùng đến Lưu Điều chỗ làm quan, hai người hiểu biết, đã bị xa lánh thời điểm cũng tốt có thể chiếu ứng lẫn nhau, theo điểm này nhìn lại, Lão phu nhân vẫn là tinh thông quyền mưu chi đạo, nói cách khác, Thái Sứ Từ từ chỗ nào học được binh pháp võ nghệ, nghĩ đến cũng đúng gia đình có tiếng là học giỏi sâu xa.

Trên thực tế Thái Sứ Từ từ đến Lưu Điều chỗ làm quan, thật đúng là đã bị xa lánh, không có xuất đầu cơ hội, tại Lưu Điều cùng Tôn Sách tranh đấu thời điểm, Thái Sứ Từ cho Lưu Điều hiền kế, nhưng Lưu Điều cũng không tiếp thu, làm cho Lưu Điều bình bại, chấp tay nhượng xuất Giang Đông, mà Thái Sứ Từ cũng đầu hàng Tôn Sách.

Lý Trọng biết rõ lịch sử, tự nhiên sẽ không tiếp thu Lão phu nhân ý kiến, huống chi bản ý của hắn cũng không phải cho người trợ thủ, Lý Trọng trầm tư nhất hạ, nói ra: "Nhiều Tạ lão phu nhân hảo ý, nhưng Lưu Điều cũng không phải là mình chủ, tiểu tử không muốn tiến đến Giang Đông, mặt khác xin khuyên quá Sứ tướng quân, ngày hôm nay hạ đại loạn, nhận chủ công ngàn vạn phải cẩn thận, miễn cho lọt vào họa sát thân ah!"

Lão phu nhân đau lòng nhĩ từ, nghe vậy kinh hãi, liền vội vàng hỏi: "Từ Hối lời ấy ý gì, Lưu Điều vì sao không phải mình chủ? Làm sao đến họa sát thân đầu này?"

Lý Trọng phi thường khẳng định nói: "Lưu Điều vốn là Dương Châu Thứ Sứ, nhưng Dương Châu bị Viên Thuật chiếm cứ, Lưu Điều không chỗ an thân, vì vậy định cư Khúc A. Nhưng Giang Đông cũng không phải yên ổn chi địa, Tôn Kiên, Lưu Biểu, Viên Thuật kiệt có ngấp nghé chi tâm, vạn nhất phát sinh tranh đấu, ai ngờ kết quả như thế nào, bất quá tiểu tử nhìn không tốt Lưu Điều. Hơn nữa, tại hạ cũng có không liên chỗ, Thái Sứ huynh cũng biết Liêu Hóa là người phương nào?"

Thái Sứ Từ nghe vậy cười cười, bưng chén rượu lên uống một ngụm rượu gạo, cái này mới chậm rãi nói ra: "Liêu Hóa trên người có khắc nghị chi chí, nghĩ đến là chơi qua chiến trường a! Ký nhiên chơi qua chiến trường, như vậy không phải bình, tựa là tặc rồi, ký nhiên Từ Hối có này vừa hỏi, ta đây

đoán chừng Liêu Hóa vốn là khăn vàng giáo chúng, không biết có đúng hay không?"

Lý Trọng vốn là sững sờ, cái này mới cười khổ nói: "Ta còn tưởng rằng có thể giấu điểm được Thái Sứ huynh có thể, không nghĩ tới ah không nghĩ tới! Không biết quá Sứ tướng quân thấy thế nào khăn vàng?"

Thái Sứ Từ thờ dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói: "Khăn vàng ngoại trừ Trương Giác mấy người, còn lại chính là cái kia không phải nghèo khổ dân chúng, theo tặc cũng là vì một chén cơm ăn, nào có phân đúng sai. Tội là địch, cũng là vì báo đáp Khổng đại nhân ân đức."

Lý Trọng tươi tỉnh thờ dài, quay đầu nhìn Liêu Hóa, rồi mới lên tiếng: "Cho dù chúng ta đầu phục Lưu Diêu, nhưng những... này người làm sao bây giờ? Nói đến ta cùng Nguyên Kiệm coi như là hữu duyên, vô luận đầu nhập vào cùng ai, tại hạ đều muốn dẫn lấy những người này, Lưu Diêu Lưu Chính lễ vốn là Hán thất dòng họ, Hiếu Vương mặt duệ, đầu phục hãn, những người này cũng tuyệt đối không có gì hay kết cục."

Liêu Hóa mắt đục đỏ ngầu, nó cũng nghe được ra Lý Trọng nói rất đúng trong nội tâm lời nói, theo như Lý Trọng kiến thức, ở đâu kiếm miếng cơm ăn đều không là vấn đề, mà chính mình cùng Quân Hối vậy thì khó nói.

Thái Sứ lão phu nhân nghe xong Lý Trọng lời mà nói..., không khỏi có chút lo lắng lo lắng, oán giận nói: "Sớm biết như vậy còn không bằng đáp ứng Khổng đại nhân đâu rồi, đi Giang Đông không hết đường xa xa xôi, hơn nữa tiền đồ chưa biết, đây là tội gì đến quá."

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Kinh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1: Sơ Đáo Loạn Thế Chương 8: bạo quân Đồng Trác

Thái Sứ Từ oán hận nói: "Ký nhiên mẫu thân cùng Từ Hối đều không đồng ý tìm nơi nương tựa Lưu Diêu, ta đây tự không đi là được, chỉ là không biết dùng cái gì lấy có tốt đâu này?" Dứt lời, dùng hơi thở ánh mắt nhìn xem Lý Trọng.

Ồ, người đây là ý gì sao? Lý Trọng trong nội tâm thập phần phiền muộn, biên nói dối người nhìn ta làm gì, chẳng lẽ ta chính là gian trá chi nhân rồi.

Bất quá tướng tượng Thái Sứ Từ là cái người thành thật, chỉ có thể chính mình nghĩ kế rồi, nghĩ một lát nói ra: "Thái Sứ huynh tự nói Lão phu nhân nói với người một mối hôn sự, đợi đến lúc năm sau kết hôn chi hậu lại đi Giang Đông, đến lúc đó chẳng những có thể dùng một nhà đoàn tụ, cũng có người chiếu Cố lão phu nhân."

Lão phu nhân gật đầu tỏ vẻ đồng ý, thật sự là một hòn đá ném hai chim mưu kế hay, đương nhiên giả Hí thật đúng cũng là chuyện tốt, lấy con dâu ai không muốn.

Thái Sứ Từ lại lắc đầu nói ra: "Cái kia nói qua sang năm làm sao bây giờ?"

Lý Trọng khí hung hăng buồn bực một miệng lớn rượu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Sang năm người tự nói sinh nhi tử, danh tự ta đều thay người nghĩ kỹ, đã kêu Thái Sứ Hưởng."

Thái Sứ Từ tròn mắt há hốc mồm, Lão phu nhân lại ở bên cạnh bắt trụ tỏ vẻ đồng ý, luôn miệng nói: "Biện pháp tốt ah, biện pháp tốt ah!"

Ký nhiên Thái Sứ Từ quyết định không đi phụ tá Lưu Diêu rồi, Lý Trọng cảm giác mình cách câu dẫn Thái Sứ Từ mục tiêu càng gần một bước, hơn nữa uống chút ít rượu, càng phát ra lộ ra vẻ mặt hưng phấn mà bắt đầu..., nói mấy cái hiện đại chê cười, chọc cho Lão phu nhân ha ha cười không ngừng.

Liêu Hóa theo như Lý Trọng giao đãi hỏi đi một tí về võ nghệ phương diện vấn đề, Thái Sứ Từ tự nhiên từng cái đáp lại, Lý Trọng cũng nghe rất có thu hoạch, tuy nhiên Thái Sứ Từ cùng Liêu Hóa võ học lý niệm không bằng hậu đại, nhưng kinh nghiệm thực chiến cho dù thắng Lý Trọng, nói đến một ít không mã chi thuật, phát lực kỹ xảo, đây đều là trên chiến trường cần có nhất đồ vật, cũng chỉ có trên chiến trường tài có thể học được đến.

Liêu Hóa đối (với) Thái Sứ Từ rất là bội phục, cảm thán nói: "Quá Sứ tướng quân quả thật võ nghệ cao cường, trách không được có thể giết thấu chúng ta mấy vạn người quân trận đây này."

Thái Sứ Từ cười nói: "Đây chẳng qua là may mắn, chủ yếu là của các người chiến trận quá mức hỗn loạn, nếu đổi một ít binh mã, cũng tỷ như nói ta mượn cái kia 3000 quân đội, ta cũng không có cách nào đấy."

Lão phu nhân không thích nghe những... này chém chém giết giết sự tình, nàng quan tâm chính là nhi tử tiền đồ, chen lời nói: "Từ Hối kiến thức phi phạm, nói nói thiên hạ này ai đáng được xưng thượng mình chủ?"

Lý Trọng do dự nhất hạ, rồi mới lên tiếng: "Thái Sử huynh, tiểu đệ không đem người trở thành làm ngoại nhân, nhưng của ta lời nói ra ta đây khẩu, vào khỏi người tai, vạn không được lưu truyền ra đi, miễn cho tại hạ bị người thóa mạ."

Thái Sử Từ nghe được không hiểu ra sao, như thế nào nghe vị này Lý Từ Hồi xem phía trên người giống như là muốn để tiếng xấu muôn đời đâu này? Bất quá Thái Sử Từ vẫn là vỗ bộ ngực cam đoan sẽ không tương Lý Trọng mà nói truyền ra bên ngoài, Lý Trọng rồi mới lên tiếng: "Ta cho rằng được xưng tụng anh hùng chính là Trương Giác cùng Đồng Trác."

Lời này vừa nói ra, không riêng gì Thái Sử Từ mẩu tử, mà ngay cả Liêu Hóa cũng nghe được trợn mắt há hốc mồm, toàn thân cứng ngắt.

Nói qua thật lâu, Thái Sử Từ lúc này mới vấn đáp: "Trương Giác là khăn vàng. . . Tặc thủ lĩnh, thủ hạ giáo chúng trăm vạn, miễn cưỡng được coi là là hào kiệt, có thể hấn dù sao cũng là loạn tặc ah. Hôm nay khăn vàng mặc dù đã bị diệt, nhưng Từ Hồi cùng Quán Hối Liêu Hóa bọn người giao hảo không truyền ra ngoài còn có thể, một điểm bị người biết, chỉ sợ người tương không chỗ nấu thân ah!"

"Về phần Đồng Trác, ta chỉ biết là người này cực kỳ tàn bạo tốt giết, hơn nữa phóng túng binh sĩ cướp bóc Lạc Dương dân chúng, nghe đồn hấn còn ** công chúa, cũng không chi thiệt giả, nhưng người này cũng không phải nhân hậu chi nhân."

Lý Trọng gật gật đầu, chậm rãi nói ra: "Đối (với) Trương Giác cách nhìn ta và người đồng dạng, ta cũng chỉ là bội phục Trương Giác hiệu triệu lực, về phần Đồng Trác, thật đúng là khó mà nói, tối thiểu nhất Đồng Trác trấn thủ Tây Lương, khiến cho người Khương không dám xâm phạm biên giới, đối với ta Đại Hán vẫn còn có chút công tích, mà người nói nuông chiều binh sĩ, ta nghĩ cũng là có, có thể Từ Nghĩa cho rằng đối đãi ngoại tộc man di còn muốn giăng nhân nghĩa sao? Không cướp bóc tiền của bọn hấn tài, binh sĩ chiến tranh làm sao có thể dốc sức liều mạng đâu rồi, binh sĩ cướp bóc đã quen, Đồng Trác tự là muốn ước thúc chỉ sợ cũng làm không được ah!"

Thái Sử Từ nghe vậy nói: "Nghe người vừa nói còn coi như không tệ, năm đó Lạc Nhậ nguyên một trận chiến, ta Đại Hán binh bại, thực lực quốc gia suy yếu, khiến cho biên cương dân chúng liên tiếp chiến hòa, Đồng Trác có thể uy hiếp dị tộc, coi như là công tích."

Lý Trọng mở ra hai tay, mỉm cười nói: "Người xem, ít nhất Đồng Trác so những... này chư hầu vẫn là mạnh hơn rất nhiều a, tối thiểu nhất bị hấn giết không phải ta Đại Hán dân chúng. Về phần ** công chúa, ha ha. . . Có câu lời nói được tốt, nhân quả tuần hoàn, báo ứng khó chịu, Lưu thị hoàng tộc chiêu nhiều như vậy cung nữ vào cung, những... này dân chúng gia con gái cũng không phải tự nguyện a, vừa báo còn vừa báo, có cái gì quá không được, công chúa tự so dân nữ cao quý ấy ư, Lưu Bang năm đó cũng không quá là một cái đình trường mà thôi."

Thái Sử Từ cuối cùng nghe ra Lý Trọng là có ý gì rồi, đơn giản mà nói tự là lưu manh tinh thần, người đem làm hoàng thượng chơi con gái người ta, Đồng Trác tự chơi nhà của người cô nương, Lý Trọng căn bản là không có bả Thiên tử để vào mắt.

Kỳ thật Đồng Trác ưu điểm lớn nhất tự là tín nhiệm bộ hạ, cho thủ hạ tướng lĩnh thật lớn binh quyền. Đồng Trác bị Lữ Bố giết chết, Quách Tỹ, Lý Giác, tự đã từng cử binh cho Đồng Trác báo thù, hơn nữa thành công tru sát Vương Doãn, đuổi Lữ Bố.

Có thể thấy được Đồng Trác tại dưới tay hấn tướng lĩnh trong nội tâm địa vị còn là rất cao, tự điểm này đã nói, Đồng Trác rất biết thu mua nhân tâm.

Lời này cũng ngay tại Tam quốc thời kì có thể nói nói, từ khi khăn vàng chi loạn về sau, Hán thất triều đình uy tín đã xuống đến điểm thấp nhất, các lộ chư hầu đối (với) triều đình thái độ tự là, mới có lợi nghe, không có chỗ tốt không nghe.

Đương nhiên, Lý Trọng dám cùng Thái Sử Từ nói ầu nói tả chủ yếu là bởi vì là hấn biết rõ Thái Sử Từ cũng không phải tử trung Hán thất chi nhân, thẳng này về sau đầu nhập vào đúng là Giang Đông Tôn Sách, một cái có thể cầm ngọc tỷ đối binh mã người có thể là trung thần sao? Nếu bàn về đối (với) Hán thất trung tâm, Tôn gia phụ tử còn không bằng Tào Tháo đâu rồi, Tào Tháo nguyện vọng vẫn là cái chết thời điểm trên bia mộ có thể có khắc chính tây tướng quân chi mộ đâu rồi, mà Tôn Kiên chỉ là một cái tư tàng ngọc tỷ chư hầu.

Thái Sử Từ thờ dài, bắt đắc dĩ cười nói: "Từ Hồi nói hai người kia cùng chưa nói đồng dạng, Trương Giác sớm chết rồi, cho dù không chết cũng không thể sẵn sàng góp sức cho hấn, bất kể thế nào nói khăn vàng vẫn là làm loạn thiên hạ cường đạo. Về phần Đồng Trác tự càng không được rồi, thanh danh của hấn rất xấu rồi."

Lý Trọng gật gật đầu, có chút tiếc hận nói: "Đáng thương Đồng Trác phong quang không được mấy ngày?"

"Chi giáo cho?" Thái Sử Từ kỳ quái hỏi: "Hiện tại Đồng Trác binh hùng tướng mạnh, mà lại cầm giữ triều chính, ai dám đối phó hấn ah."

Lý Trọng mỉm cười, bán đi cái cái nút nói: "Sang năm tự thấy rõ ràng rồi, đến lúc đó ai là anh hùng, ai là gấu đen xem xét liền biết, không biết. . . Mạnh. . . Đức có thể hay không dạy ta thất vọng đâu rồi, chân thật lịch sử rốt cuộc là thế nào đâu này?" Nói ra sau hai câu nói, Lý Trọng thanh âm đã áp cực thấp, Thái Sử Từ căn bản nghe không rõ sờ.

Lý Trọng phát hiện, chân thật lịch sử cùng chính mình chỗ biết rõ lịch sử vẫn còn có chút khác nhau đó, không biết sang năm thảo phạt Đồng Trác có phải hay không hội có thay đổi gì.

Quyển 1: Sơ Đáo Loạn Thế Chương 9: động thủ trước chuẩn bị

Thái Sử Từ tự nhiên không biết Lý Trọng phiền não, hắn còn đang kỳ quái Lý Trọng mà nói. Nghe Lý Trọng ý tứ, sang năm Đông Trác tựa hồ có chút không ổn, bất quá rốt cuộc là ai có thể cho Đông Trác mang đến phiền toái đâu rồi, hơn nữa Lý Trọng khẩu khí trong đối với người này thái độ đã có chút tôn sùng, còn có chút hoài nghi.

Đợi đến lúc Lý Trọng đi rồi, Thái Sử Từ còn đang suy tư vấn đề này, thế cho nên Lão phu nhân trọn vẹn kêu hắn vài âm thanh hắn mới nghe được.

"Chuyện gì?" Thái Sử Từ hỏi.

Lão phu nhân tức vừa bực mình vừa buồn cười, chỉ chỉ ngoài cửa sổ nói: "Trời đã tối rồi, còn có chuyện gì, đương nhiên là ăn cơm đi."

Thái Sử Từ vội vàng nói: "Ta nghĩ chút ít sự tình, nhất thời không có ở ý thời gian."

Lão phu nhân gật đầu nói nói: "Người tiền đồ của mình xác thực có lẽ cần thận cân nhắc, bất quá mẹ ngược lại là có một chủ ý."

"Ồ!" Thái Sử Từ cả kinh nói: "Mẫu thân mời nói, hài nhi nhất định nghe một chút theo mẫu thân dạy bảo."

Lão phu nhân chậm rãi nói: "Vừa rồi nghe Lý Tử Hồi ý tứ, ngoại trừ một người, thiên hạ quần hùng tựa hồ còn không có có hắn có thể vừa ý mắt, người này người có thể cân nhắc nhất hạ."

Thái Sử Từ bất đắc dĩ nói: "Cái này ta cũng biết, bất quá hắn không có nói cho cùng là ai ah, hơn nữa nghe khẩu khí của hắn tựa hồ còn không thể nào xác định."

Lý Trọng tự nhiên không có cách nào xác định, Hồ Lao quan cuộc chiến còn chưa mở đánh đây này.

Lão phu nhân cười nói: "Người tựu an tâm trong nhà chờ, sang năm không lâu thấy rõ ràng rồi."

"Nhưng mà ai biết có hay không người này đâu này?" Thái Sử Từ lắc đầu nói ra.

"Người nha! Vẫn còn có chút đơn thuần." Lão phu nhân cười nói: "Chẳng lẽ người còn không có nhìn ra Lý Tử Hồi tâm tư."

Thái Sử Từ sững sờ, bỗng nhiên kịp phản ứng, cả kinh nói: "Chẳng lẽ mẫu thân có ý tứ là nói, Lý Tử Hồi ý định chính mình... Cắt cứ một phương? Hắn ý định mời chào ta!"

Lão phu nhân cười mà không nói.

Thái Sử Từ rất là mất hứng nói: "Lý Tử Hồi kiến thức phi phàm, quả thật không tệ, thế nhưng mà hắn hiện tại vẫn cùng một đám khăn vàng cường đạo pha trộn, không có một quan nửa chức tại thân, cũng vô tồn thân chi địa, ta sao có thể đầu nhập vào hắn đây này."

Lão phu nhân cười hắc hắc: "Lý Tử Hồi hiện tại xác thực không có một quan nửa chức tại thân, nhưng là sự tình từ nay về sau ai biết được. Nếu không tệ, người cũng có thể, dùng giáo huấn võ nghệ danh nghĩa ở bên đang trông xem thế nào, xem hắn đối với thiên hạ quần hùng cách nhìn, chẳng phải là một hòn đá ném hai chim chi mà tính toán."

Thái Sử Từ con mắt sáng ngời, chợt âm thầm xuống: "Thế nhưng mà hắn và khăn vàng cường đạo cùng một chỗ, cùng hắn tiếp xúc quá nhiều, chẳng phải là hư mất thanh danh của mình."

Lão phu nhân cười lạnh nói: "Người nhận thức Liễu Hóa Quán Hối, người khác có thể không biết ah, chỉ cần chính hắn không thừa nhận, người lại không nói, ai sẽ biết. Lý Tử Hồi thế nhưng mà một mực nói Liễu Hóa là hộ vệ của hắn, hơn nữa, trong thiên hạ còn không có có vứt bỏ ác theo thiện đạo lý sao?"

"Ta đây chợt nghe mẫu thân đấy!" Thái Sử Từ xác thực phi thường quan tâm Lão phu nhân ý kiến, tuy nhiên trong lòng của hắn rất xem thường khăn vàng giáo chúng, nhưng vẫn cảm thấy lời của mẫu thân có chút đạo lý.

Lý Trọng không biết hắn đã cách mời chào Thái Sử Từ mục tiêu thêm gần một bước, giờ phút này hắn đang tại Đông Lai thành bên ngoài trong rừng cây cùng Quán Hối gặp mặt.

Quán Hối lần này trọn vẹn mang đến hơn mười người mã, nhiều nhân mã như vậy tự nhiên bất tiện vào thành, cho nên những người này tự chuẩn bị lều trại muối mễ (m), tại Đông Lai thành bên ngoài qua đêm.

Lý Trọng ngồi ngay ngắn ở da dê trong lều vải, nhìn trước mắt tất cả lớn nhỏ thủ lĩnh, trong nội tâm rất là bất đắc dĩ, đây là lần đầu tiên nhìn thấy chính mình tương lai thủ hạ, những người này liền một thân giáp da đều gom góp không được đầy đủ, từng cái mặt có xanh xao, một bộ nghèo rớt mùng

toi bộ dáng.

"Tặc làm được các người loại tình trạng này, thực một điểm kỹ thuật hàm lượng cũng không có ah." Lý Trọng thập phần thất vọng, hần vốn tưởng rằng cường đạo đều có lẽ như trên TV mặt đồng dạng, từng cái thân cường tráng như trâu, võ nghệ cao cường đây này.

Những...này cường đạo cũng đang đánh giá lấy Lý Trọng, bất quá bọn hần đến không giống Lý Trọng như vậy thất vọng, đối với nhận thức một cái người đọc sách làm lão đại, những người này một điểm mâu thuẫn ý tứ đều không có. Dù sao Lý Trọng thấy thế nào đều so Quân Hối đáng tin cậy một ít, một ít người thậm chí vụng trộm ý dâm, vị này lão đại vạn nhất lên làm một quan nửa chức, cái kia chính mình chẳng phải là cũng có thể gà chó lên trời.

Lui một vạn bước nói, lão đại tự là bao ăn bao ở, Lý trọng yếu là làm không tốt, đoàn người một lần nữa nhận thức cái đại ca là được.

"Ta đã xác định, tháng mười 14, Từ Châu Mi gia xác thực vận chuyển một đám lương thực đến Đông Lai quận, chỉ ít có 800 thạch, do Mi Trúc chỉ đệ Mi Phương tự mình vận chuyển." Lý Trọng ngấm nhìn bốn phía, chậm rãi nói.

Chúng cảm đầu kẻ trộm nghe vậy lập tức con mắt ứa ra lục quang, 800 thạch lương thực ah, cái này có thể đủ son trại người ăn được hơn mấy tháng, kể từ đó lão bà của mình hài tử có thể ăn cơm no rồi, rốt cuộc không cần gặm rễ cỏ vỏ cây sống qua ngày rồi. Về phần Mi gia Mi Phương, thực xin lỗi! Đại gia không biết nhân vật như thế, dù sao hết thầy đều có lão đại giải quyết, chính mình mang theo trên đao là được, những...này cường đạo coi như đáng tin cậy, biết rõ làm thiệp đệ phải có làm thiệp đệ giác ngộ.

Những...này cường đạo dừng nhìn là đám ô hợp, nhưng ở sĩ khí thượng muốn xa mạnh hơn quân đội của triều đình. Tối thiểu nhất tại lương thực dự trữ phía dưới, Lý Trọng đã cảm giác được những người này có chút điên cuồng.

Quân Hối nhìn không được kêu lên: "Thật tốt quá, lần này chúng ta có thể ăn cơm no rồi, lương thực ở đâu, đoạt hần."

Chúng cảm đầu kẻ trộm một hồi phụ họa, hần không thể hiện tại tự sao đao găm giết chạy Từ Châu.

Lý Trọng ho khan hai tiếng, đưa tới chúng tặc chú ý lực.

Quân Hối chứng kiến Lý Trọng sắc mặt tái nhợt, cái này mới có hơi nghĩ đến chúng tặc biểu hiện có chút quá tải, tương đám ô hợp, thấy lợi tới mất những...này mặt trái từ ngữ biểu hiện phát huy vô cùng tinh tế. Vội vàng kêu lên: "Cho ta yên tĩnh chút ít, đều nghe Lý tiên sinh chủ ý."

Lý Trọng đợi đến lúc chúng tặc an tĩnh lại, lúc này mới đã tính trước nói: "Đầu tiên, chúng ta muốn phái thám mã đi Từ Châu, ta nghĩ kỹ, Liêu Hóa người tự mình đi, nhất định phải tương Mi gia vận lương đội cụ thể nhân số, hộ vệ lực lượng đáng làm tinh tường."

Liêu Hóa gật đầu xác nhận, Lý Trọng dặn dò: "Nguyên Kiệm người nhất định phải chú ý bọn hần tốc độ đi tới, cái này quyết định chúng ta mai phục địa điểm, làm tinh tường chi hậu, đề một ngày trước trở về, ta sẽ đi ngay bây giờ."

Liêu Hóa mang theo hai cái cảm đầu kẻ trộm quay người đi ra ngoài rồi, Lý Trọng nói tiếp: "Đoán chừng Mi gia ít nhất đến 200 người, cho nên chúng ta nhất định phải coi chừng, dù sao Mi gia hộ vệ sức chiến đấu là rất mạnh, ý của ta là có thể không động thủ tận lực không động thủ."

Quân Hối nghi vấn nói: "Không động thủ đoạt, Mi gia hội ngoan ngoãn tương lương thực đưa cho chúng ta sao?"

Chúng cảm đầu kẻ trộm cũng về mặt không tin nhìn xem Lý Trọng.

Lý Trọng gật đầu nói: "Uy hiếp! Hiểu hay không? Tôn Tử binh pháp nói qua không chiến mà khuất người chi binh, người phải làm bộ rất cường đại bộ dạng, tận lực hù sợ Mi gia, lại để cho bọn hần không dám cùng chúng ta liều mạng. Biện pháp của ta là tại buổi tối động thủ, bả trong son trại sở hữu tất cả có thể trên chiến trường mọi người lòi ra đến, cường tráng đứng ở phía trước, thể yếu đích đứng ở hàng sau, mỗi người cử động hai cái bó đuốc."

Quân Hối đại hỉ, hơi chút tính toán một cái kêu lên: "Như vậy chúng ta ít nhất có thể giả bộ ra 500 tinh binh bộ dạng, Mi gia nhất định không dám cùng chúng ta liều mạng, thật sự là ý kiến hay."

Chúng tặc cũng nhao nhao hô to đầu lĩnh anh minh, nhất định có thể dọa được Mi gia mọi người đại ra quần. Những người này vì lương thực, tuy nhiên hung hãn không sợ chết, nhưng có thể không liều mạng người chết, tự nhiên đều là giờ hai tay đồng ý. Trong lều vải hào khí trở nên thập phần nhiệt liệt, nếu như nói những người này vừa rồi đối (với) Lý Trọng cách nhìn là kỳ vọng, như vậy hiện tại đã có chút kính nể rồi.

Lý Trọng ngược lại mặt hướng Quân Hối, hỏi: "Ta lời vừa mới nói chỉ là có chút hi vọng, kỳ thật nhất có nắm chắc đích phương pháp xử lý là bắt giữ Mi Phương, chỉ cần Quân huynh có thể bắt giữ Mi Phương, cái kia Mi gia nhất định sẽ sợ ném chuột vỡ bình."

Quân Hối cười khổ nói: "Người đừng nhìn ta, ta ngay cả Mi Phương đều chưa thấy qua, cũng không biết hần võ nghệ như thế nào, làm sao biết có nắm chắc hay không?"

Lý Trọng trầm ngâm nhất hạ nói ra: "Mi Phương võ nghệ khẳng định không bằng Liêu Nguyên Kiệm, nhưng cũng không kém quá nhiều, người cảm thấy như thế nào đây?"

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tinh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1: Sơ Đáo Loạn Thế Chương 10: hèn hạ kế hoạch

Quần Hối lắc đầu, nói ra: "Nếu đánh chết Mi Phụng ta có nắm chắc, nhưng là bắt giữ Mi Phụng, ta không dám cam đoan có thể làm được, trừ phi như Thái Sư Từ như vậy võ nghệ mới có thể."

Lý Trọng không khỏi có chút thất vọng, tại kế hoạch của hắn ở bên trong, bắt giữ Mi Phụng là rất trọng yếu một khâu. Lý Trọng không muốn cùng Mi gia đánh đến cả chết lưới rách tình trạng, đoạt lương thực cùng giết người hoàn toàn hội tạo thành hai cái bất đồng kết quả.

Chỉ cần cướp đi Mi gia lương thực, Mi gia không nhất định sẽ cùng chính mình dốc sức liều mạng, nhưng nếu như giết Mi Phụng, Mi gia nhất định sẽ vận dụng sở hữu tất cả lực lượng tiêu diệt chính mình.

Lý Trọng tin tưởng, Quần Hối cái này hơn ngàn người tại chiếm giữ tại Bắc Hải phụ cận, Không Dung nhất định không phải không biết đạo có lẽ Không Dung chỉ là cảm thấy không cần phải giống trống khua chiến đấu phó Quần Hối, cho nên mới lại để cho Quần Hối một đám người Tiêu Dao đến bây giờ. Thế nhưng mà Mi Phụng một khi tại Không Dung địa bàn xuất hiện sơ xuất, Không Dung cũng trốn thoát không khỏi liên quan, hắn khẳng định không muốn cùng Mi gia sinh ra bất luận cái gì khúc mắc, dù sao Mi gia lương thực đối (với) khắp nơi chư hầu đều không nhỏ sức hấp dẫn.

Đến lúc đó, chỉ sợ toàn bộ Bắc Hải quân đội đều vây quét chính mình, ngẫm lại đều cảm thấy khủng bố. Lý Trọng không cho là mình là cái chiến tranh thiên tài, có thể chống lại mấy chục lần địch nhân.

Xem ra chỉ có thỉnh cầu Thái Sư Từ xuất thủ tương trợ rồi, nhưng Thái Sư Từ sẽ có cái gì thái độ, Lý Trọng lại một điểm nắm chắc đều không có, hắn cũng không dám ôm lấy cái gì hi vọng.

Nằm tại trường bông của mình ở bên trong, Lý Trọng cẩn thận cân nhắc khuyên như thế nào phục Thái Sư Từ, chút bất tri bất giác, Lý Trọng đã ngủ.

Thứ hai trời tờ mờ sáng thời điểm, Lý Trọng đã bị tiếng ồn ào đánh thức, hắn chỉ có thể đứng dậy đến bên ngoài, son trại người đã bắt đầu nhóm lửa nấu cơm rồi, Lý Trọng nắm lên một bả tuyết đọng tại trên mặt chà xát, lại để cho chính mình tỉnh thần một ít. Ký nhiên đã đến Tam quốc, muốn hiền hoà Tam quốc sinh hoạt tập quán.

Bữa sáng là mạch cháo cùng dưa muối, Lý Trọng nhìn xem tối như mực dưa muối, hỏi một cổ mùi lạ, thật sự là nuốt không trôi, hắn cũng không biết cái này dưa muối là cái gì rau quả ướp gia vị vậy.

Nhìn thoáng qua người khác, mà ngay cả một ít tiểu đầu mục đều không có dưa muối có thể ăn, Lý Trọng đối (với) son trại kham khổ sinh hoạt không khỏi cảm thấy thôn thức, lại có một tia tìm đập nhanh.

Ném qua điểm tâm, Lý Trọng mang theo mấy cái tùy tùng, tới gặp Thái Sư Từ. Không có tới cửa, Lý Trọng chợt nghe đến trong sân truyền đến một hồi nặng nề tiếng vó ngựa, còn có "Ồ ồ" binh khí tiếng xé gió, trong nội tâm suy đoán Thái Sư Từ là ở tu tập võ nghệ.

Mở cửa thời điểm, Thái Sư Từ rõ ràng sững sờ, hắn không nghĩ tới Lý Trọng rõ ràng sáng sớm tự đến thăm rồi, trong nội tâm tính toán Lý Trọng ý đồ đến. Lý Trọng lại phát hiện Thái Sư Từ trên người nhiệt khí bốc hơi, càng thêm xác định suy đoán của mình, liền hỏi: "Thái Sư huynh là ở tu tập võ nghệ sao? Có thể hay không lại để cho tiểu đệ mở mang tầm mắt?"

"Có gì không thể, bên này. . . Vừa vặn cùng Từ Hối nghiên cứu thảo luận nhất hạ võ nghệ." Thái Sư Từ cười to nói.

Thái Sư Từ chiến mã trên người còn có mồ hôi, cũng không cần dắt ngựa đi rong, Thái Sư Từ trở mình trên người chiến mã, nói ra: "Bên trong chiến trường, quan trọng là ... Nhanh cùng chuẩn, người coi được rồi."

Nói chuyện, Thái Sư Từ hai tay chấn động, trong tay thép thương "Ồng" mà một tiếng, hơn phân nửa thân thương đều run rẩy lên, chấn đắc không khí chung quanh đều bốn phía kích tán.

Thái Sư Từ hai tay hợp lại, trước mặt thương ảnh phút chốc hợp thành một đạo, sau đó hướng bốn phương tám hướng cấp thứ.

Giờ này khắc này, Thái Sư Từ cả người lẫn ngựa tựa như một cái cả người là đâm đại gai nhím, mặc cho ai cũng cận thân không được, Cuồng Bạo thương ảnh một mực giăng co mấy cái thời gian hô hấp, lúc này mới mạnh mà thu liễm, Thái Sư Từ một tiếng gầm lên, vung thép thương tại trước mặt qua lại quét ngang, nhắc lên khí lăng không lồ, giống như từng đạo gió lốc.

Bởi vì sân nhỏ có chút nhỏ hẹp, Thái Sư Từ cũng không thể phóng ngựa chạy gấp, chỉ có thể nhiều lần văng lai xung đột. Móng ngựa tương trên mặt đất tuyết đọng đều đá tung tóe mà bắt đầu..., thương thường bên này tuyết đọng còn không rơi xuống, bên kia lại vẩy ra bắt đầu. Tuyết đọng vậy mà thời gian dần trôi qua đem trọn cái sân nhỏ bao phủ lại, có chút tuyết đọng bị áp thành viên bi hình dáng bằng tinh, đánh vào trên mặt ầm ầm làm đau.

Lý Trọng trong nội tâm hết sức kích động. Thái Sừ Từ quả thật là Tam quốc ở bên trong nhất lưu mãnh tướng, Lý Trọng đoán chừng, chỉ dựa vào thép thương quấy lên sức lực phong, giống như mũi tên đều bị đẩy lùi, so sánh dưới, Quân Hối xác thực kém hơn một chút.

Thái Sừ Từ múa một hồi trường thương, tự ngừng lại, xuống ngựa nói ra: "Lại để cho Từ Hối chê cười."

"Chỗ đó, chỗ đó, Thái Sừ huynh thương pháp thật sự là quỷ thần khó lường, chỉ là quá là nhanh, ta xem không rõ." Lý Trọng do dự một chút, vẫn là quyết định ăn ngay nói thật, hẳn thật sự là xem không rõ, chỉ là cảm thấy Thái Sừ Từ tốc độ rất nhanh, lực lượng rất lớn.

Thái Sừ Từ ha ha cười cười, nói ra: "Từ Hối là người đọc sách, học tập võ nghệ cường thân kiện thể là được, không giống ta cái này người thô hào, chỉ có thể múa đao múa thương."

Lý Trọng nghiêm mặt nói: "Từ Nghĩa huynh đây là nơi nào lời mà nói..., vẫn có thể an bang, võ có thể định quốc, hôm nay đây là thiên hạ đại loạn tiết, đại trượng phu sinh vào thế, đem làm mang ba thước kiếm, chế bất thể chi công, mới được là đàn ông bán sắc." Lý Trọng tương Thái Sừ Từ nguyên lời nói hơi chút sửa bổn nhúc nhích, nói đồng dạng, tự nhiên khai dạy Thái Sừ Từ cộng minh.

Thái Sừ Từ nghe vậy, cười ha ha nói: "Tốt một cái đại trượng phu sinh vào thế, đem làm mang ba thước kiếm, chế bất thể chi công! Từ Hối không nhưng kiến thức rất cao minh, không muốn tài văn chương cũng như thể xuất chúng, thực gọi Thái Sừ Từ bội phục, đến, ta và ngươi chung ẩm mấy chén như thế nào." Dứt lời, Thái Sừ Từ dắt Lý Trọng ông tay áo tự đi.

Lý Trọng biểu hiện ra làm ra cười khổ bộ dạng, trong nội tâm lại thập phần đắc ý, đi theo Thái Sừ Từ đi vào phòng khách, cởi áo khoác, rửa sạch sẽ thượng diện bóng tuyết, điệp đề qua một bên.

Thái Sừ Từ vốn mặc áo mỏng, cũng không cần lại thay đổi, nóng một bình rượu gạo, cùng Lý Trọng ngồi đối diện nhau, mà Lý Trọng từ từ tự nhiên đến bên cạnh sánh ngồi đi.

Thái Sừ Từ bùng chén rượu lên, cùng Lý Trọng đối (với) uống một hớp, lúc này mới hỏi: "Từ Hối sáng sớm đến đây không phải là vì quan sát Thái Sừ Từ võ nghệ a, không biết cần làm chuyện gì, nhưng thỉnh nói rõ."

Lý Trọng đặt chén rượu xuống, đứng dậy khom người nói ra: "Nhưng cầu Từ Nghĩa cứu giúp mà thôi."

Thái Sừ Từ đang muốn cho Lý Trọng thêm rượu, nghe vậy trên tay động tác một chút, kinh ngạc mà hỏi: "Từ Hối có gì nói ra lời ấy?"

Lý Trọng mặt lộ vẻ bi thiết chỉ sắc, chậm rãi nói ra: "Nghĩ đến Từ Nghĩa cũng biết ta tạm thời nương thân ở trong sơn trại, không đối gát Từ Nghĩa huynh, trên núi còn có quân dân một ngàn ba trăm bốn mươi hai người, đều đều bụng ăn không no, áo không đủ che thân, như không có có mấy trăm thạch lương thực cứu giúp, không đến sang năm xuân về hoa nở, trong sơn trại tất nhiên là từng chồng白骨 cốt."

Thái Sừ Từ nghe vậy cười khổ nói: "Từ Hối sợ là tìm lộn người, không phải ta xem khăn vàng giáo chúng như tặc, trong nhà của ta tuy nói áo cơm không sút mẻ, nhưng cũng chỉ có thể no bụng, nào có tiền dư cứu tế hơn một ngàn người."

Lý Trọng tương chén rượu một chút, gấp giọng hỏi: "Thái Sừ huynh còn có cứu giúp chi tâm đầu này?"

"Cái này tự nhiên, chỉ là vì huynh bất lực." Thái Sừ Từ lúc này đáp.

Lý Trọng lộ ra nét mặt tươi cười, thấp giọng nói: "Ta đã có cái chủ ý. . ." Lý Trọng tương Mi gia thương đội tình huống nói một lần, còn nói ra chính mình bản khoản, lúc này mới dùng chờ đợi ánh mắt nhìn Thái Sừ Từ.

Thái Sừ Từ trầm ngâm thật lâu, cái này mới chậm rãi nói ra: "Theo ta được biết, Mi gia danh tiếng còn có thể, không khỏi cướp đoạt Mi gia lương thực, có chút không ổn đâu."

Lý Trọng âm thầm nói: "Xác thực như thế, nhưng gọi sơn trại hơn ngàn người đã chết tại đông lạnh đói, Lý Trọng càng cảm thấy khó có thể bình an. Lần này đến đây thỉnh Thái Sừ huynh động thủ cũng là muốn bắt Mi Phụng, thiếu tạo sát nghiệt "

"Đã như vậy, vì hơn ngàn người tính danh, cũng chỉ có thể làm như vậy, bất quá. . . Ta muốn kiêu giả bộ một chút." Thái Sừ Từ rất là dứt khoát đáp ứng.

Cái này lại để cho Lý Trọng tức kinh hi, lại cảm thấy có chút vô cùng thuận lợi, trước khi đến Lý Trọng chuẩn bị một đồng lớn, thương nhân bất nhân, vết đều là mồ hôi nước mắt nhân dân các loại từ ngữ, dùng để đã động Thái Sừ Từ, thật không nghĩ đến lời của mình nói một nửa, Thái Sừ Từ tự vui vẻ đồng ý.

Lý Trọng cũng không biết, Thái Sừ Từ đã có quảng dựa vào tâm tư của mình, cái là mình còn không có có nấu thân chi địa, cho nên tương tâm tư đề xuống mà thôi.

Về phần Mi gia danh tiếng vấn đề, Thái Sừ Từ thật đúng là không đề tại trên người, vì phú bất nhân đạo lý này ai không rõ. Hơn nữa thân là trong loạn thế người, nào có nhiều như vậy đạo lý có thể giảng, chớ hầu chi gian lẫn nhau chiếm đoạt, rất khó nói ai là chính nghĩa một phương, đây là một cái người thắng làm vua đích niên đại.

Không giữ được đồ đạc của mình, chỉ có thể oán thực lực người không đủ cường.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: đám ô hợp

Cùng Thái Sử Từ ước định thời gian, Lý Trọng mang người trở lại nơi trú quân, chỉ chờ Liêu Hóa hồi tới báo tin. Đang mang sinh tử, những... này khăn vàng giáo chúng làm việc hiệu suất cực cao, không đến cả buổi thời gian, bỏ đuốc, củi khô đống nhóm lửa chỉ vật đều thu thập đầy đủ mọi thứ.

Ngày hôm sau buổi tối, Liêu Hóa đạp trên cảnh ban đêm, phóng ngựa mà quay về. Vì vậy một đám thù lĩnh đều đã đi ra ôn hòa bị ồ, gom lại Lý Trọng trong trường, thương thảo bước tiếp theo hành động.

Lý Trọng hỏi trước: "Nguyên Kiệm, Mi gia vận lương đội tìm hiểu rõ ràng sao?"

Liêu Hóa chính từng ngậm từng ngậm ăn lương khô, nghe được Lý Trọng văn hóa, uống một hớp lớn nước ấm, lúc này mới đáp: "Điều tra không sai biệt lắm, Mi gia quân đội tổng cộng có hơn hai trăm người, trong đó dân phu ước chừng 50 người, xe ngựa đoán chừng có 100 chiếc. Còn lại đều là hộ vệ, lĩnh đội hoàn toàn chính xác thực là Mi Phuong, Mi Trúc tộc đệ."

Lý Trọng kể tính toán một cái, nếu như một xe trang 500 cân lương thực, tổng cộng 100 xe, định đứng lên Mi gia lần này vận chuyển lương thực ước chừng có bốn năm trăm thạch, cùng chính mình dự đoán vô cùng tiếp cận.

Vì vậy Lý Trọng hỏi tiếp: "Mỗi xe trang lương thực ước chừng có bao nhiêu, tiến lên tốc độ như thế nào?"

Liêu Hóa vỗ đùi, có chút ảo não nói: "Mi gia người xem vô cùng nghiêm, ta thử nhiều lần đều không thể dựa vào gần, bắt quá xem trên mặt đất dấu vết, có lẽ có ba năm trăm cân a! Thanh Từ Nhị châu quan đạo rất bằng phẳng, bọn hãn hành quân tốc độ rất nhanh, trời tối ngày mai không sai biệt lắm có thể đến cái này."

Đầu mục lớn nhỏ nghe xong, lập tức hưng phấn oa oa gọi dậy, thiếu chút nữa hiện tại muốn đề dao găm giết chạy Từ Châu.

Lý Trọng đang tại làm cuối cùng tính toán, nghe được trong lều vải ầm ầm, lập tức cảm thấy tâm phiền ý loạn, sắc mặt không khỏi âm trầm xuống.

Quân Hội chứng kiến Lý Trọng biến sắc, cũng biết Lý Trọng là vì cái gì, mình cũng cảm thấy có chút mất mặt. Khăn vàng quân thể nhưng mà dùng đá đảo Đại Hán triều đình làm mục đích quân đội, không phải giặc cỏ, hiện tại những... này thủ lĩnh biểu hiện cùng giặc cỏ không có gì khác nhau, căn bản không thể thành đại sự, không trách Lý Trọng về mặt âm trầm.

"Tất cả im miệng cho ta, thành bộ dáng gì nữa rồi, các người không phải giặc cỏ." Quân Hội giận tím mặt, quát lớn.

Liêu Hóa đang tại ăn lương khô, sợ tới mức tay run lên, thiếu chút nữa không có đem trong tay lương khô văng ra.

Đầu mục lớn nhỏ lập tức ngậm miệng lại, cảm như hén nhìn xem Quân Hội, Quân Hội tại khăn vàng trong quân đội rất nổi danh nhìn qua, hơn nữa võ nghệ cao cường, giết người không chớp mắt, những... này thủ lĩnh đối với hãn rất là e ngại.

Lý Trọng chứng kiến mọi người yên tĩnh trở lại, trầm giọng nói ra: "Quân Hội cùng Liêu Hóa lưu lại, những người khác trước đi về nghỉ ngơi đi."

Đầu mục lớn nhỏ liếc nhau một cái, chứng kiến Quân Hội chính hướng ngoài cửa xem, vội vàng im ắng lui ra ngoài.

Đợi đến lúc trong lều vải an tĩnh lại, Lý Trọng cái này mới lộ ra một nụ cười khổ, chậm rãi nói ra: "Quân Hội đại ca, người xem tự quân đội như vậy có thể có bao nhiêu với tư cách, hoàn toàn là một đám đám ô hợp, đại hiền lương sư thua không oan ah."

Quân Hội khí đỏ bừng cả khuôn mặt, nắm nắm "Rắc rắc" vang lên.

Liêu Hóa ba khẩu hai phần ăn xong lương khô, lại uống một hớp nước, xuống nuốt nuốt, lúc này mới tiếp lời nói ra: "Ai nói không phải đâu rồi, những người này đánh thắng lợi còn dễ nói, nếu đánh cho đánh bại, như thế nào đều ước thúc bắt trụ, thường thường trước đội một bại, tự toàn quân tán loạn, hận đến người hàm răng đều ngứa."

"Mùa đông, chúng ta luyện binh a!" Lý Trọng thờ dài, bắt đắc dĩ nói.

"Chợt nghe Từ Hối đấy." Quân Hội trầm giọng nói ra, nghĩ nghĩ, Quân Hội đột nhiên hỏi: "Từ Hối còn có thể luyện binh sao?"

Lý Trọng tỉnh tã hồi suy nghĩ một chút, chính mình duy tiếp xúc qua quân đội thời điểm tự là huấn luyện quân sự rồi, luyện binh hãn đương nhiên sẽ không, nhưng là huấn luyện quân sự xác thực có thể cho người tinh kỹ luật đề cao không ít. Nghĩ tới đây, Lý Trọng đáp: "Muốn nói bài binh bố trận, ta

xác thực không có kinh nghiệm, nhưng là luyện được một cái quân kỷ sâm nghiêm quân đội, ta còn có bảy tám phần nắm chắc, chi là..."

Quản Hợi đại hì, liền vội vàng hỏi: "Bài binh bố trận cũng không phải là cuốn sách ấy có thể học được, đã đến chiến trường, quân tình thiên biến vạn hóa, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm cùng thiên phú. Bất quá có thể luyện ra một cái quân kỷ sâm nghiêm bộ đội, chúng ta tại trong loạn thế, thì có sinh tồn tiền vốn, không biết Tử Hối khó xử là cái gì?"

Quản Hợi lời vừa nói ra, mà ngay cả Liêu Hóa cũng văng tai, sợ bỏ qua một chữ đến.

Lý Trọng cười khò một tiếng, hướng về phía Quản Hợi nói ra: "Kỷ luật nghiêm minh, một cái quân đội, lưỡng người thủ lĩnh, như thế nào mới có thể để cho quân sĩ tin phục đây này."

Trong lều vải lập tức trầm mặc xuống, Lý Trọng ý tứ có chút mịt mờ, nhưng là không khó đoán. Nói đúng là, hiện tại binh sĩ không hết nghe ta đây, còn nghe người Quản Hợi, bảo ta như thế nào luyện binh.

Theo vừa rồi tình cảnh cũng nhìn ra được, những... này thủ lĩnh cũng bất kính sợ Lý Trọng, tại Lý Trọng trong lều vải cũng dám không kiêng nể gì cả làm việc, hoặc là nói bọn hắn đối (với) Lý Trọng kính sợ đều là thành lập tại Quản Hợi trên người đây.

Quản Hợi bùng lên chén nước, uống một hơi cạn sạch, lau nhất hạ chòm râu thượng bệ nước, cao giọng nói ra: "Ta Quản Hợi không phải tham luyện quyền thế chi nhân, hiện tại đã kêu người chứa công cũng chưa hẳn không thể, nhưng là, người có thể áp ở những... này đầu mục lớn nhỏ sao?"

Lý Trọng đối (với) Quản Hợi mà nói cũng không có hoài nghi, Quản Hợi không cần phải cố ý làm ra một loại cam nguyện uỷ quyền tư thái đến, thật muốn có ý nghĩ này, lúc ấy Quản Hợi cũng sẽ không biết mời Lý Trọng nhập bọn.

Nghĩ nghĩ, Lý Trọng bắt đắc dĩ nói: "Ngày mai chúng ta đánh thắng trận rồi, có lẽ tình huống sẽ khá hơn một chút."

Trên thế giới này, nhất là khó được không phải tiền tài, cũng không phải mỹ nữ, mà là nhân tâm. Lý Trọng không có cách nào, Quản Hợi cũng không có cách nào, người cũng không thể bắt buộc người sùng bái chính mình a.

Giữa trưa ngày thứ hai, Thái Sứ Từ một người một con ngựa khoan thai mà đến, Lý Trọng chợt nhìn thoáng cái ngẩng ngẩn cả người, chỉ thấy Thái Sứ Từ vốn là hồng nhuận phơn phớt sắc mặt trở nên vàng như nền, hiển nhiên là hóa trang.

"Cái thế giới này cũng không có internet, thật người tìm tòi, người sợ cái gì?" Lý Trọng trong nội tâm cảm thấy buồn cười, trên mặt lại bất động thanh sắc, vội vàng đem Thái Sứ Từ mời đến trong lều vải.

Ước chừng buổi chiều giờ Thân, Liêu Hóa đã điều tra đến Mi gia chuẩn xác hành trình, hôm nay giờ Dậu Mi gia nhất định lộ tiến vào Đông Lai cảnh nội, do ở hiện tại đúng là tháng mười hai, đúng là trắng rằm tiết, không bài trừ Mi gia hội đi đường suốt đêm.

Lý Trọng nghe vậy nói ra: "Kể từ đó vừa vặn, chúng ta ngay tại Đông Lai biên cảnh bố trí mai phục, Quản Hợi, người dẫn đầu 150 cường tráng, tại ven đường mai phục. Đông Lai quan đạo hai bên đều có cây cối, che dấu mấy trăm người không nói chơi, đợi đến lúc Mi gia nhân mã đi qua, người lập tức dùng củi khô ngăn chặn con đường, chỉ cần Mi gia vừa quay đầu lại, người để lại hỏa thiêu đoạn đường lui của bọn hắn."

Quản Hợi gật đầu nói nói: "Ta cái này xuất phát, thế nhưng mà Mi gia người vạn nhất hướng chạy trốn từ phía làm sao bây giờ?"

Lý Trọng cười lạnh một tiếng, khoát tay nói ra: "Người có thể chạy, người cũng không cần đuổi giết, xe ngựa cũng có thể ly khai quan đạo sao? Chúng ta muốn chính là lương thực."

Quản Hợi cười ha ha, cao giọng nói ra: "Đúng vậy, vẫn là Tử Hối nghĩ chu đáo."

Lý Trọng đón lấy đối (với) Liêu Hóa nói ra: "Những người còn lại do người dẫn đầu, cường tráng phía trước, già yếu tại về sau, nhiều đánh lừa bả, làm ra người đông thế mạnh biểu hiện giả dối."

Liêu Hóa mặt mày hớn hờ nói: "Hù chết đám này Tôn Tử, chúng ta bạch nhật lương thực tốt nhất."

Lý Trọng mỉm cười, nói ra: "Không nên xem thường Mi gia, vạn nhất không có hù sợ Mi Phương, cái thằng này ngoan cố chống cự, muốn làm phiền Thái Sứ huyênh xuất thủ."

Thái Sứ Từ gật đầu cười cười, cũng không đáp lời. Nhưng trong nội tâm đối (với) Lý Trọng lại xem trọng thêm vài phần, tuy nói đây là một lần cỡ nhỏ chiến đấu, nhưng Lý Trọng suy nghĩ kín đáo, bố trí đâu vào đấy, cũng không có nhưng dựa vào nhân số thủ thắng, không giống cái sơ trên chiến trường người. Thái Sứ Từ nào biết Lý Trọng trải qua cái gì, tại hiện đại, cổ kim nội ngoại tất cả lớn nhỏ chiến dịch chiến đấu, cơ hồ đều bị chuyển lên màn hình TV, Lý Trọng kiến thức nếu so với một ít đọc chết sách người mạnh hơn một bậc.

Liêu Hóa cười nói: "Quá Sứ tướng quân ra tay, tự nhiên không sợ hờ tỵ nào, chúng ta cái này sẽ lên đường sao?"

"Không!" Lý Trọng đứng người lên nói ra: "Chúng ta bây giờ muốn phát biểu."

Tổng cộng hơn hai trăm cường tráng, xếp một cái phương trận, đứng tại trong doanh địa. Từng cái tiểu đầu mục chỉ gian không khỏi bắt đầu xì xào bàn tán, không phải nói muốn chiến tranh đoạt lương thực sao, như thế nào còn muốn bày trận hình đầu này? Một lúc sau, mọi người không khỏi có chút bực bội mà bắt đầu..., tháng mười thì khí trời đã rất lạnh. Trên mặt đất lưu lại lấy hơi mỏng một tầng tuyết đọng, quần áo đơn bạc chúng đạo tặc chỉ cảm thấy

một cỗ khí lạnh theo bàn chân nhấm thượng thảo chạy.

Vì vậy đậm chân đậm chân, chà xát tay chà xát tay, thậm chí gan lớn một ít đã ly khai đội ngũ, chính lạng lẽ ra bên ngoài trượt, nghĩ tìm một chỗ sưởi ấm

Lý Trọng tự đứng ở nơi này những người này trước mặt, mặt âm trầm, không nói câu nào. Chứng kiến có ít người muốn chạy đi, bỗng nhiên cười lên ha hả.

Đang muốn chạy đi đạo tặc lập tức dừng bước lại, kinh dị nhìn xem Lý Trọng, lén lút đi trở về. Ở lại đội ngũ mọi người cũng lập tức an tĩnh lại, không tự giác nhìn xem chung quanh đồng bạn, đội hình cũng chậm chậm đã có chút ít hình dạng.

Lý Trọng chợt dừng tiếng cười, lớn tiếng quát mắng: "Các ngươi tự là một đám **!"

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tinh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: người tốt Mi Phương

Lý Trọng vừa mới nói xong, những... này khăn vàng cường đạo liền lập tức đánh trống reo hò mà bắt đầu..., có một ít tính tình bạo ngược thậm chí mất lộ ra hung quang, tay vịn tại đao bả lên, nếu không phải Quân Hội đứng tại Lý Trọng bên người, chỉ sợ muốn xông lên tương Lý Trọng phanh thây xé xác rồi.

"Như thế nào?" Lý Trọng cười lạnh nói: "Cảm thấy ta nói sai sao? Các ngươi không phải ** là cái gì, vài trăm vạn mọi người đánh không lại triều đình này vạn quân đội, làm cho nhân gia đuổi té cút té đài, không còn chỗ ẩn thân, cho tới bây giờ, các ngươi liền đồn com no đều không kịp ăn, ta nói sai sao?"

Lý Trọng những lời này tựa như một cây châm, đâm đến những... này khăn vàng quân sĩ tâm lý, cùng triều đình tác chiến, những người này có thể nói là lũ chiến lũ bại, cho tới bây giờ sẽ không chiếm được vượt qua phong, mà ngay cả Trương Giác huynh đệ ba người đều chết oan chết uổng rồi. Đúng a! Chúng ta vì cái gì lũ chiến lũ bại đâu này? Những người này tâm lý không khỏi hiện lên nghi vấn.

"Ta nói cho các ngươi biết, tự bởi vì các ngươi là một đám đám ô hợp, các ngươi chỉ biết là chạy trốn, cướp bóc. Một điểm quân nhân có lẽ có tố chất đều không có, các ngươi tự không xứng làm một người lính." Lý Trọng dùng tay điểm chỉ lấy mọi người nói ra.

Lý Trọng những lời này một chút cũng không có sai, những người này đều là tâm huyết đàn ông, nói cách khác cũng không dám đề đao tạo phản, bọn họ không sợ chết, nhưng là quân sự rèn luyện hàng ngày ước tương đương không.

Chứng kiến phản ứng của mọi người có chút sa sút, Lý Trọng bỗng nhiên thờ dài, trầm giọng nói ra: "Hôm nay ta không phải cùng các ngươi nói quân kỷ, nói thắng bại, mà là muốn nói cho các ngươi biết một sự thật. Các ngươi nên biết, trong sơn trại không có tồn lương thực rồi, cho nên chúng ta muốn chém giết, nhưng là đừng tưởng rằng chuẩn bị kỹ càng cũng rất dễ dàng đắc thủ, có thể không chết người, Mi gia quân đội nếu so với các ngươi tinh nhuệ nhiều, ngươi phải có chết trận sa trường giấc ngủ."

"Ai nói chúng ta sợ chết rồi hả?" Trong đám người lập tức có người lớn tiếng kêu lên.

"Tốt!" Lý Trọng vỗ vỗ hai tay, chỉ vào người nói chuyện hỏi: "Ngươi không sợ chết, nhưng là ngươi có hay không chạy trốn qua?"

Người này trên mặt lập tức lộ ra xấu hổ thần sắc, trong lúc này có ai không có chạy trốn qua, mặc dù lớn đa số thời điểm bọn họ đều là đi theo chạy đấy.

Không đợi người này trả lời, Lý Trọng tự nói tiếp: "Ta không cùng ngươi nhóm nói cái gì đạo lý lớn, cái gì trời xanh đã chết, hoàng thiên đương lập, đều là nói nhảm, ta cũng không nói cái gì vì nước vì dân, giải cứu muôn dân trăm họ, ta chính là muốn nói cho các ngươi biết, hôm nay đoạt không đến lương thực, các ngươi, kể cả lão bà của các ngươi hài tử, một cái cũng sống không được, tất cả đều được chết đói."

Dứt lời, Lý Trọng vung tay áo từ, gào to nói: "Xuất phát!"

Quân Hội bởi vì muốn đoạn Mi Phương đường lui, cho nên dẫn một ít người trước xuất phát. Mà Liêu Hóa tắc thì dẫn những người còn lại sau đó đi theo, Lý Trọng cùng Thái Sứ Từ rơi xuống đội ngũ mặt sau cùng.

Trải qua Lý Trọng một phen, những người này trạng thái tinh thần tốt lên rất nhiều, cá nhân đều tận lực ước thúc chính mình, ít nhất lánh nghề quân thời điểm không tại châu đầu ghé tai, đội hình cũng bảo trì cũng tạm được.

Thái Sử Từ nhủ mày nói ra: "Người cẩn thận một chút, người một phen tuy nhiên mắng tỉnh bọn hán, nhưng là những người này sợ là đối với người trong lòng còn có oán niệm."

Lý Trọng gian trá cười, thấp giọng nói ra: "Không sợ, hiện tại bọn hán có một chỗ sẵn nơi trút giận, đợi đến lúc đoạt giao lương thực, bọn hán ủng hộ ta còn không kịp đây này!"

Thái Sử Từ lộ ra giết mình thần sắc, cho Lý Trọng dựng thẳng nhất hạ ngón tay cái.

Đã đến Đông Lai biên cảnh, Lý Trọng gọi Liêu Hóa dừng bước lại, tại trên đường thiết trí chướng ngại vật trên đường, nắm chặt thời gian nghỉ ngơi. Lý Trọng cũng chưa quên liên hệ Quân Hối, mời đến Liêu Hóa tới an bài nhất hạ, tạm thời nghỉ ngơi xuống.

Chưa tới một canh giờ, Liêu Hóa cười lớn tới báo cáo, Lý Trọng kế hoạch tiến hành được rất thuận lợi, Mi gia đội ngũ vận lương đã đang giám thị trong phạm vi rồi, dựa theo tốc độ, giờ Dậu trước sau tất nhiên sẽ tới đạt tại đây.

Nhưng Lý Trọng y nguyên không dám khinh thường, theo thứ tự phái ra trinh sát, hơn nữa yêu cầu Liêu Hóa thời khắc cùng Quân Hối giữ liên lạc, lúc này mới tỉnh hạ tâm lai (*) chờ đợi.

Mi Phụng phóng ngựa xách thương, đi tại đội ngũ đoạn trước nhất, giờ phút này hán, Mi Phụng lại cảm thấy có chút nhàm chán. Hán còn nhỏ gian không thích đọc sách, lại là ưa thích võ nghệ, đã đến mười sáu mười bảy tuổi thời điểm, đã là Từ Châu nội thành tính ra thượng cao thủ, hán tự giác võ nghệ cùng một ít cổ đại danh tướng so cũng không kịp nhiều lại để cho.

Đây không phải Mi Phụng cuồng vọng, trên thực tế Từ Châu xác thực không có gì vũ lực siêu cường võ tướng, không có đối với so, cũng tự nhìn không ra võ nghệ cao thấp.

Tại thời Tam quốc, tin tức cực kỳ rét lại phía sau, Lữ Bố loại này tuyệt thế mãnh tướng cũng ngay tại Khương hồ một đời có chút danh tiếng, nhưng đã đến Trung Nguyên, ai biết Lữ Bố là cái kia một rẽ hành. Lúc này mới có Hồ Lao quan một trận chiến, Phan Phụng, Phụng Duyệt các loại nhệ lưu võ tướng thượng đi chịu chết tình huống, đã đến hậu kỳ, mọi người đều biết Lữ Vũ nghệ đệ nhất thiên hạ, cũng sẽ không người tiền đưa chết rồi.

Triệu Vân, Quan Vũ bọn người cũng là như thế, nhất chiến thành danh chi hậu, tự uy chấn thiên hạ rồi, hiện tại từng cái mãnh tướng cũng đều không hiển sơn lộ thủy, cũng chỉ còn chờ chờ hầu tranh chấp thời điểm tài có thể thiên hạ nghe tiếng rồi.

Mi Phụng trên đường đi xuôi gió xuôi nước, cảm thấy rất là nhàm chán, trong nội tâm ngóng nhìn đến một cổ mao tặc lại để cho chính mình lông lột gân cốt. Bởi như vậy, mình ở trong nhà địa vị có thể đề cao không ít, lại để cho đại ca nhìn xem mình cũng không phải cái gì cũng sai.

Ngay tại Mi Phụng nghỉ ngơi lung tung thời điểm, bỗng nhiên sau lưng truyền đến một hồi hô quát thanh âm. Mi Phụng vội vàng ghì chặt chiến mã, quay lại thân quan sát.

Đợi đến lúc Mi Phụng đi vào đối phó phía sau, cách đó không xa đã ánh lửa ngất trời, lò mờ bóng người xuất hiện tại ánh lửa thấp thoáng phía dưới.

"Chuyện gì xảy ra?" Mi Phụng trầm giọng hỏi, trong lòng của hán bỗng nhiên bay lên một cổ dự cảm bất hảo. Mi Phụng hy vọng xuất hiện chính là mao tặc, mà không phải không biết sâu cạn, nghiêm chỉnh huấn luyện địch nhân. Trên thực tế Mi Phụng không phải một cái gan lớn chi nhân, tính cách của hán có chút bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, nếu không về sau cũng sẽ không biết đầu hàng Tôn Quyền.

Thủ hạ người vừa muốn trả lời, chợt nghe đạo phía trước bỗng nhiên phát ra ồn ào thanh âm. Mi Phụng vội vàng phản phó nói: "Trát ở đầu trận tuyến, dự bị cung xịn mũi tên, ngàn vạn không muốn hành động thiếu suy nghĩ, ta đi xem."

Dứt lời, Mi Phụng quay đầu ngựa, thẳng đến ồn ào chỗ, đợi đến lúc phụ cận xem xét, Mi Phụng rõ ràng phát hiện phía trước cũng có người ngăn lại con đường.

Hai trương rộng đích quan đạo, bị một đám cường nhân chặn được cực kỳ chặt chẽ, cái này hỏa cường nhân càng có hơn năm mươi người, nguyên một đám cái thân hình cao lớn, mặt lộ vẻ hung quang. Mà ở những... này cao lớn cường nhân sau lưng, thì là giống như đầy sao bó đuốc, những... này bó đuốc hào quang còn đang không ngừng di động, không cần hỏi, đây nhất định là phục binh.

Bỗng nhiên một cái giọng thật lớn cường đạo quát lớn: "Mau mau lưu lại lương thực, tha các ngươi một con đường sống, nói cách khác, định đem bọn ngươi chém tận giết tuyệt."

Mi Phụng không tâm tư nghe cường đạo kêu gọi đầu hàng, trong nội tâm cẩn thận kẻ tính toán một cái, đã đoạn chính mình đường lui cường đạo có hơn hai trăm người, phía trước cường đạo bên ngoài có hơn năm mươi người, căn cứ bó đuốc số lượng suy đoán, phục binh chỉ ít có hai 300 người, cộng lại tổng cộng có 500 người tả hữu.

Binh lực thượng ở vào hoàn cảnh xấu ah, Mi Phụng chỉ cảm thấy da đầu có chút run lên.

Đội ngũ của mình bị tiền hậu giáp kích, một khi hỗn chiến bắt đầu khẳng định phải có hại chịu thiệt, coi như mình có thể giết ra lóp lóp vòng vây, nhưng là lương thực làm sao bây giờ, thủ hạ những người này làm sao bây giờ?

Mi Phụng tâm niệm một chuyển, chợt nhớ tới một cái chủ ý, binh lực thượng ở vào hoàn cảnh xấu, nhưng là của ta võ nghệ cao cường ah! Chỉ cần mình kích cầm đầu kẻ trộm trước trận đơn đấu, bằng chính mình võ nghệ, bắt giữ một cái cầm đầu kẻ trộm không phải việc khó gì a!

Nghĩ tới đây, Mi Phuong đề mả mà ra, quát lớn: "Chặn đường kẻ trộm nghe xong, dựa vào nhiều người thủ thắng tính toán cái gì bốn sự, cái kia thủ lĩnh có thể có đảm lượng, cùng Từ Châu Mi Từ Phuong quyết nhất tử chiến, chỉ cần ngài có thể đã thắng được Mi Từ Phuong trong tay thép thương, trên xe lương thực hai tay dâng. . ."

Mi Phuong hô xong lời nói, tựa chăm chăm vào đối phương trong trận động tĩnh, làm hấn kinh hãi chính là, những...này cường đạo quả nhiên trúng khích tướng của hấn pháp, ba cái cầm đầu kẻ trộm trong đám người kia mà ra.

Đi ra đúng là Lý Trọng, Thái Sứ Từ cùng Liêu Hóa ba người, Lý Trọng chính phạm buồn như thế nào dẫn xuất Mi Phuong, không được nghĩ Mi Phuong rõ ràng chính mình đưa tới cửa đến, hấn nào biết Mi Phuong nghĩ cách, không khỏi mừng rỡ.

Thái Sứ Từ cảm thấy có chút ngoài ý muốn, thấp giọng cười nói: "Từ Hồi, người không phải cùng Mi Phuong ước định xong chưa, như thế nào hấn như vậy phôi hợp?"

Lý Trọng cũng cười nói: "Ta nào biết, Thái Sứ huynh, hãy nhìn người đó, bắt lấy hấn chẳng phải sẽ biết vì cái gì rồi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thái Sứ Từ cưới ngựa cầm Mi Phuong

Thái Sứ Từ nghe vậy cười cười, thấp giọng nói: "Xem ta đưa hấn bắt giữ."

Ngẩng đầu lên, Thái Sứ Từ khuôn mặt thoáng cái bắt đầu trang tức mục chú ý, ánh mắt cũng tụ lại mà bắt đầu..., thực đã đến lâm chiến thời khắc, hấn lập tức có thể định ra tâm thần, dùng sự từ vô thỏ tâm tính đối đãi địch nhân, cái này là Thái Sứ Từ, chính thức ngàn người địch vô tướng.

Thái Sứ Từ dẫn theo thép thương, thúc dục chiến mã, chạy chậm lấy tiếp cận Mi Phuong.

Quan đạo không rộng, chỉ có hai trượng tả hữu, cái này lại để cho hai người đánh nhau chết sống cũng không thể qua lại xung đột đối vị, mà ngay cả trần trục xê dịch địa phuong cũng không dư dả, chỉ có thể mặt đối mặt chém giết. Loại tình huống này đối (với) võ nghệ cao một phuong cực kỳ có lợi, bởi vì thua một phuong, tựa là chạy trốn cũng muốn mạo hiểm thật lớn phong hiểm.

Tại không có nhất định khoảng cách dưới tình huống, đẩy chuyển chiến mã, tương đương tương phía sau lưng hoàn toàn giao cho đối thủ, cái này ước tương đương muốn chết.

Mi Phuong lúc này cũng tương chú ý lực phóng tới Thái Sứ Từ trên người, hấn cũng thúc dục chiến mã, chạy chậm lấy tiếp cận Thái Sứ Từ. Hai người nghĩ không sai biệt lắm, nếu thật là phóng ngựa chạy gấp lời mà nói..., một cái đối mặt, hai người tựa đều xông vào người của đối phương mà trúng. Buồn cười chính là hai người ý định hình cùng, đều trông cậy vào bắt giặc trước bắt vua, vì vậy không hẹn mà cùng giảm xuống chiến mã tốc độ.

Tại hai người tiếp cận đến ba trượng tả hữu thời điểm, Mi Phuong hai tay nắm thương, mãnh liệt run lên, tại trước mặt của mình quấy ra một vòng thương ảnh. Mi Phuong nghĩ cách rất tốt, đón lấy run lên xu thế, tương toàn thân lực lượng đều bạo phát đi ra, tranh thủ một thương tương Thái Sứ Từ đâm tại dưới ngựa.

Nhưng lại tại Mi Phuong tương chính mình tinh khí thần tăng lên tới cực hạn thời điểm, Thái Sứ Từ bỗng nhiên làm ra làm cho người kinh ngạc động tác.

Chỉ thấy Thái Sứ Từ một tay xách thương, mũi thương chỉ xéo mặt đất, chân phải theo bàn đạp ở bên trong rút ra, móc tại báng thương thượng. Ngay sau đó Thái Sứ Từ mũi thương hướng phía dưới trầm xuống, trên mặt đất kéo lê một dãy Hóa Tinh.

Phải biết rằng Thái Sứ Từ báng thương cũng không phải bằng gỗ, mà là chân chính tinh thiết chế tạo, co dãn rất mạnh, trên mặt đất vẽ một cái, đã bị lực cản, thân thương lập tức khom thành hình cung, lại mãnh liệt thẳng băng, cường đại lực đàn hồi lại để cho trên mặt đất cục đá, bằng tuyết khối vụn tất cả đều kích bắn đi ra, đổ ập xuống bắn về phía Mi Phuong.

Mi Phuong xử chí không kịp đề phòng, chỉ có thể múa trường thương, dốc sức liều mạng bảo vệ mặt, nhưng trên người lại bị cục đá đánh chính là ần ần làm đau.

Phải biết rằng Mi Phuong trên người áo giáp cũng không phải là bình thường áo giáp, tại phòng hộ lực thượng tuyệt đối được xưng tụng nhất lưu, bởi vậy có thể thấy được, Thái Sứ Từ toác ra cục đá tại trên lực lượng không thể so với kinh nổ kém hơn bao nhiêu.

Mi Phuong khó khăn ngăn cản qua cục đá, Thái Sứ Từ đã vọt tới trước mặt, vùng trường thương, vào đầu đánh xuống.

Thái Sứ Từ lần này đánh chính là man không nói đạo lý, hoàn toàn từ bỏ tình diệu chiêu thức, tựa là khi dễ Mi Phuong chuẩn bị chưa đủ, khí lực không bằng chính mình.

Mi Phuong nào có lựa chọn, chỉ có thể gấp siêu hũy đi chiêu, hai tay giờ thương tựa tựa khung. Đây là không có cách nào đích phương pháp xử lý, phải biết rằng trên ngựa tranh chấp, đầu được không riêng gì người khí lực, còn có chiến mã khí lực, như Thái Sứ Từ mạnh như vậy tương, cho hấn sung túc chuẩn bị thời gian, nện xuống một thương, lực lượng đầu chỉ ngàn cân.

Cho dù người chịu được, chiến mã cũng không nhất định có thể kháng trụ cái này cực lớn trùng kích lực.

Mi Phuong trong tai chỉ nghe "Leng keng" một tiếng vang thật lớn, bị chấn đắc trong đầu ông ông vang lên, hơn nữa hai tay run lên, cơ hồ mất đi tri giác.

Thái Sứ Từ muốn đứng là hiệu quả như vậy, phóng ngựa nhảy lên, cùng với Mi Phuong giao thoa thân hình, thò tay chụp vào Mi Phuong áo giáp.

Mi Phuong kinh hãi, vội vàng hai chân mãnh liệt đạp, muốn cho chiến mã né ra. Nhưng tựa Mi Phuong chiến mã mặc dù tốt, lại không phải Xích Thố đồng dạng bảo mã lương câu, cũng bị chấn đắc dưới chân mềm nhũn, đã mất đi cơ hội chạy trốn.

"Haaa..." Thái Sứ Từ một tiếng gầm lên, nganh sanh sanh tương Mi Phuong trên ngựa kéo xuống dưới, hung hăng quán trên mặt đất, rồi Mi Phuong ngực một buồn bực, thiếu chút nữa không có ngất đi.

Lý Trọng bên này tự nhiên đã sớm chuẩn bị kỹ càng, nắm cái người vạm vỡ cầm dây thừng tựa đi buộc chặt Mi Phuong.

Mi gia tư binh tự nhiên không thể nhìn lấy Mi Phuong rơi vào tay địch, tại một cái lão quán gia dưới sự dẫn dắt, cao giọng la lên lao đến. Thái Sứ Từ cũng không có sính anh hùng tâm tư, chỉ là bả mũi thương phóng tới Mi Phuong nơi cổ họng, làm bộ muốn đâm, dưới loại tình huống này, căn bản là không cần phải lời kịch, Mi gia chỉ nhân lập tức tựa dừng bước lại, chỉ có thể đứng ở đằng xa lo lắng đang trông xem thế nào.

Lý Trọng ha ha cười cười, hai tay BA~ BA~ cổ lấy chuông đến, một đám khăn vàng cường đạo cũng đều cao hứng bưng bưng cổ lấy chuông.

Mi Phuong vừa trì hoãn qua khí đến, liền gặp được hàn lạnh mũi thương chống đỡ tại cổ họng của mình, mũi thương thượng lạnh lẽo thấu xương so băng tuyết còn muốn rét lạnh, vốn Mi Phuong cũng không phải là cái gì thấy chết không sờn người, lập tức bị hù không động đây cũng không dám động, bị mấy người đại hán đè xuống đất chăm chú trời lại.

Thái Sứ Từ bọc hậu, mấy người đại hán tương Mi Phuong áp đạo hai lần trước mặt, những...này nghèo kiệt xác cũng chưa quên Mi Phuong chiến mã, cũng cùng nhau bắt trở về.

Lý Trọng ngồi trên lưng ngựa, cúi đầu nhìn về mặt sợ hãi không cam lòng Mi Phuong, lạnh lùng nói: "Nói nhảm ta không nói nhiều, muốn cho ta làm cho tính mệnh của ngươi, đã kêu thủ hạ của ngươi buông binh khí, ta cam đoan không tổn thương một người."

Mi Phuong do dự không dứt mà hỏi: "Ngươi lấy cái gì cam đoan, ta có thể không thể tin được các ngươi những...này cường đạo."

"Có tin hay không là tùy ngươi! Thu thập những người này chỉ là phí chút ít tay chân mà thôi, bả Mi Phuong cho ta chém." Lý Trọng nghiêm nghị quát, mấy người đại hán lập tức bả Mi Phuong đồ lên trên mặt đất, giờ tay lên bên trong đích Hoàn Thủ Đạo tựa muốn đem Mi Phuong chém đầu.

Mi Phuong sợ tới mức vội vàng lớn tiếng cầu xin tha thứ, thần sắc sợ hãi cực kỳ. Lý Trọng âm thầm cười trộm, thật sự là chưa thấy quan tài không rơi nước mắt, nghiêm nghị nói ra: "Đã như vậy, ngươi nhanh lên lại để cho bọn hấn bỏ vũ khí xuống."

Mi Phuong rơi vào đường cùng, chỉ có thể hô lớn: "Mi Phúc, nhanh lên buông binh khí."

Với tư cách Mi gia tư binh thủ lĩnh, Mi Phúc tự nhiên không thể nhìn lấy Mi Phuong chết ở đạo tặc trong tay, nếu không hấn căn bản không có biện pháp cùng Mi Trúc giao đãi, chỉ có thể lòng mang tâm thần bất định bỏ vũ khí xuống, chờ đợi không biết vận mệnh.

Lý Trọng vung tay lên, chúng cường đạo đã sớm đẳng được lòng nóng như lửa đốt, quả thực là như ong vỡ tổ giống như mà xông tới, tương Mi gia tư binh bình khí ngựa đã đoạt cái không còn một mảnh. Có cái kia tham lam đạo phi, thậm chí khai mở đối (với) Mi gia tư binh áo giáp hạ thủ, Lý Trọng cũng không ngăn cản, kỳ thật hấn cũng là ý tứ này.

Phải biết rằng Từ Châu Mi gia nhiều thế hệ kinh thương, trong nhà thuê ruộng vô số, tư binh áo giáp, binh khí chế tác tốt, cùng Đại Hán triều đình trang bị so với, đều muốn hơn hấn một bậc, những...này khăn vàng cường đạo không mất đồ mới là lạ.

Tương Mi gia tư binh giam giữ đến cùng một chỗ, Lý Trọng hạ lệnh Nghiêm gia trông coi, lúc này Quân Hối cũng chạy tới, vừa nhìn thấy Lý Trọng đã lấy được toàn bộ công, vội vàng cùng Thái Sứ Từ nói lời cảm tạ, lập tức cất tiếng cười to nói: "Từ Hối quả thật hảo thủ đoạn ah, không uống phí người nào (ván) cực đại hoạch toàn thắng, ha ha ha. . . Kiểm kê đi ra gặt hái được sao?"

Không bao lâu, thủ hạ đã kiểm kê hoàn tất, Mi gia lần này chung mang theo lương thực nễ (m) 500 thạch, muối ăn ngàn cân, đầy đủ sơn trại mùa đông sở dụng. Lại càng không dùng đề thu được chiến mã, áo giáp, binh khí rồi, có thể nói một trận chiến phía dưới, giải quyết ăn, xuyên, dùng ba một vấn đề khó khăn, chúng kẻ trộm quả thực cao hứng sắp muốn sắc khí.

Lý Trọng trải qua này một trận chiến, tại những người này cũng uy tín phóng đại, thẳng bức Quân Hối. Dù sao những...này khăn vàng giáo chúng mạo hiểm mất đầu nguy hiểm, đứng đây tạo phản, vị đứng là ăn khẩu cơm no mà thôi, Quân Hối tuy nói đừng mảnh phi thường, hung hấn không sợ chết, nhưng

ở điểm này lên, Lý Trọng làm được nếu so với Quân Hối tốt nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: béo nhờ nuốt lời

Nói qua gần nửa canh giờ, chứng kiến thu thập không sai biệt lắm, Lý Trọng đối (với) Quân Hối nói ra: "Quân Hối, ngươi mang những người này nhìn xem Mi gia người, tại chúng ta trở lại sơn trại trước, không phải đi lọt tiếng gió, biết không?"

Quân Hối làm thủ thế, thấp giọng hỏi: "Muốn hay không đem bọn họ..."

Lý Trọng lắc đầu nói ra: "Không cần, giết những người đó không có gì dùng, ngược lại cùng Mi gia kết xuống thâm cừu, thả những người này ngược lại mới có lợi, lại để cho Mi gia biết rõ thành ý của chúng ta."

"Thành ý?" Quân Hối mê hoặc mà hỏi: "Chúng ta cùng Mi gia còn có cái gì thành ý à?"

Lý Trọng khẽ cười một tiếng, đáp: "Về sau ngươi sẽ biết."

Quay đầu, Lý Trọng đối với Mi Phương cười nói: "Vị này có lẽ tựu là Mi Phương Mi Từ Phương a! Tục ngữ nói hữu duyên thiên lý đến gặp gỡ, xin mời mi Nhị thiếu gia đến chúng ta sơn trại đi một chuyến a."

Mi Phương nghe vậy trong nội tâm giật dử, nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể chất vấn: "Các ngươi những... này kẻ trộm, chẳng lẽ nghĩ bội bạc hay sao?"

Lý Trọng lắc đầu tiểu đáp: "Ta nào có bội bạc rồi, lúc ấy ta chỉ là đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi người không phản kháng, ta tựu không giết ngươi, cũng không nói muốn thả ngươi đi ah."

Mi Phương nghe được trợn mắt há hốc mồm, hán nào biết văn tự trò chơi lợi hại, nhất thời bị nghẹn nói không ra lời, chỉ có thể ở trong nội tâm thầm mắng Lý Trọng hèn hạ vô sỉ.

"Cho hán bịt kín con mắt." Lý Trọng ra lệnh một tiếng, một đại hán lập tức xuất ra một khối miếng vải đen, chăm chú che tại Mi Phương trên ánh mắt.

Thái Sừ Từ rốt cục không trấn định rồi, nói khẽ với Lý Trọng nói ra: "Từ Hối, nhà của ngươi là ở Tịnh Châu kinh thương đây sao? Ta nhìn ngươi thể nào đoạt * kiếp so những... này khăn vàng biết rõ hơn luyện đầu này?"

Lý Trọng cười hắc hắc, đáp: "Cái này muốn cảm tạ vĩ đại điện ảnh công ty cùng sách lậu hàng."

Thái Sừ Từ nghe được không hiểu ra sao, thực sự không tại nhiều hỏi, chỉ là tại trong lòng bà "Điện ảnh công ty" cùng "Sách lậu hàng" hai người kia trở thành cổ kim nội ngoại cường đạo đầu lĩnh, cùng Lý Trọng nói mấy câu, cáo từ rồi đi.

Tại lương thực khích lệ xuống, một loại khăn vàng đạo tặc quên mệt nhọc, suốt đêm vận chuyển lương thực chạy về sơn trại. Sáng sớm ngày thứ hai, tại sơn trại lưu thủ nhân viên tiếng hoan hô ở bên trong, Lý Trọng bọn người rốt cục về tới an toàn hang ổ.

Lý Trọng cái này còn là lần đầu tiên đi vào Quân Hối sơn trại, nói là sơn trại, kỳ thật tựu là tại trong khe núi một cái thôn nhỏ, sở hữu tất cả phòng ốc đều là dùng cây cối tu kiến đấy. Tại sơn trại chính giữa, có một cái lầu quan sát đồng dạng kiến trúc, thượng diện còn có lính gác tại bốn phía nhìn xa.

Bởi vì Quân Hối còn chưa có trở lại, Lý Trọng chỉ có thể thông qua Liêu Hóa phát ra mệnh lệnh, tại trải qua đoạt lương thực một trận, những người này đối (với) Lý Trọng tin phục không ít, cũng không có làm ra cái gì nhiều loạn đến.

Lý Trọng phòng là vừa tu kiến tốt, ở vào sơn trại chính giữa, hơn nữa phòng khách rất lớn, vừa vận dùng để họp, xem ra là Quân Hối đã sớm an bài tốt đấy. Thậm chí còn cho Lý Trọng an bài một cái nữ nhân, xem ra còn rất có tư sắc, Lý Trọng xem thẳng nuốt nước miếng, nhưng vẫn là nhịn được... xúc động.

Đây không phải Lý Trọng giả bộ làm người tốt, tại nơi này náo động đích niên đại, nữ nhân chỉ có thể là nam nhân phụ thuộc phẩm, đã đi ra nam nhân căn bản là sống không nổi, đàm cảm tình cái gì quá mức buồn cười. Lý Trọng chỉ là không muốn cùng loại này tư sắc nữ nhân phát sinh quan hệ, mục tiêu của hắn là đại kiều, tiểu Kiều cái gì, không muốn cùng những... này dong chi tục phần phát sinh cái gì quan hệ.

Đương nhiên, cái này gọi Thuận nương nữ nhân cũng rất hữu dụng chỗ, tối thiểu nhất giặt quần áo, nấu cơm cái gì không cần Lý Trọng tự mình động thủ.

Tối gần chạng vạng tối thời điểm, Quân Hội dẫn những người còn lại trở lại sơn trại, không đợi nghỉ ngơi một chút, lập tức tìm đến đầu mục lớn nhỏ, thương thảo sơn trại lớn nhỏ công việc.

Lúc này đây bất đồng, Lý Trọng chỉ là thanh ho một tiếng, đầu mục lớn nhỏ lập tức tự an tĩnh rất nhiều, thẳng tắp sống lưng nhìn Lý Trọng, đẳng giá trị Lý Trọng nói chuyện.

Lý Trọng trong nội tâm âm thầm tìm tòi, trong miệng chậm rãi nói ra: "Hiện tại chúng ta có lương thực rồi, nhưng là không muốn lãng phí, phải chú ý tiết kiệm. Của ta tưởng tượng là, quân sĩ có thể ăn no, nhưng những người còn lại muốn mỗi ngày định lượng, như thế nào?"

Quân Hội đầu tiên tỏ vẻ ủng hộ, trầm giọng nói ra: "Xác thực như thế, chúng ta tồn lương thực không nhiều lắm, nhất định phải... Muốn..." Quân Hội vẫn hóa trình độ không cao, đã muốn cả buổi cũng không nói ra cái gì, nhưng là mọi người đều biết là có ý gì, tựa là giảm bớt lương thực tiêu hao, lo trước khỏi họa sao? Vì vậy tất cả mọi người gật đầu đồng ý xuống.

"Mặt khác, sơn trại cỏ khô nhất định phải Bì đủ, không thể để cho gia súc đông lạnh đói mà chết, còn có đốt (nấu) chế than củi cũng phải lập tức tiến hành, tú lệ phòng ốc cũng phải có người làm, biết không?" Lý Trọng chỉ cảm thấy đầu lớn hơn một vòng, quản lý công tác quả thật không phải là người làm sự tình, giờ khắc này, Lý Trọng tài cảm thấy kiếp trước quan viên vẫn có một ít tác dụng đấy.

"Thứ hai, cũng là trọng yếu nhất một điểm, chúng ta muốn luyện binh!" Lý Trọng đứng người lên, nhìn mọi người, kiên định nói.

"Ta muốn cùng các ngươi nói rất đúng, không muốn đem luyện binh cho rằng trò đùa, các ngươi cũng trải qua triều đình thảo phạt, nên biết triều đình quân đội sức chiến đấu, muốn viễn siêu chúng ta. Là chúng ta không đủ dốc sức liều mạng sao? Không phải, nguyên nhân chủ yếu là quân đội chúng ta hiệu lệnh không một, quân kỷ bại hoại."

Nhìn chung quanh một chu, Lý Trọng nói tiếp: "Nếu như, các ngươi thăm nghĩ vào nhà cướp của, cái kia không sao cả, nhưng là mục đích của chúng ta không phải cái này, chúng ta muốn phong hầu bá tước, làm rạng rỡ tổ tông, để cho chúng ta tử tôn không còn là mỗi người hô đánh chính là phản tặc, không cần lo lắng có một ngày bị triều đình nhìn đầu. Những lời này không riêng gì nói với các ngươi, các ngươi cũng muốn đối (với) thuộc hạ của các ngươi nói."

Lời vừa nói ra, chúng cầm đầu kẻ trộm con mắt lập tức đỏ lên, phải biết rằng tại cô đại, là tối trọng yếu nhất tựa là vợ con hưởng đặc quyền, làm rạng rỡ tổ tông. Vì mình hậu thế, những... này kẻ trộm cái gì đều có thể bắt cứ giá nào.

Đối với quân trận cái gì, Lý Trọng hoàn toàn không biết gì cả, Lý Trọng ý định là bà huấn luyện quân sự cái kia một bộ rập khuôn xuống, về phản hiệu quả như thế nào, cái kia cũng chỉ có thể nhìn kỹ hần nói rồi.

Giữa trưa ngày thứ hai, Lý Trọng mặc chỉnh tề, đứng tại trong sơn trại, đứng trước mặt lấy chính là trong sơn trại có chiến đấu lực nhất chừng ba trăm người. Lý Trọng tuyên tại giữa trưa luyện binh, chủ yếu là sợ sáng sớm thì khí trời quá mức rét lạnh, những người này quần áo so ra kém hiện đại giữ ấm, để tránh tạo thành không phải chiến đấu giảm quân số tình huống.

Cái này chừng ba trăm mọi người là thân kinh bách chiến thể hệ, tuy nói chạy trốn số lần chiếm đa số, nhưng không sai biệt lắm mỗi người trên tay đều có nhân mạng, đứng chung một chỗ, đều có một cỗ sát khí.

Quân Hội đứng tại Lý Trọng bên người, uy hiếp những... này kẻ trộm. Liêu Hóa dẫn đầu mục lớn nhỏ sung làm huấn luyện viên, mỗi người trong tay đều mang theo một đầu roi da, tại đây giúp tặc trong mắt người, roi da mới được là tốt nhất, nhanh nhất giáo dục phương thức, Lý Trọng cũng không nhiều quản, hần cũng không có vọng tưởng đạo sống những... này kẻ trộm bày sự thật, giảng đạo lý.

"Đầu tiên, quân nhân phải có thể đứng, các ngươi coi được rồi..." Lý Trọng hăng hái hô, thẳng tắp đứng tại chúng kẻ trộm trước mặt...

Hơn mười ngày qua đi, Lý Trọng cảm giác được thể xác và tinh thần mỗi một, những... này kẻ trộm tố chất thật sự là thấp vô cùng, cùng sinh viên có cách biệt một trời. Lý Trọng nhớ rõ chính mình lên đại học thời điểm, không đến hai tuần lễ, đều có thể bảo trì đội hình đi nghiêm đi rồi, nhưng những... này người, vừa mới có thể đứng tốt phương trận mà thôi.

Lý Trọng thể mới biết tại cô đại luyện được một cái tinh binh có nhiều khó khăn, không khỏi có chút tội tự thân tổn thương, mang theo như vậy một đám đám ô hợp đi cùng Tào Tháo, Lưu Bị đăng kiêu hùng tranh giành thiên hạ, còn không bằng chính mình cắt cổ được rồi, xem ra chính mình tranh bá thiên hạ mộng tưởng còn chưa bắt đầu, gần đây hồ tan vỡ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: quên nguồn quên gốc

Bởi vì tâm phiền ý buồn bực, hôm nay buổi trưa, Lý Trọng liền gọi Thuận nương làm chút thức ăn, trong phòng tự rót uống một mình.

Đúng lúc này, chợt nghe đến trước cửa một hồi bước chân thanh âm, Lý Trọng chính đang suy đoán người đến là ai thời điểm, mộc cửa vừa mở ra, một cổ hơi lạnh tràn vào, người tới đứng là Thái Sử Từ, Quân Hối cùng Liêu Hóa cũng cùng tại sau lưng.

Lý Trọng vội đến Thái Sử Từ một tiếng, hỏi: "Thái Sử huynh như thế nào có rảnh đến sơn trại đến đâu này?"

Thái Sử Từ khoanh chân ngồi vào Lý Trọng đối diện, Quân Hối cùng Liêu Hóa cũng phân biệt ngồi ở hai bên, Thái Sử Từ lúc này mới trầm giọng đáp: "Đồng Trác phệ đi Lưu Bệ, lập Lưu Hiệp vì đế, đã chiêu cáo thiên hạ."

Lý Trọng nghe vậy toàn thân chấn động, chậm rãi đặt chén rượu xuống, trong nội tâm cảm thán không thôi, gió nổi mây phun thời Tam quốc rốt cục kéo ra mở màn rồi.

Quân Hối cùng Liêu Hóa cũng liếc nhau, đối (với) Thái Sử Từ mang đến tin tức cũng cảm thấy thập phần khiếp sợ.

"Đồng Trác rốt cục xuất thủ!" Lý Trọng thần sắc âm trầm nói.

Thái Sử Từ cẩn thận nhìn xem Lý Trọng, có chút khó hiểu mà hỏi: "Từ Hối không phải đã sớm dự liệu được Đồng Trác chương không Đại Hán triều đình sự tình sao? Vì sao phải mặt ủ mày chau, hẳn là xuất hiện cái gì ngoài ý muốn hay sao?"

Lý Trọng xoa mi tâm nói ra: "Đồng Trác sự tình xác thực không ngoài sở liệu, nhưng luyện binh khó khăn thật sự là vượt quá tưởng tượng ah, cho tới bây giờ, bọn hắn đại đội hình đều thường xuyên tính sai đâu rồi, làm sao có thể thượng được rồi chiến trường. Muốn tại đây trong loạn thế có chỗ với tư cách, không có một cái tinh binh, khó ah!"

Thái Sử Từ nghe vậy sững sờ, nói qua một hồi lâu, tài chỉ vào Lý Trọng cười ha ha nói: "Từ Hối nguoi. . . Quá mức nóng lòng cầu trở thành, ngẫm lại binh pháp đại gia Tôn Vũ, Ngô Khởi bọn người không người nào là trải qua mấy năm luyện binh, tài bỗng nhiên nổi tiếng đấy. Nguoi cái thao luyện mấy ngày quân tốt, làm sao có thể luyện được một cái tinh binh ah!"

"Mấy năm?" Lúc này đến phiên Lý Trọng tròn tròn mắt.

Lại nói tiếp Lý Trọng xác thực có chút chắc hẳn phải vậy, trên thực tế, cùng với Thái Sử Từ nói đồng dạng, cái kia danh tướng luyện binh không trải qua mấy năm ah, nhưng Lý Trọng học vấn không cao, còn thật không biết điểm này. Hẳn chỉ là tại trên TV xem qua luyện binh tình cảnh, cái kia đều là đơn giản hoá lại đơn giản hoá tình tiết, cơ hồ tựu là danh tướng vừa xuất hiện, dưới đáy binh sĩ lập tức thoát thai hoá cốt, sức chiến đấu tiêu tăng.

Thái Sử Từ ha ha cười nói: "Đó là đương nhiên rồi, bất quá Từ Hối làm được đã rất tốt, vừa rồi ta nhìn thấy những... này quân tốt thao luyện, tại tình khí thần thượng xác thực không thể so sánh nổi, sĩ khí tăng vọt, hơn nữa tiến thoái chỉ gian, pháp luật nghiêm nghị, chỉ là khiếm khuyết chút thời gian mà thôi."

"Vậy sao?" Lý Trọng do tự không tin mà hỏi.

Chứng kiến Thái Sử Từ cùng Quân Hối bọn người cùng một chỗ gật đầu, Lý Trọng lập tức lại cảm thấy tin tưởng tràn đầy rồi, hăng hái mà nói đến: "Đồng Trác phệ đi Thiếu Đế, cơ hội của chúng ta cũng muốn đã đến."

Lời vừa nói ra, Quân Hối cùng Liêu Hóa con mắt lập tức tái rồi, bọn hắn đã sớm không muốn qua trốn đông trốn tây cuộc sống.

"Cơ hội gì, nguoi ý định làm như thế nào?" Thái Sử Từ hỏi.

Lý Trọng dùng ngón tay đánh lấy mặt bàn, thời gian dần qua nói ra tính toán của mình.

Tại thời Tam quốc, thanh danh là trọng yếu phi thường, đặc biệt là một ít danh nhân lời bình, tựa như Tào Tháo, mặt dày mày dạn ở hứa thuộc chỗ đó đã nhận được một cái: quân thanh bình chỉ gian tặc, loạn thế chi anh hùng đánh giá (《 Hậu Hán Thư, hứa thuộc truyền 》) từ đó chỉ hậu, thanh danh phóng đại, hợp nhau chỉ nhân vô số kể.

Lý Trọng tự nhiên là không có cơ hội tìm được lời bình rồi, nhưng Hồ Lao quan một trận chiến tựu là Lý Trọng cơ hội. Chỉ cần không đánh bại trận chiến, tại cuối cùng truy kích Đồng Trác thời điểm, trang giả vờ giả vịt, lập tức có thể đạt được cái Hán thất trung thần đánh giá, danh vọng phóng đại, vận khí tốt lời mà nói..., thậm chí có thể phân đến một miếng đất bàn, tựa như tai to tặc Lưu Bị đồng dạng.

Lưu Bị tựu là tại Hồ Lao quan Tam Anh chiến Lữ Bố, lúc này mới đã bị Công Tôn Toàn coi trọng, ngồi trên bình nguyên làm cho vị trí.

Lý Trọng hàm hồ nói ra tính toán của mình, ba người đều đều an tĩnh lại, trong ánh mắt hào quang lập loè, đều ở trong tối tự tính toán áp dụng khả năng.

"Ta có một vấn đề?" Thái Sử Từ trầm tư một chút, hỏi.

"Thình giăng."

"Nguoi làm sao lại có thể xác định, khắp nơi quận thủ nhất định sẽ khởi binh thảo phạt Đồng Trác đâu này?" Thái Sử Từ hỏi.

"Ta không xác định! Nhưng là ta tin tưởng, Hán thất trung thần vẫn phải có, Viên Thiệu, Tào Tháo, Khổng Dung, Đĩnh Nguyên bọn người cũng có thể làm cái này chìm đầu đàn, nếu như thật không có, đó cũng là Hán thất vận số đã hết, thiếu đi cho Hán thất bán mạng người, chúng ta làm việc cũng có thể không kiêng nể gì cả rồi." Lý Trọng giả vờ giả vịt thờ dài, hán thật sự là không có biện pháp nói ra chân tướng, chẳng lẽ nói chính mình sớm đã biết rõ Tào Tháo sẽ ở đi ra khỏi binh.

"Không sai!" Thái Sứ Từ nhẹ gật đầu, nói ra: "Đoán chừng Hán thất vẫn còn có chút trung thần đấy."

"Đó không phải là nói, chúng ta ở chỗ này chờ là được rồi." Quan Hối cười to nói.

Lý Trọng tâm tình thật tốt, tâm tư cũng linh hoạt rồi một ít, mãnh liệt nghĩ tới một chuyện, cho Thái Sứ Từ thêm bị chén rượu, lúc này mới hỏi: "Không biết Thái Sứ huynh thương pháp người khác có thể học sao?"

Thái Sứ Từ nghe vậy chau mày, lắc đầu nói ra: "Ta đây là võ học gia truyền, nếu Từ Hối người muốn học, còn có thể thương lượng, nếu người khác vậy thì không bàn nữa a."

"Ai!" Lý Trọng rất là thất vọng.

Thái Sứ Từ cười nói: "Không phải ta nói, Từ Hối người căn bản là không cần tự mình ra trận giết địch, bày mưu nghĩ kế, quyết thắng thiên lý mới được là người ứng chuyện nên làm, võ nghệ đối với người mà nói có cũng được mà không có cũng không sao."

Lý Trọng cười khò nói: "Không phải ta muốn học người võ nghệ, ý của ta là, người có thể hay không đơn giản truyền thụ hai chiêu, không yêu cầu nhiều tinh diệu, tựa là binh sĩ dùng tại quân trận thượng dùng, đơn giản nhất chiêu thức, còn có, lần này chúng ta thu được đi một tí cung tiễn, đang chuẩn bị tìm những người này luyện tập, huấn luyện một đám Cung Tiễn Thủ."

Thái Sứ Từ nghe vậy đã trầm mặc nhất hạ, chậm rãi nói: "Muốn là nói như vậy, tựa không có vấn đề rồi, bất quá ta muốn ta hảo hảo nghiên cứu nhất hạ, tài có thể dạy thụ võ nghệ, dù sao đây là sống còn đại sự."

Lý Trọng đại hỉ, muốn lại nói tiếp Thái Sứ Từ tại Tam quốc ở bên trong võ nghệ không phải tốt nhất, nhưng lại phi thường toàn diện, được xưng tụng cung mã thành thạo, có thể ở hai phương diện này đều vượt qua Thái Sứ Từ thì ra là Lữ Bố cùng Triệu Vân rồi.

Lý Trọng không tham lam, có thể tìm được Thái Sứ Từ cái này huấn luyện viên hán đã rất thỏa mãn.

Mấy ngày kế tiếp ở bên trong, Lý Trọng bề bộn liền ăn cơm thời gian đều không có, hán không chỉ ... mà còn muốn huấn luyện quân tốt, còn muốn xem xét lương thảo dự trữ, phòng ốc tu kiến v...v ..., một môi cơ hồ có khoanh tay đứng nhìn nghĩ cách rồi.

Cái này một bề bộn mà bắt đầu..., thời gian trôi qua nhanh chóng, trong nháy mắt đã đến trung tuần tháng mười một, Lý Trọng rốt cục thanh rảnh rồi rồi, chuyên đẳng Tào Tháo phát hịch văn thảo phạt Đồng Trác rồi.

Đáng giá vui mừng chính là, trải qua nguyệt tại thao luyện, sơn trại quân tốt tiến thoái chi gian dĩ nhiên có chút pháp luật, hiệu lệnh bắt đầu cũng dễ dàng rất nhiều. Hơn nữa trải qua Thái Sứ Từ dạy dỗ, những... này quân tốt sức chiến đấu tăng thêm mãnh liệt, trường thương một đâm phía dưới, lực đạo cơ hồ lớn hơn ba thành.

Lý Trọng cao hứng, Quan Hối cùng Liêu Hóa tự nhiên cũng thập phần vui sướng, vì vậy Quan Hối cùng Liêu Hóa thường xuyên mang theo rượu cùng Lý Trọng chè chén.

Lý Trọng uống vài chén rượu, đối với Quan Hối nói ra: "Quân đại ca, người có lẽ lấy cái tự rồi, lúc này mới xứng với người thân phận, có phải hay không?"

Quan Hối cười nói: "Kỳ thật ta có tự, cái là vô dụng mà thôi."

"Ah, vì cái gì không cần?" Lý Trọng kỳ quái hỏi.

Quan Hối cười khò nói: "Người trông thấy sơn tặc có tự đấy sao, còn không bằng không nói đây này."

Liêu Hóa gấp giọng nói ra: "Quân suất người nói mau ah, Lý đại ca nói tất cả, qua một hồi chúng ta đều có thể vét lên một quan nửa chức, không có tự sao có thể đi?"

Quan Hối đáp: "Ta nói còn không được ấy ư, ta chữ Bá Văn."

Lúc này thời điểm Thái Sứ Từ bỗng nhiên nhú mày, rất là bất đắc dĩ nói: "Không được, cái này kế hoạch có một lỗ thủng."

"Cái gì lỗ thủng?" Lý Trọng căng thẳng trong lòng, liền vội vàng hỏi.

Thái Sứ Từ chậm rãi nói ra: "Người muốn đánh lên tiếng nhìn qua, cái này có thể, nhưng là Từ Hối, người xuất thân không được, ta nghe nói nhà của người cũng là kinh thương, cái gọi là sĩ nông công thương, thương nhân là tiện tịch, rất khó mời chào đến nhân tài tìm nơi nương tựa, cái này bất lợi với kế hoạch của người, trừ phi. . ."

"Trừ phi cái gì?" Lý Trọng vội vàng hỏi, hẳn cũng ý thức được vấn đề này rồi, tựa như tai to tặc, chẳng phải cả ngày gọi lấy chính mình là Trung Sơn Tinh Vương chi hậu ấu ư, cuối cùng còn lẫn lộn cái hoàng thúc tên tuổi, bằng không thì ai hội nhận định Lưu Bị là Hán thất chính thống ah.

"Trừ phi ngươi đây nhận thức cái, thanh danh hiển hách tổ tông, nói thí dụ như Lão Đam!" Thái Sứ Từ thần sắc nghiêm túc, mỗi chữ mỗi câu nói.

"Không sai! Biện pháp này tốt." Ba người cùng một chỗ gật đầu. Thật tình không biết Thái Sứ Từ trong nội tâm đã trong bụng nở hoa, Lý Từ Hối ah Lý Từ Hối, ngươi không phải liên con của ta đều khởi tên rất hay sao? Hôm nay ta tựu cho ngươi tìm tổ tông.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tinh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: xảo trá vợ vét tài sản

Liêu Hóa cười to nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi cũng chữ "Từ" cái gì đây này? Lý đại ca chữ Từ Hối, quá Sứ tướng quân chữ Từ Nghĩa, còn có. . . Đùng rồi, cái kia Mi Phươg chữ Từ Phươg."

Lý Trọng lúc này mới nhớ tới trong sơn trại còn giam giữ lấy một cái đại kim chủ đầu rồi, vỗ đầu một cái, vội vàng nói: "Mau đưa Mi Phươg tìm đến, hẳn còn có trọng dụng chỗ đây này!"

Nói sau Mi Phúc trở lại Từ Châu thành, liền vội vã đi gặp Mi Trúc rồi.

Hơn trăm người trở lại Từ Châu tự nhiên không thể gạt được Mi Trúc, hẳn đã tại đẳng Mi Phươg trở về báo cáo tình huống đầu rồi, vừa thấy được Mi Phúc mặt mũi trần đầy đau khổ chi sắc, bên người lại không có Mi Phươg bóng dáng, trong nội tâm tựu thâm kêu không tốt.

Quả thật, Mi Phúc vừa thấy được Mi Trúc, lập tức quỵ ngã xuống trên mặt đất, nước nỡ nói: "Đại nhân, chúng ta lương thực đều bị sơn tặc đã đoạt, mà ngay cả Từ Phươg cũng bị cường đạo cầm đi."

Mi Trúc chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa không có té ngã trên đất, Mi Phúc vội vàng một nhảy dựng lên, đỡ lấy lưng lay sấp đỡ Mi Trúc, muốn tiến đến gọi đại phu đến.

Mi Trúc giữ chặt Mi Phúc, lắc đầu nói ra: "Không cần gọi người, ngươi nhanh nói cho ta nghe một chút đi đến cùng tình huống như thế nào?"

Chứng kiến Mi Trúc cũng không có gì trở ngại, Mi Phúc lúc này mới tương chuyện đã trải qua giảng thuật một bên.

Mi Trúc ngay từ đầu nghe được châu mây, nhưng là nghe được Thái Sứ Từ một chiêu tương Mi Phươg bắt giữ chi hậu, sắc mặt trở nên kỳ quái đến. Hẳn cũng không nghĩ tới, còn có võ nghệ cao như thế mạnh võ tướng.

Một mực nghe được Lý Trọng tương tất cả mọi người binh khí áo giáp cướp đoạt không còn một mảnh, Mi Trúc sắc mặt lập tức hòa hoãn xuống.

500 thạch lương thực, một chút binh khí, áo giáp, Mi Trúc không quan tâm, chỉ cần Mi Phươg không có việc gì là tốt rồi. Ký nhiên cường đạo có thể đem Mi Phươg bắt giữ, tự nhiên cũng có thể đơn giản giết chết Mi Phươg, nhưng cường đạo ký nhiên bỏ dịch cầu khó, có lẽ không có giết chết Mi Phươg tâm tư. Hơn nữa cường đạo ký nhiên có thể đám đông thả lại đến, tự nhiên cũng sẽ không có giết người diệt khẩu tâm tư.

Lại nói tiếp, Mi Trúc với tư cách nhất gia chi chủ, tâm tư xác thực kín đáo, tương Lý Trọng tâm đoán thất thất bát bát, chỉ là hẳn đánh giá thấp Lý Trọng võ sĩ trình độ.

Mi Trúc vượt thuận suy nghĩ, lại để cho Mi Phúc lui xuống.

Mi Phúc vừa đi đến cửa khẩu, Mi Trúc bỗng nhiên gọi lại hẳn, nghiêm nghị nói ra: "Ngươi giao đãi xuống dưới, lương thực bị đoạt một chuyện bất luận kẻ nào đều không được tiết lộ ra ngoài, hiểu chưa?"

Đây không phải Mi Trúc sợ ném đi thể diện, mà là Từ Châu nội thành sóng ngầm mãnh liệt, Mi gia, Tào gia, Trần gia giúp nhau chế ước, tranh quyền đoạt lợi, thậm chí nghĩ leo đến đối phương trên đầu.

Lại nói tiếp thế lực yếu nhất đúng là Mi gia rồi, nếu không phải Mi Trúc bị Đào Khiêm tích vi biệt giá làm, Mi gia sớm đã bị Trần gia cùng Tào gia dẫm nát dưới chân rồi.

Ở thời điểm này, nếu để lộ tiếng gió, Mi Trúc thật không biết cái này hai nhà hội làm ra phản ứng gì, xấu nhất kết quả chính là, hai nhà liên thủ hướng sơn

tặc tạo áp lực, mượn sơn tặc chỉ thủ diệt trừ Mi Phuong, như vậy đồng đẳng với chém rụng Mi Trúc một cái cánh tay.

Mi Trúc an bài xong xuôi chi hậu, mà bắt đầu lo lắng chờ đợi, cái này nhất đẳng, chính là một cái nhiều tháng.

Ngày hôm nay, Mi Trúc theo thường lệ phái người đi Từ Châu cửa thành chờ, Mi Phúc bỗng nhiên vội vã đi tới gian phòng.

Mi Trúc chính ngồi chồm hổm tại bàn trước đọc sách, nhìn thấy Mi Phúc tiến đến, để quyển sách trên tay xuống gần, hỏi: "Có Mi Phuong tin tức sao?"

Mi Phúc từ trong lòng ngực xuất ra một phong thư, hai tay đưa cho Mi Trúc, cung kính thanh âm: "Đây là sơn tặc cho đại nhân đây."

"Đưa tin sơn tặc ở nơi nào?" Mi Trúc nhìn nhìn thư hân, phát hiện cũng không có phá hư dấu vết, lúc này mới hỏi.

"Ta đã an bài đưa tin sơn tặc ở tại hậu viện rồi, không có có người khác biết rõ." Mi Phúc đáp.

Mi Trúc lúc này mới yên lòng lại, mở ra thư, tinh tế đọc...mà bắt đầu.

Lại nói tiếp, Mi Trúc căn bản là không cần nhìn cái kia sao cần thận, phong thư này là Lý Trọng khẩu thuật, Thái Sử Từ viết thay, nguyên nhân rất đơn giản, Hán đại văn tự là thể chữ lệ cùng chữ tiểu triện, Lý Trọng căn bản là sẽ không ghi.

Cho nên, cái này là một quyển sách nói linh tinh văn, ý tứ rất đơn giản: chính là ta cùng Mi Phuong hợp ý, mời hân đến sơn trại ở lại một thời gian ngắn, nhưng là, Mi Phuong tính tình so sánh táo bạo dễ giận, làm bẽ thứ đồ vật một số, tổng cộng tiền trăm vạn.

Đồng thời Mi Phuong bởi vì ngày ngày tập võ, tổng cộng hủy hoại tốt nhất giường cung hai mươi trương, áo giáp 50 bộ đồ, Hoàn Thủ Dao 50 bả, mặt khác, bị thương chiến mã 50 thất. Sơn trại so sánh nghèo khó, hi vọng Mi gia có thể bồi thường những...này tổn thất.

"Ha. . . Những...này mao tặc! Thực khi chúng ta Mi gia dễ khi dễ sao?" Mi Trúc giận quá thành cười, khi một tay lấy thư ném tới trên mặt đất, lòng ngực kịch liệt đập phồng lầy.

Mi Phúc cẩn thận từng li từng tí nhặt lên thư, chứng kiến Mi Trúc cũng không có phản đối ý tứ, cực nhanh nhìn một lần, sắc mặt cũng âm trầm xuống, không thể không nói, Lý Trọng cái này một gây trúc gạch gỗ được không nhẹ, khỏi cần phải nói, chính là 50 con chiến mã tụt đủ Mi gia chuẩn bị một hồi rồi.

Phải biết rằng, Trương Phi tại đóng ở Từ Châu thời điểm, cũng là bởi vì đã đoạt Lữ Bố mấy trăm con chiến mã, cái này mới đưa đến Lữ Bố giận dữ, đánh lén ban đêm Hạ Bì.

Bởi vậy có thể thấy được lúc ấy chiến mã tầm quan trọng.

Mi Phúc biết rõ đây là Mi Trúc nhất thời khí bất quá, chỉ có thể khuyên như: "Đại nhân, ta cho rằng còn nhớ nhanh chóng chuẩn bị tốt, Nhị Tướng quân tại cường đạo trong tay có một thời gian ngắn rồi, còn không biết bị cái gì khổ đâu này?"

Mi Trúc thờ dốt thật lâu, lúc này mới bình phục quyết tâm thần, nói ra: "Không muốn quá mức lộ ra, ah! Cái kia đưa tin đây này?"

Mi Phúc cười khổ nói: "Đại nhân không cần đánh đưa tin chi nhân chủ ý, đưa tin sơn tặc nói, mạng của hân không đáng tiền, so không được mi Nhị Tướng quân tôn quý."

"Hô. . ." Mi Trúc nhỏ ra một ngụm trọc khí, thời gian dần qua quỳ ngồi xuống.

Lý Trọng điều kiện phi thường hà khắc, trước giao hàng, sau thả người. Nhưng Mi Trúc tại rơi vào đường cùng cũng chỉ có thể nắm bắt cái mũi nhận biết, Lý Trọng vừa lớn đại gạt hái được một số.

Xuất phát từ cẩn thận, Lý Trọng đối (với) con tin giao tiếp thập phần coi chừng, trước do người một nhà dẫn đường, tương xảo trá hàng hóa đưa đến sơn trại phụ cận trong sơn cốc, lại phái người chờ về sơn trại, đợi đến lúc hết thấy đều tiến hành thỏa đáng, lúc này mới tương Mi Phuong thả lại.

Tới gần mười hai tháng, Lý Trọng làm tốt xuất chinh chuẩn bị, kế hoạch lần này là Quân Hối lưu thủ, Lý Trọng mang theo Thái Sử Từ, Liêu Hóa hơn nửa 200 quân tốt tiến về trước Trần Lưu. Hai trăm quân tốt không nhiều lắm, nhưng là trang bị lại cực kỳ tốt, chỉ là kỵ binh thì có 50 người, tại Tam quốc thời kì cái tỷ lệ này đã tương đương cao, cũng khiến cái này người sức chiến đấu đề cao một mảng lớn, tại điểm này lên, Lý Trọng còn nhiều hơn tạ Mi Trúc dốt sức ung hộ.

Không đợi Tào Tháo trước cử binh, Lý Trọng liền quyết định sớm xuất phát, hân cũng không muốn cùng Bắc Hải Không Dung có chạm mặt khả năng, đến lúc đó cần phải sống mái với nhau một hồi không thể.

Lịch sử cũng không có cái biến, 189 năm tháng 12, Tào Tháo ám sát Đồng Trác không có kết quả, cái trang chạy ra Lạc Dương, trở lại Trần Lưu, Tào Tháo tan hết gia tài, mời chào nghĩa binh, phát hịch văn thảo phạt Đồng Trác, Hán mạt rốt cục tiến nhập chur hầu tranh phách thời đại.

Lý Trọng nhận được tin tức chi hậu, mừng rỡ như điên, lập tức hạ lệnh toàn quân tăng thêm tốc độ, nhất định phải tại mau chóng đuổi tới Trần Lưu.

Một đường đi vội, màn trời chiếu đất, đã đến sơ bình nguyên niên một tháng thượng tuần, thì ra là 190 năm một tháng thượng tuần, Lý Trọng rốt cục dẫn mọi người đuổi tới Trần Lưu. Bởi vì trên đường Lý Trọng cố ý rèn luyện hành quân tốc độ, cho nên cũng không có cơ hội nhận thức cuối thời Đông Hán

phong thổ, đã đến Trần Lưu Lý Trọng rót cực yên lòng, lưu tâm quan sát Trần Lưu tình huống.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: một đời gian hùng

Lúc ấy Trần Lưu Thái Thú cũng không phải Tào Tháo, mà là Trương Mạc, nhưng bởi vì Tào Tháo ám sát Đồng Trác nguyên nhân, tại danh vọng lên, Tào Tháo nếu so với Trương Mạc cao hơn nhiều.

Đã đến cửa thành, tự nhiên binh sĩ đụng vào nhau, nói rõ ý đồ đến, Lý Trọng tự đứng ở cửa thành khẩu đang trông xem thế nào.

Trần Lưu thành tường thành càng có hai trượng cao, cửa thành chỉ dùng để đá xanh tu thế, ước chừng một trượng nửa độ cao, Lý Trọng dùng đầu tay nhất hạ cửa thành, cảm thụ nhất hạ phong cách cổ xưa khí tức.

Không bao lâu, nội thành một hồi ồn ào thanh âm, Lý Trọng vội vàng hướng ở bên trong quan sát. Đã thấy đến hơn mười người hướng chính mình đi tới, một người cầm đầu thân cao ước chừng một mét bảy tả hữu, 30 tuổi cao thấp, dưới hàm râu dài, một đôi hẹp dài trong ánh mắt vui vẻ dạt dào, tại mọi người túm tụm xuống, lộ ra khí thế mười phần.

"Tào Tháo!" Lý Trọng trong nội tâm chấn động, căn cứ tướng mạo đã biết rõ, cái này là uy chấn thiên hạ Ngụy Vũ Đế rồi.

Chứng kiến Lý Trọng nhìn chăm chú chính mình, Tào Tháo nhanh đi vài bước, cười to nói: "Phía trước thế nhưng mà Tịnh Châu Lý Từ Hối, Tào Tháo nghênh tiếp chậm trễ, xin đừng trách ah."

"Chỗ đó, Lý Trọng chính là tiểu tốt, cái kia gánh chịu nỗi Tào tướng quân tự mình nghênh đón, lại để cho Lý Trọng thụ sủng nhược kinh ah!" Lý Trọng vội vàng đi tới, luôn miệng nói.

Lúc ấy Tào Tháo chức quan là điển quân Hiệu úy, Lý Trọng xưng hô Tào Tháo tướng quân cũng không có gì không ổn.

Tào Tháo nhìn thoáng qua Lý Trọng mang đến hai trăm quân tốt, phát hiện những người này dáng người đĩnh chỉ, áo giáp chỉnh tề, trên người tản ra khắc nghiệt chi khí, không khỏi hai mắt tỏa sáng, kéo Lý Trọng cánh tay nói ra: "Đến, Từ Hối đường xa mà đến, nhanh đến trong doanh nghỉ ngơi, ta gọi người cho Từ Hối Bị nhấm rượu yến, mời khách từ phương xa đến dùng cơm tẩy trần."

Lý Trọng mỉm cười, đi theo Tào Tháo hướng nội thành đi đến, hiện tại Tào Tháo còn không có có lớn như vậy dã tâm, lộ ra phi thường hiền hoà, gọi người có loại như tắm gió xuân cảm giác.

Tào Tháo binh doanh ngay tại Trần Lưu thành bắc, chiếm diện tích rất lớn, bốn phía tại bằng gỗ hàng rào, Lý Trọng cách hàng rào có thể chứng kiến có quân tốt tại võ đài thao luyện, hô quát thanh âm nối liền không dứt.

Trên đường thời gian quá ngắn, Lý Trọng chỉ có thể nhìn được ra Tào Tháo thủ hạ binh sĩ đã có chút ít pháp luật, không đợi Lý Trọng học trộm nhất hạ Tào Tháo luyện binh phương pháp, tự đã đến Tào Tháo lầu lớn bên ngoài.

Tính toán hạ thời gian, theo Tào Tháo khởi binh đến bây giờ, cũng tự hơn mười ngày thời gian, Tào Tháo là có thể đem một đám du binh tán dưng huấn luyện đến tình trạng như thế, Lý Trọng không khỏi có chút kính nể Tào Tháo, đồng thời đối (với) Tào Tháo lòng kiêng kỵ lại thêm thêm vài phần.

Đã đến trong trường, mọi người phân chủ khách ngồi xuống, Lý Trọng cho Tào Tháo giới thiệu Thái Sứ Từ cùng Liêu Hóa, Tào Tháo bày xuống rượu ăn, tự mình tương bồi.

Trải qua Tào Tháo giới thiệu, Lý Trọng hoảng sợ phát hiện, Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Lý Điển, Nhạc Tiến, Vu Cầm đều tại trong trường, tại khắp nơi chực hầu ở bên trong, nhưng luận võ tương lời mà nói..., hiện tại Tào Tháo xác thực được xưng tụng mãnh tướng như mây.

Đây không phải Tào Tháo đối (với) Lý Trọng quá mức coi trọng, mà là Lý Trọng đến quá là nhanh, hiện tại Tào Tháo tài chiêu mộ 3000 nhân mã, trong đó phần lớn là Hạ Hầu Đôn cùng Tào Nhân mang đến tên lính, Lý Trọng có thể mang đến hai trăm người đã không ít, huống chi Tào Tháo liếc thấy được ra, Lý Trọng thủ hạ quân tốt đều được xưng tụng thân kinh bách chiến, có thể nào thấy không thêm.

Bưng lên rượu và thức ăn, Tào Tháo nâng chén nói: "Một chén rượu này coi như Tháo cho Từ Hối mời khách từ phương xa đến dùng cơm tẩy trần rồi, cảm tạ Từ Hối đến đây tương trợ, chúng lấy nghịch tặc, một đường vất vả." Dứt lời, Tào Tháo nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Lý Trọng liền vội vàng đi theo cạ một chén, cười nói: "Mạnh Đức nói quá lời, muốn nói thiên hạ Lý Tử Hồi kinh nể nhất đúng là Tào Công người rồi, kinh sư liệu chết đâm Đồng tặc, Trần Lưu cử binh, Đại Hán trung thần, vô xuất kỳ hữu."

Tào Tháo nghe vậy cười khổ nói: "Nghĩ tới ta Đại Hán giang sơn rõ ràng thừa thốt đến tận đây, hiện hữu khăn vàng loạn tặc, sau lại Đồng Trác lộng quyền, thật sự là làm cho lòng người chua ah!"

Lý Trọng nhìn xem Tào Tháo tinh thần chán nản bộ dạng, trong nội tâm khó hiểu, xem Tào Tháo thần sắc không giống như là làm bộ ah! Chẳng lẽ Tào Tháo lần này khỏi binh, tựu thật là vì Đại Hán triều đình à.

Trong miệng lại nói: "Đồng Trác tàn bạo bất nhân, tư phế Thiếu Đế, hấn lòng muông dạ thú đã lộ ra, người trong thiên hạ người được người tru chi, Lý Trọng lần này đến đây, chỉ là lược tấn miên lực mà thôi."

Rượu qua ba tuần, Tào Tháo hỏi: "Không biết Tử Hồi lần này đến đây, là đến đây tương trợ tru sát Đồng Trác, vẫn là. . ."

Tào Tháo lại nói hàm hàm hồ hồ, nhưng Lý Trọng lại biết Tào Tháo là có ý gì, cười khổ nói: "Bất mãn Mạnh Đức huynh, Lý Trọng trong nhà còn có chuyện muốn làm, lần này đến đây hoàn toàn là bị Mạnh Đức thảo phạt Đồng Trác nghĩa cử nhận thấy, cho nên việc này một rồi, Lý Trọng phải về đến cố hương, thật sự là khó có thể đi theo tả hữu."

"Mặt khác, Mạnh Đức thủ hạ mãnh tướng như mây, Lý Trọng tựu không thật giả lẫn lộn rồi, thật sự là đảm đương không nổi Mạnh Đức ưu ái." Lý Trọng tự giễu cười nói.

Vừa mới nói xong, chợt nghe đặt được trong đại tướng có người hừ một tiếng, Lý Trọng quay đầu nhìn lại, đây là Tào Tháo thủ hạ đệ nhất mãnh tướng Hạ Hầu Đôn.

Đơn tính toán võ nghệ lời mà nói..., tại Hứa Chử, Điển Vi không có tìm nơi nương tựa Tào Tháo trước, Hạ Hầu Đôn võ nghệ tuyệt đối là Tào doanh thứ nhất, tựu là đã đến hậu kỳ, Trương Liêu, Từ Hoảng bọn người võ nghệ cũng muốn so Hạ Hầu Đôn kém hơn một chút. Nhưng Hạ Hầu Đôn tính cách có một chỗ thiếu hụt, tựu là phi thường cao ngạo, cơ hồ cùng Quan Vũ giống như đúc.

Lý Trọng cự tuyệt Tào Tháo mời chào, lại để cho Hạ Hầu Đôn trong nội tâm rất không thoải mái, cảm thấy Lý Trọng có chút không tán thưởng.

Nghĩ tới đây, Hạ Hầu Đôn bỗng nhiên nói ra: "Vị này quá Sừ tướng quân là Lý Tử Hồi thuộc hạ a, xem ra võ nghệ định dù không sai, không biết có hứng thú hay không cùng Hạ Hầu Đôn so thử một chút, lòng loet gân cốt."

Tào Tháo nghe vậy như rụng mảy, trừng Hạ Hầu Đôn liếc, nói ra: "Nguyên Nhượng chớ có vô lễ, Tử Hồi ở xa tới, tự nhiên thập phần mệt, muốn tỵ thí cũng chờ ngày mai nói sau."

Tào Tháo biểu hiện ra răn dạy Hạ Hầu Đôn, nhưng cũng không có ngăn cản Hạ Hầu Đôn khiêu chiến Thái Sừ Từ, tâm tư của hấn cùng Hạ Hầu Đôn đồng dạng, tựu là chen ép nhất hạ Lý Trọng, lại để cho Lý Trọng biết rõ thiên ngoại hữu thiên, biểu hiện ra một ít thực lực của mình, muốn cho Lý Trọng tâm gãy. Nói thật, Hạ Hầu Đôn cũng là biết binh chi nhân, đối (với) Lý Trọng huấn luyện binh sĩ thập phần coi trọng, tuổi tài có quyết định này.

"Không cần chờ đến ngày mai rồi, Thái Sừ Từ nghe nói hạ Hầu Tướng quân võ nghệ phi phàm, cũng muốn lĩnh giáo nhất hạ." Thái Sừ Từ bỗng nhiên cười cười, đặt chén rượu xuống nói ra.

Tục ngữ nói, kỳ phùng địch thủ, tương gặp lương tài, Lý Trọng đến thời điểm, đã nói vô số lần Tào doanh võ tướng tình huống, đặc biệt là đối (với) một ít người võ nghệ thập phần tán thưởng, mà đang ngồi mấy người đều tại Lý Trọng đề cập trong phạm vi, Thái Sừ Từ cũng là hiểu chiến chi nhân, làm sao có thể yếu thế.

Còn nữa nói, Thái Sừ Từ cũng minh bạch lần này đến đây dụng ý, cái kia chính là đánh nổi danh thanh âm, võ nghệ cao cường tự nhiên cũng là thanh danh một loại, người lính kia đều hi vọng chủ tướng của mình võ nghệ siêu quần, lấy một địch trăm.

"Tốt, tựu lại để cho biết một chút về quá Sừ tướng quân võ nghệ." Hạ Hầu Đôn đẩy chén rượu, đứng dậy tựu hướng ngoài - trước đi.

Tào Tháo vội vàng đứng dậy gọi lại Hạ Hầu Đôn, ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ vài câu, Hạ Hầu Đôn không ngừng gật đầu, còn dùng ánh mắt còn lại nhìn Thái Sừ Từ liếc.

Lý Trọng đoán được Tào Tháo giao đãi cái gì, đơn giản tựu là hạ thủ lưu tình các loại. Chứng kiến Tào Tháo xi xào bàn tán bộ dạng, Lý Trọng bỗng nhiên cảm giác có chút buồn cười, Hạ Hầu Đôn là võ nghệ cao cường, nhưng người đem làm Thái Sừ Từ tựu là bần nạn không thành.

Chương 18: Hạ Hầu Đôn khiêu chiến Thái Sử Từ

Hạ Hầu Đôn cùng Thái Sử Từ lần này khiêu chiến cơ hồ tương Tào doanh binh sĩ đều hấp dẫn tới, phải biết rằng Hạ Hầu Đôn võ nghệ cao cường, Tào doanh binh sĩ đều được chứng kiến, đều thay Thái Sử Từ ngắt một bả mồ hôi lạnh.

Cát đất chấn dậm trên giáo trường, hơn một ngàn quân tốt làm thành một cái vòng lớn, Thái Sử Từ cùng Hạ Hầu Đôn giục ngựa tại trong vòng chạy chậm, lại để cho chiến mã sơ khai mở gân cốt.

Lý Trọng cùng Tào Tháo hai người đứng tại ở giữa nhất, bọn hắn đối với chính mình mọi người có lòng tin, hơn nữa Thái Sử Từ cùng Hạ Hầu Đôn cũng sẽ không biết lấy cái chết tương bác, cho nên nguyên một đám chuyện trò vui vẻ, lộ ra rất là nhẹ nhõm.

Bởi vì song phương đều khó có khả năng bắn tên bắn lên, cho nên Thái Sử Từ cùng Hạ Hầu Đôn đều không có dẫn đầu nón trụ, chỉ là dùng khăn trùm đầu cuốn lấy tóc dài, như vậy ánh mắt càng đỡ một ít, không thể không nói, chỉ nhìn một cách đơn thuần tướng mạo, oai hùng Thái Sử Từ nếu so với Hạ Hầu Đôn thuận mắt nhiều.

Thái Sử Từ cùng Hạ Hầu Đôn đều là dụng thương đích cao thủ, tùy tiện vung vài cái, tự phát ra "Ô ô..." tiếng xé gió, lập tức khiến cho chấn động tiếng hoan hô.

"Ha..." Hai người xoay quanh vài vòng, đồng thời hét lớn một tiếng, hướng đối phương phóng đi.

Thái Sử Từ đường ngang trường thương, thuận thế quét ngang Hạ Hầu Đôn lồng ngực.

Hạ Hầu Đôn cười lạnh một tiếng, hai tay hướng ra phía ngoài đẩy, quát to: "Mờ..."

Hai người cũng không có so cái chiêu gì thức, thuận túy tự là thăm dò nhất hạ đối phương khí lực, chợt nghe được "Đem làm..." một tiếng vang thật lớn, kịch liệt kim thiết vang lên âm thanh quanh quần tại võ đài ở trong, kim loại rung rung, lại để cho lượn lờ dư âm quanh quần tại mọi người vành tai bên trong.

"Thái Sử Từ cùng Hạ Hầu Đôn báng thương, đều là thiết chế đấy!" Vây xem tất cả mọi người hiểu được, cũng không có thiếu người mát lấy hơi lạnh.

Phải biết rằng, toàn bộ Tào doanh bên trong đám dùng tinh khiết thiết chế binh khí chỉ có ba người, Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, mà ngay cả tự cao dũng mãnh Tào Hồng cũng không dám dùng, phải biết rằng một cây thiết thương chỉ ít có hai ba mươi cân ở bên trong, bình thường múa vài cái còn có thể, thực đã đến chiến trường, khoa tay múa chân hai cái tự khí lực chưa đủ, cái kia chính là muốn chết ah.

Dám dùng thiết thương có thể nói đều là nhất lưu võ tướng, Quân Hối trong miệng ngàn người địch.

Thái Sử Từ cố tình ở bên trong chuẩn bị, nhưng là Hạ Hầu Đôn lại sững sờ, hắn không có nghĩ đến cái này "Không biết lượng sức" Thái Sử Từ thật sự là nhất lưu mãnh tướng, tại là xa xa xông Thái Sử Từ dụng thẳng lên ngón cái, đề mả giết trở về.

Hai người giao thủ một hồi hợp, tính toán thượng cân sức ngang tài, ngay sau đó tự triển đấu cùng một chỗ.

Phải biết rằng, chiến mã qua lại chạy nước rút là hao...nhất phí thể lực, cho nên có rất ít võ tướng qua lại lại để cho chiến mã chạy nước rút, gai nhọn thì ra là thăm dò nhất hạ đối phương khí lực cùng tốc độ, đương nhiên cũng có một ít võ tướng sức chiến đấu qua thấp, hoặc tâm lý tổ chất quá kém, tại thăm dò trong tự bị miểu sát rồi, cái này là 《 Tam Quốc Diễn Nghĩa 》 trung bình nói một lưỡi lê tại dưới ngựa.

Thái Sử Từ cùng Hạ Hầu Đôn cũng bị mất miểu sát đối phương tâm tư, cho nên thăm dò hoàn tất, lập tức buông tha cho miểu sát đối phương, ngược lại dùng chiêu thức thủ thắng.

Hai người vừa thấy mặt, tự vang lên liên tiếp binh khí tiếng va đập, bộc phát khí lãng bốn phía cuộn cuộn, tương trên mặt đất cát đất thổi ra thật xa.

"Tốt..." Vây xem binh sĩ càng ngày càng nhiều, tiếng gọi âm ỉ cũng càng ngày càng vang dội, cơ hồ xuyên thấu toàn bộ Trần Lưu thành.

Hạ Hầu Đôn cùng Thái Sử Từ hai người võ nghệ không kém bao nhiêu, lực lượng ngang nhau, cơ hồ chính là ngươi công ta một chiêu, ta trả lại ngươi một chiêu tình huống, ai cũng chiếm không đến nửa điểm tiện nghi.

Hai người hoặc lộn xộn cùng một chỗ, hoặc cũng mã mà chạy, binh khí tiếng va đập như là mưa rơi chuỗi tây, không ngớt không dứt, bỗng nhiên lại như sấm sét hiện ra, rung động toàn trường, xem người hoa mắt thần mê.

Đánh cho hơn mười chiêu, Thái Sử Từ cùng Hạ Hầu Đôn dần dần đánh ra nóng tính đã đến, có chút không chế không nổi tư thế, sát khí trên người dần dần nồng đậm mà bắt đầu..., chiêu thức trở nên càng phát ra lăng lệ ác liệt, ngoan độc.

"Chúa công!" Hạ Hầu Uyên tự đứng tại Tào Tháo bên người, chứng kiến hai người đánh cho lửa cháy, gấp nói gấp: "Lại để cho bọn hắn dừng lại a, tiếp tục đánh xuống, hậu quả khó liệu ah."

"Cái gì hậu quả khó liệu, ngươi cũng nhìn không ra ai chiếm thượng phong sao?" Tào Tháo tuy nói võ nghệ không tệ, nhưng cùng Thái Sử Từ, Hạ Hầu

Đồn so với, chênh lệch quá nhiều, tự nhiên nhìn không thấu trước mắt hình thức.

Hạ Hầu Uyên cười khỏ nói: "Trừ phi bọn hần thoát hiểm chiêu, nói cách khác, phải so đấu sức chịu đựng rồi!"

Lý Trọng tự đứng tại Tào Tháo bên người, nghe vậy nhìn thoáng qua Tào Tháo, nói ra: "Mạnh Đức, nhị hổ tương tranh, tất có một tổn thương, gọi bọn hần thu tay lại a!"

Vừa dứt lời, chợt nghe đến Hạ Hầu Đôn một tiếng gầm lên, giữ ra đầy trời thương ánh, mang theo thê lương tiếng rít thanh âm, phô thiên cái địa đâm về Thái Sứ Từ.

Thái Sứ Từ cũng là một tiếng buồn bực cổ họng, hai tay nắm ở báng thương ra sức một quấy, trường thương phát ra ô ô tiếng vang, biến thành một cái màu đen đại vòng xoáy, cái này đại vòng xoáy như lỗ đen đồng dạng, mang theo cường đại hấp lực, tương Hạ Hầu Đôn giữ ra thương ánh đều hấp thụ đi vào.

Thời gian giống như mãnh liệt ngừng dừng một cái, ngay sau đó tựa như có ngàn vạn binh khí tại cùng một thời gian giúp nhau va chạm, "Sắc sắc" thanh âm cơ hồ hợp thành một đường. Thái Sứ Từ cùng Hạ Hầu Đôn riêng phần mình buồn bực thốt một tiếng, thân thể nhoáng một cái, chiến mã đạp đạp hướng (về) sau rút lui thẳng đến, tương trên mặt đất cát đất bị đá lảo đảo.

"Tốt... Ah..." Âm thanh ủng hộ như tiếng sấm đồng dạng vang lên, những binh sĩ này là vừa vận chiêu mộ, cái đó trông thấy như vậy kinh ngạc so đấu, bình thường Hạ Hầu Đôn bọn hần tuy nhiên khi rảnh rồi người so thử một chút, nhưng lại kinh ngạc có thừa, kịch liệt chưa đủ, nhưng hôm nay so đấu đã đến gần vô hạn tại sinh tử tương bác rồi.

Nói thật, Hạ Hầu Đôn cuối cùng một chiêu kia, có thể không có thể không chế ở đều là vấn đề.

Hạ Hầu Đôn lui lại mấy bước, con mắt đỏ lên, trên người phát ra điên cuồng khí tức, hô hấp trở nên dồn dập lên.

Thái Sứ Từ ánh mắt co lại cùng cương châm đồng dạng, nhìn chăm chăm Hạ Hầu Đôn.

"Hạ Hầu Đôn, chúa công bảo người dừng tay." Hạ Hầu Uyên chứng kiến huynh trưởng tựa hồ muốn lâm vào điên cuồng trạng thái, vội vàng nghiêm nghị quát.

"Hô..." Hạ Hầu Đôn mãnh liệt thở ra một hơi, điên cuồng khí thế chậm rãi tiêu tán, Hạ Hầu Uyên lo lắng huynh trưởng, đề lập tức trước, cách tại trong hai người.

Thái Sứ Từ quay đầu ngựa, trở lại Lý Trọng bên người, xoay người xuống ngựa, xúc động nói: "Hạ Hầu Tướng quân thật sự là vô nghệ phi phạm, tại hạ bội phục."

Đây là Hạ Hầu huynh đệ cũng trở về đến Tào Tháo bên người, Hạ Hầu Đôn cười to nói: "Quá Sứ tướng quân cũng không tầm thường ah, ta rất lâu không có đánh chính là thống khoái như vậy."

Tào Tháo mỉm cười nói: "Đều là mãnh tướng, nhanh đổi kiện quần áo, tiếp tục uống rượu."

Lần này trở lại lều lớn, hào khí trở nên nhiệt liệt nhiều, dùng Hạ Hầu Đôn cầm đầu Tào doanh chúng tướng liên tiếp hướng Thái Sứ Từ mời rượu, vô luận tới khi nào, thực lực tuyệt đối đều bị người coi trọng, mà ngay cả Liêu Hóa đều dính đi một tí quang.

Mãi cho đến giờ lên đèn, mọi người lúc này mới rút lui tiệc rượu, riêng phần mình trở lại trong trướng an giấc. Tào Tháo đã sớm cho mọi người chuẩn bị xong chỗ ở, rượu và đồ nhắm hữu ích, thiết thực chi vật tự nhiên cũng sẽ không biết thiếu khuyết.

Lý Trọng cùng Thái Sứ Từ, Liêu Hóa ba người một gian lều vải, thoát khỏi áo giáp, Lý Trọng nằm ở trên giường, hồi tưởng phát sinh hết thảy, thậm chí có 'chùng cảm giác hư ảo, không nghĩ tới chính mình thậm chí có trở lại Tam quốc một ngày, còn gặp được Ngụy Vũ Đế Tào Tháo, ai! Cũng không biết sáng sớm ngày mai tỉnh lại hội tới đó? Có khả năng lại nhớ tới phát hiện ra đây này.

Ngay tại Lý Trọng hôn du Thiên Ngoại chi tế, Thái Sứ Từ bỗng nhiên nói ra: "Tào Tháo thủ hạ võ tướng quả thật lợi hại, Hạ Hầu Đôn rõ ràng có thể cùng ta bất phân thắng bại."

"Đương nhiên, ta ngay từ đầu thậm chí nghĩ tìm nơi nương tựa Tào Tháo đây này!" Lý Trọng trở mình, lầm bầm nói.

Thái Sứ Từ phảng phất nghĩ đến cái gì, thời gian dần qua nói ra: "Ta xem Tào Tháo người này cũng rất có khí độ, đặc biệt là hần huấn luyện quân tốt, chỉ nhìn một cách đơn thuần quân kỷ, không thể so với người kém bao nhiêu ah."

Chương 19: cây táo chua hội minh

"Như thế nào, Từ Nghĩa đã hối hận?" Lý Trọng xoay người cười nói: "Nếu không ngươi chuyển quãng Tào Mạnh Đức a! Nói thật, thiên hạ chư hầu ở bên trong, ta tự để mắt hẳn rồi."

Thái Sừ Từ ha ha cười cười, dập tắt ngọn đèn, nói ra: "Yên tâm đi! Ta còn chờ ngươi lấy thưởng một quan nữa chức đầu rồi, không có thay đổi địa vị ý định, bất quá Từ Hối, ngươi nói trước đi nói, ngươi vì cái gì không tìm nơi nương tựa Tào Mạnh Đức đâu này?"

Lý Trọng sâu kín nói: "Ta thường thức Tào Mạnh Đức, nhưng là dưới tay hãn tướng lãnh phe phái quá nghiêm trọng, Hạ Hầu thị, Tào thị, lẫn nhau tranh quyền, hơn nữa Tào Tháo vốn chính là Hạ Hầu thị cho làm con thừa tự, bọn họ đều là quan hệ huyết thống, ta xem như cái ngoại nhân ah, không có ngày nổi danh đây."

Thái Sừ Từ yên lặng gật đầu, nói ra: "Đúng vậy a, dùng ngươi kiến thức, nếu như địa vị còn ở lại chỗ này những người này chi hậu, quả thật có chút ủy khuất."

Lý Trọng đánh cho ngáp, hàm hồ nói: "Không nói, ngủ! Chờ xem kịch vui a."

Không nói Lý Trọng bọn người một đường một mối, sớm nằm ngủ nghỉ ngơi, Tào Tháo trong đại trường thật là đèn đuốc sáng trưng, mọi người đang tại thảo luận Lý Trọng cùng Thái Sừ Từ sự tình.

Hạ Hầu Đôn tính tình ngay thẳng, tại Tào doanh bên trong địa vị cũng cao nhất, vì vậy thủ trước khi nói ra: "Chúa công, ta xem Thái Sừ Từ đi theo cái kia tiểu bạch kiểm quá nhân tài không được trọng dụng rồi, nếu như đi theo chúa công, định có thể trở thành chúa công một đại trợ lực."

Tào Tháo vốn là cái ái tài chi nhân, nghe vậy hỏi: "Cái kia Nguyên Nhung có biện pháp nào khuyên bảo Thái Sừ Từ đây này."

Hạ Hầu Đôn sững sờ, đương nhiên nói: "Cái kia còn dùng biện pháp gì, Lý Từ Hối có thể cùng chúa công so sao? Hiện thân chọn chủ mà theo, ta không tin Thái Sừ Từ nhìn không tới điểm này. Cùng lắm thì cho Lý Từ Hối an bài cái chức quan, bổng lộc trăm trọng một ít, Ân! Tự lại để cho hắn luyện binh tốt rồi."

Lời vừa nói ra, mọi người nhao nhao tỏ vẻ đồng ý, bởi như vậy Tào doanh thực lực lại có thể gia tăng vài phần.

Tào Tháo trầm tư một hồi, rồi mới lên tiếng: "Các ngươi xem thường Lý Từ Hối rồi, nếu như hắn không có vài phần bản sự, Thái Sừ Từ mạnh như vậy tương như thế nào đi theo cho hắn, để sau này nói, mấy ngày nay toàn lực ủng hộ hội minh công việc."

Kể tiếp trong hơn mười ngày, khắp nơi chư hầu nhao nhao hưởng ứng, khởi binh đón chào.

Sơ bình nguyên niên trung tuần tháng giêng, quân hùng rót cục hoàn thành tập kết, Bột Hải Thái Thú Viên Thiệu sông cùng nội Thái Thú Vương Khuông đóng quân Hà Nội, Duyệt Châu Thứ Sứ Lưu Đại, Đông Quận Thái Thú kiều mạo, Sơn Dương Thái Thú Viên Di, Tế Bắc tướng Bảo Tín đóng quân cây táo chua, Tôn Kiên cùng Viên Thuật đóng quân Lô Dương, lỗ khúc đóng quân Toánh Xuyên, tổng cộng binh lực hơn hai mươi vạn, do Nghiệp Thành Hàn Phức cùng ứng quân lương.

Tục ngữ nói xà không đầu không được, liên quân thanh thế to lớn, tự nhiên muốn đề cử một vị minh chủ mới tốt làm việc.

Tại cây táo chua thiết hạ quân doanh, đâm xuống quân trường, vì vậy khắp nơi chư hầu tề tụ lều lớn, bắt đầu thương thảo minh chủ người chọn lựa.

Lý Trọng thân phận không đủ, chỉ có thể trở thành Tào Tháo tùy tùng, đứng tại Tào Tháo sau lưng, nhìn xem trong đại trường khắp nơi Thái Thú Thứ Sứ kiểm được mặt đồ tới mang tai.

Minh chủ tuyển người chỉ có hai cái, một vị là Viên Thiệu, một vị khác tự là Viên Thiệu tộc đệ Viên Thuật.

Lý Trọng đối với những người này tranh chấp không có hứng thú, hắn sớm đã biết rõ Viên Thiệu được tuyển, liền đem chủ ý lực phóng tới khắp nơi chư hầu trên người.

Trước đập vào mắt đúng là Viên Thiệu, tại khắp nơi chư hầu bên trong, lớn lên cực kỳ có uy nghi đúng là Viên Bản Sơ rồi, Viên Thiệu thân cao tám thước, thân thể khỏe mạnh, diện mục cũng thập phần trắng nõn. Cùng Viên Thiệu hoàn toàn trái lại đúng là Viên Thuật rồi, cái thằng này lớn lên không thể nào đấy, bạch mù Viên gia mỹ nữ ghen.

Lý Trọng chỉ nhìn Viên Thuật liếc tự không muốn nhìn, ngược lại nhìn về phía Công Tôn Toàn, Công Tôn Toàn lớn lên oai hùng cương nghị, một bộ trung thân lương tướng hình tượng. Nhưng Lý Trọng hiện tại mới biết được Công Tôn Toàn cùng diễn nghĩa trong miêu tả ngày đêm khác biệt, diễn nghĩa trong Công Tôn Toàn cực kỳ trung nghĩa, nhưng lần này hội minh, Công Tôn Toàn tổng cộng tự dẫn theo 3000 binh mã, xem xét tự là tồn lấy bảo tồn thực lực tâm tư.

Công Tôn Toàn đứng phía sau lập đúng là tai to tác rồi, mặt như quan ngọc, môi như bôi mỡ, không cần đoán tự là Lưu Bị Lưu Huyền Đức. Mà đầu

báo hoàn mắt, yếm hạm râu hùm Đại Hán, khẳng định tự là Trương Phi, còn lại mặt mũi trần đầy hồng xi đánh giầy cái kia chính là đời sau Võ thánh Quan Vũ Quan Vân Trường rồi.

Bởi vì Tôn Kiên vẫn còn Lỗ Dương, cho nên Lý Trọng cũng không có chứng kiến cái này Đông Ngô đặt móng người.

Lý Trọng chợt phát hiện một cái cười đã sự thật, cái kia chính là ngoại trừ Tào Tháo thân phận không tệ, tai to tặc Lư Bị cùng Tôn Kiên hiện tại cũng là vô danh tiểu tốt.

Chứng kiến những... này chư hầu hiện tại hăng hái, ai biết đến vài năm về sau, đang ngồi chư hầu đại bộ phận đều hóa thành đất vàng, Lý Trọng nghĩ đến những thứ này cũng có chút thôn thức, thật sự là ứng câu nói kia: mặc hán người phong lưu, luôn mưa rơi gió thổi đi.

Nói là đề cử mình chủ, nhưng là có thể tranh giành vị trí mình chủ cũng tự hai người, bốn thế Tam công Viên Thiệu cùng Viên Thuật, mà ngay cả Tào Tháo, Hàn Phức cũng không đủ sức nặng, cái này hai huynh đệ một cái thử xuất, một cái con vợ cả.

Đừng nhìn Viên Thuật mới được là Viên gia dòng chính, nhưng đang ngồi chư hầu đại đa số đều là ủng hộ Viên Thiệu đem làm mình chủ,

Viên Thiệu ngay lúc đó danh khí phi thường cao, văn võ song toàn, chiết tiết hạ sĩ, quan đến Tư Đãi Giáo Úy. Tại Linh Đế băng hà chi hậu, từng cùng Hà Tiến mưu đồ bí mật tru sát Thập thường tùy tùng, về sau sự tình tiết Hà Tiến bị hại, Viên Thiệu suất quân tru tận Thập thường tùy tùng, cầm giữ triều chính, có thể nói danh tiếng nhất thời vô lượng.

Đồng Trác vào kinh về sau, Viên Thiệu đã từng cùng Đồng Trác rút kiếm tương đối, có thể nói dũng khí mười phần.

Tại điểm án tượng lên, Viên Thiệu bỏ qua Viên Thuật vài đầu phố, Tào Tháo cùng Viên Thiệu quan hệ thân mật, tự nhiên cũng ủng hộ Viên Thiệu vì mình chủ, phải biết rằng Tào Tháo nhưng là sẽ mình người đề xuất, ý kiến của hắn rất trọng yếu, đương nhiên Viên Thiệu cũng thập phần khôn khéo, hắn tuy nhiên rất muốn làm cái này mình chủ, nhưng vẫn là muốn đẩy, đưa thoát nhất hạ, vì vậy Viên Thiệu giả ý đề cử Lư Đại vì mình chủ.

Lư Đại cũng không ngốc, hắn biết rõ Viên Thiệu thì ra là đẩy ủy nhất hạ, vì vậy đã nói đi một tí mình mới học không đủ các loại lời nói, trải qua chối từ chi hậu, Viên Thiệu ngồi vững vàng mình chủ bảo tọa.

Mà đáng thương Viên Thuật chỉ lấy được cái áp lương thực quan chức vị.

Đề cử xong mình chủ, chứng chư hầu muốn tể bái thiên địa, dùng chứng minh chính mình là chính nghĩa, Đồng Trác là tàn bạo đấy.

Ngày kế tiếp trúc đài tầng ba, lượt liệt ngũ phương cờ xí, thượng nêu lên mao hoàng việt, binh phù tương ấn, thỉnh thiệu trèo lên đàn, mọi người tắm rửa dâng hương, thiệu cả y bội kiếm, xúc động trên xuống, dâng hương lại phong. Hắn mình viết: "Hán thất bất hạnh, hoàng cung mất thống. Tặc thần Đồng Trác, thừa lúc hân tung

Hại, họa thêm Chí Tôn, hành hạ lưu dân chúng. Thiệu đẳng sợ xã tắc không có, tập hợp nghĩa binh, cũng phó quốc nạn. Phàm ta đồng minh, đồng lòng lực lực,

Đến nỗi thần tiết, nhất định không hai chí. Hữu du thử mình, tỷ trụ kỳ mệnh, vô khắc di dục. Hoàng Thiên Hậu Thổ, tổ tông minh linh, thực đều giám chi!" Tận lực bồi tiếp khắp nơi chư hầu tại Viên Thiệu dẫn dắt quỳ xuống phong thượng hương, uống máu ăn thề v...v

Lý Trọng nghe được buồn ngủ, nói thật, kiêu mạo nói những lời này, hắn chỉ nghe đã hiểu một thiếu nửa. Về phần những... này chư hầu diễn kịch, hắn càng không có gì hứng thú xem, kiếp trước mình đã trải qua vô số lần trường hợp như vậy rồi.

Kế tiếp mới được là trọng đầu hí (tiết mục áp chảo), cái kia chính là như thế nào chia.

Chia kết quả là, Vương Khuông đóng quân Hà Nội, Tôn Kiên Vi Tiên phong đánh Lương Đông (lâm nhữ huyện đông), còn lại chư hầu do Viên Thiệu cầm đầu, binh bức Hồ Lao quan.

"Khá tốt cùng trong sách ghi đồng dạng!" Lý Trọng âm thầm gật đầu, xem ra chính mình cái này cái tiêu Hồ Điệp còn không có lớn như vậy năng lượng, hết thấy đều ở trong lòng bàn tay, nhưng hắn không biết, bởi vì hắn đến, lịch sử đã sinh ra một tia rất nhỏ biến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: khoe khoang làm đáng

Hơn mười vạn đại quân khê động, uốn lượn như rồng, ù ù tiếng vó ngựa như là cuộn cuộn sấm rền đồng dạng, âm thanh truyền vài dặm, bước chân giẫm đạp lại để cho mặt đất đều rung rung mà bắt đầu..., thanh thế đồ sộ vô cùng.

Đây là Lý Trọng lần thứ nhất cùng hơn mười vạn đại quân cùng một chỗ hành động, như thế đồ sộ cảnh tượng lại để cho lòng hấn thần kích động, trong lồng ngực nhiệt khí quả thực muốn nhập vào cơ thể mà ra.

Không riêng gì Lý Trọng, tựu là Viên Thiệu cũng không có qua thống lĩnh hơn mười vạn đại quân kinh nghiệm, nhìn thấy đại quân như thế đồ sộ tình cảnh, trong lòng cũng là thập phần đắc ý, hướng về phía mọi người nói ra: "Chúng ta dẫn đại quân thảo phạt nghịch tặc, thiên cổ lưu danh, lẽ ra làm thơ làm chứng, thiệu mặc dù dân đen, nguyện thả con tép, bắt con tôm, làm thơ một thủ: tức tương Vương sự tình, (tự) tập này dương đất. Phàm ta đồng minh, đã văn đã võ. Buồn bực hoàn toàn, có quy có củ. Vụ đang cùng quang, cùng bụi chung cầu. Tất cả lại hấn tâm, vì nước phiên phụ. Ngăn ngăn đi đi, phi pháp không nói. Có thể tướng tể, khuyết tắc thì văn bổ."

Viên Thiệu làm thơ hoàn tất, mọi người nhao nhao trầm trồ khen ngợi, Viên Thiệu tự nhiên thoả thuê mãn nguyện, đắc ý phi thường, nhìn xem Tào Tháo nói ra: "Mạnh Đức đại tài, đừng cho vì huynh giành riêng tên đẹp tại trước ah."

Tào Tháo tài văn chương tự nhiên không cần phải nói, hơi suy nghĩ một chút, liền cất cao giọng nói: "Đồng lại sương đông tháng mười, giết thịnh mát tiêu suy. Nguyên trạch khoáng ngàn dặm, đăng ký lớn xôn văng lai. Bình ta nhìn qua yên hợp, Liệt Hỏa theo phong hồi. Ế thú mặt mây phổ, Trương Nhạc gai núi dài. Ngụ người xưa kia có dụ. Rõ ràng đề giới quá."

Tào Tháo làm thơ hoàn tất, ôm quyền nói: "Tháo bêu xấu." Mọi người lại là một hồi ủng hộ thanh âm, nhưng bởi vì Tào Tháo tài văn chương vượt qua mọi người rất nhiều, mọi người lại làm thơ rất có thể trước mặt mọi người xấu mặt, vì vậy trong chốc hầu đều an tĩnh lại.

Lý Trọng đã sớm nghe tâm ngứa khó nhịn rồi, thấy không người lên tiếng, một lòng muốn ra canh chừng đầu, vì vậy vô sỉ đạo văn (*ăn cắp bản quyền) nói: "Bắc quốc phong quang, ngàn dặm đồng băng, vạn dặm tuyết phiêu. Nhìn qua Trường Thành trong ngoài, duy dư rậm rạp; sông lớn cao thấp, đốn mất cuộn cuộn. Núi vũ ngàn xa, nguyên tri sắp giống như, muốn cùng trời thử so cao. Tu tình nhất,, xem {đồ đồ} tổ khóa, hết sức xinh đẹp."

**, dẫn vô số anh hùng cạnh khom lưng, Tiếc Tàn hoàng Hán Vũ, hơi thua tài văn chương; Quân Trọng Nhạc Nghi, hơi kém làm dáng. Một đời man chủ, Hung Nô Thiên Vu, cái thức giương cung bắn đại điều.

Đều hướng vậy, mấy người phong lưu, còn xem sáng nay."

Lý Trọng lời vừa nói ra, mọi người đều đều sững sờ, muốn nói đến hồ đồ mạnh mẽ khí, Lý Trọng đạo văn (*ăn cắp bản quyền) cái này thủ 《thăm viên xuân, tuyết》 tự nhiên hơn xa Tào Tháo cùng Viên Thiệu thì từ.

Chỉ là Lý Trọng không có danh tiếng gì, ai cũng không biết hấn, không khỏi có chút tò mò.

Viên Thiệu hơi suy nghĩ một chút, trong nội tâm lập tức hưng phấn lên, chẳng lẽ nói ta Viên Bản Sơ thực so thượng Tàn hoàng Hán Vũ, muốn nói Viên Thiệu người này có chút hảo đại hỉ công, còn có chút tự kỷ. Lập tức liền cho rằng Lý Trọng đây là ám chỉ chính mình, cảm thấy Lý Trọng thuận mắt rất nhiều, cũng không so đo Lý Trọng tự tiện mở miệng.

Chứng kiến Lý Trọng theo sát lấy Tào Tháo, Viên Thiệu cười nói: "Mạnh Đức, vị này tráng sĩ là?"

Tào Tháo cười nói: "Lý Tử Hối là Tịnh Châu hào kiệt, ngày đó ta truyền hịch văn khắp thiên hạ, Tử Hối là người thứ nhất hưởng ứng, làm người thập phần trung nghĩa."

Viên Thiệu xúc động nói: "Tử Hối chân nghĩa sĩ đấy!"

"Đa tạ Viên công khích lệ, Lý Trọng xấu hổ không dám nhận." Lý Trọng vội vàng khiêm tốn nói.

Viên Thiệu cười ha ha. . .

Cách Hồ Lao quan năm mươi dặm, Viên Thiệu chứng kiến sắc trời dùng muộn, hạ lệnh xây dựng cơ sở tạm thời, chờ đợi tiên phong Tôn Kiên tin tức.

Tại trong binh doanh liên tiếp đồn trú mấy ngày, Viên Thiệu cũng không có tiến binh ý tứ, chỉ là mỗi ngày uống rượu sống qua ngày, cái này đến không phải Viên Thiệu e sợ chiến. Mà là khắp nơi chừ hầu đều không muốn hao tổn thực lực, giúp nhau đẩy úy, Viên Thiệu cũng muốn đang trông xem thế nào nhất hạ, chinh hợp quân đội, vì vậy ngay tại Hồ Lao phụ cận án binh bất động.

Tào Tháo mỗi ngày đều thúc giục Viên Thiệu tiến quân, nhưng Viên Thiệu cảm giác mình đối (với) quân đội chương khống lực không đủ, liền một mực từ chối, Tào Tháo rơi vào đường cùng làm thơ viết: Quan Đông có nghĩa sĩ, hưng binh lấy bầy hung. Sơ kỳ hội minh tân, chính là lòng đang Hàm Dương. Quân hợp lực không đồng đều, do dự mà anh em. Bọ ắt nình bọ khiến người tranh giành, tự còn tự tướng tương. Hoài Nam đệ danh xưng, khắc tì (ngọc tì) với phương bắc. Áo giáp sinh kỹ sắt, vạn họ lấy cái chết vong. Bạch cốt lộ với dã, ngàn dặm không gả gáy. Sinh dân trăm di một, niệm chi đoạn người tràng.

Đây cũng là nổi tiếng thi từ 《tung lí hành》.

Lý Trọng thân phận thấp, chỉ có thể đang trông xem thế nào, khá tốt lương thảo không thiếu, vì vậy liền lại để cho Thái Sứ Từ mỗi ngày huấn luyện tên lính võ nghệ, cũng coi như chuyển đi này không tệ.

Một ngày này Lý Trọng chính tự trong trường loay hoay chầu than, bỗng nhiên có binh sĩ đến đây bẩm báo: Viên Thiệu có lệnh, ngày mai tiến binh Hồ Lao.

Lý Trọng trong nội tâm kỳ quái, không biết Viên Thiệu vì sao bỗng nhiên hạ lệnh tiến binh, hỏi nhất hạ lính liên lạc, lại đã được biết đến một cái như là Ngũ Lôi Oanh Đình giống như tin tức, Tôn Kiên tại Dương Nhân một trận chiến chém Đồng Trác mãnh tướng Hoa Hùng.

"Người đi xuống đi!" Lý Trọng chỉ cảm thấy trong nội tâm thoát cái nhất hạ, máy móc khoát tay áo, lính liên lạc lặng yên lui ra.

Không có đạo lý ah! Hoa Hùng không phải có lẽ bị Quan Vũ giết chết sao? Như thế nào biến thành bị Tôn Kiên chém giết, chẳng lẽ cái gọi là hâm rượu trăm Hoa Hùng đều là giả dối. Lý Trọng âm thầm suy tư về, nếu như là như vậy, vậy thì thật là đáng sợ, ưu thế của mình tự là biết trước tất cả, nếu liên cái này ưu thế cũng không có, Lý Trọng cùng một người bình thường chênh lệch không nhiều lắm.

Roi vào đường cùng, Lý Trọng cũng chỉ có thể nước chảy bèo trôi rồi.

Lịch sử ghi lại đích đương nhiên không có sai, Hoa Hùng tự là Tôn Kiên giết chết, cái gọi là hâm rượu trăm Hoa Hùng chẳng qua là 《 Tam Quốc Diễn Nghĩa 》 nghệ thuật gia công kết quả, Lý Trọng không biết điểm này rất bình thường.

Hắn còn không biết là, Tôn Kiên chém giết Hoa Hùng thời gian nếu so với trong lịch sử sớm một năm.

Trên thực tế, Viên Thiệu không muốn phát triển, mãi cho đến 192 năm, Tào Tháo vút bỏ mọi người mới một mình truy kích Đồng Trác đấy. Nói cách khác, bởi vì Lý Trọng gia nhập, lịch sử đại thể mặc dù không có cái biến, nhưng lịch sử tiến trình đã nhanh hơn, vậy cũng là Hồ Điệp cánh chấn động kết quả.

Tôn Kiên thù thắng, Viên Thuật không cam lòng to như vậy công lao rơi xuống Tôn Kiên trên người, tại bị gây Tôn Kiên lương thảo, Tôn Kiên cực kỳ phần nộ, đi gặp Viên Thuật, Viên Thuật then trong lòng, vội vàng trấn an Tôn Kiên, Tôn Kiên lúc này mới thu binh hồi doanh.

Càng làm Viên Thiệu chọc giận chính là, Đồng Trác tại sau khi thất bại, lôi kéo Tôn Kiên không có kết quả, vậy mà tương Viên gia tại Lạc Dương hơn năm mươi miệng ăn toàn bộ chém đầu răn chúng, khi Viên Thiệu miệng phun máu tươi, bị phần này ra, thế muốn đem Đồng Trác phanh thây xé xác.

Liên doanh đâm vào Hồ Lao quan xuống, không ngớt vài dặm, thanh thế mấy ngày liền, Viên Thiệu khó thở phía dưới, hạ lệnh suốt đêm chế tạo công thành khí giới, Hồ Lao quan báo nguy, Lạc Dương Đồng Trác nhận được tin tức rất là hoảng sợ, cuống quýt triệu tập văn võ, thương thảo đối sách.

Kỳ thật dựa theo Đồng Trác ý tứ, một mối lửa đốt đi Lạc Dương, trở lại Trường An mới tốt, Đồng Trác binh lực tuy có hơn mười vạn người, nhưng đại bộ phận trú đóng ở Trường An phụ cận, đang cùng Bạch Ba Quân đại chiến, đưa đến Lạc Dương chỉ có năm vạn người, tại binh lực lên, Đồng Trác ở vào tuyệt đối hoàn cảnh xấu.

Nhưng là có người phản đối, cái kia chính là vừa mới đầu hàng Đồng Trác Lữ Bố, Lữ Bố người này cực kỳ tự ngạo, tại hắn xem ra, Quan Đông binh mã đều là gà đất chó kiềng, nhiều hơn nữa cũng ngăn không được chính mình Tịnh Châu thiết kỵ, vì vậy cực lực thỉnh chiến.

Đồng Trác bản không có ý định đồng ý, nhưng nghĩ lại, Lữ Bố vừa đầu hàng chính mình, một thân kiệt ngạo bất tuân, hơn nữa thủ hạ binh mã phần đông, mượn Quan Đông chư hùng chỉ thủ tiêu hao nhất hạ Lữ Bố thực lực cũng tốt, tình Lữ Bố thế lực qua đại, không tốt áp chế, vì vậy liền phía trên một chút đầu đồng ý xuống.

Lữ Bố mang theo Trương Liêu, Cao Thuận, Ngụy Tục, Tang Bá bốn viên Đại tướng, và phần quan trọng hai vạn thiết kỵ, đêm tối chạy tới Hồ Lao quan, kéo ra Hồ Lao quan đại chiến mở màn.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trương Liêu trăm tướng

Lữ Bố tiến vào chiếm giữ Hồ Lao quan, ngày hôm sau liền cùng với Quan Đông chư hùng một quyết sống mái, Trương Liêu khuyên nhủ: "Giết gà sao lại dùng đao mổ trâu, Trương Liêu xuất chiến đủ để." "

Lữ Bố biết rõ Trương Liêu võ nghệ phi phàm, vì vậy liền đáp ứng.

Sáng sớm hôm sau, không đợi Viên Thiệu công thành, Trương Liêu liền dẫn lính 500 thiết kỵ xuất quan nghênh địch, đứng tại doanh trước khiêu chiến.

Viên Thiệu đám người đi tới trước trận, phía bên trái phải hỏi: "Khiêu chiến võ tướng là người nào?"

Bọn thủ hạ đáp: "Nói là Nhạ Môn người, gọi Trương Liêu, Trương Văn Viễn."

Lý Trọng ở bên cạnh nghe được rõ ràng, không khỏi sửng sò, chẳng lẽ Trương Liêu đây là sắm vai Hoa Hùng nhân vật sao?

"Vô danh tiểu tốt!" Viên Thiệu cười lạnh nói: "Người nào dám trảm Trương Liêu?"

Vừa mới nói xong, chợt nghe được có người hô: "Xem ta Du Thiệp tiến đến lấy tính mệnh của hân."

Chứng kiến Du Thiệp phóng ngựa thẳng đến Trương Liêu, Lý Trọng hướng về phía Thái Sứ Từ thấp giọng nói ra: "Trương Liêu Trương Văn Viễn võ nghệ phi phàm, Du Thiệp hân phải chết không thể nghi ngờ."

Thái Sứ Từ kỳ quái hỏi: "Từ Hối nhận thức Trương Liêu?"

Bảo người lẩm miệng! Lý Trọng thầm mắng mình một câu, trong miệng lung tung nói ra: "Ta cùng Trương Liêu gặp qua một lần, chúng ta đều là Tịnh Châu nhân sĩ nha."

Thái Sứ Từ không hề hỏi nhiều, kỳ thật hân đối (với) Lý Trọng mà nói cũng không quá tin tưởng, hân ngược lại cho rằng Lý Trọng biết một chút xem tướng pháp thuật, phải biết rằng tại Hán triều, tướng nhân chi thuật phi thường lưu hành.

Trương Liêu mặc thiết giáp, đầu đội đồng nón trụ, trong tay ngược lại dẫn theo một thanh đao thép, đầu gối ở trên ngựa sừng sừng bất động.

Du Thiệp phóng ngựa chạy vội đến Trương Liêu trước mặt, quát lớn: "Du Thiệp tại đây, Trương Liêu nhận lấy cái chết."

Trương Liêu bỗng nhiên quát lạnh một tiếng, dưới háng chiến mã mãnh liệt về phía trước một tháo chạy, cùng Du Thiệp giao thoa mà qua. Cùng lúc đó, Trương Liêu Hoàn Đao bổ về phía Du Thiệp bên hông, Du Thiệp liền tranh thủ trường thương dựng thẳng trước người, hướng ra phía ngoài một khung.

Tầm lùa đồng dạng ánh đao mãnh liệt đâm vào Du Thiệp báng thương lên, như kích động thác nước đụng vào trên mặt đá đồng dạng, mãnh liệt một cái chuyển hướng, cùng Du Thiệp sát bên người mà qua. Trương Liêu chiến mã thoát ra mấy trượng chi hậu, bỗng nhiên người lập mà lên, lạng không đánh cho cái chuyển, vậy mà trôi qua thân đến, lần nữa phóng tới Du Thiệp.

Lúc này Du Thiệp còn không có tại vừa rồi cực lớn va chạm trong khôi phục lại, báng thương vẫn đang ông ông tác hưởng, vậy mà không có phát hiện Trương Liêu đã đến phía sau mình.

Trương Liêu chiến mã như cuồng như gió tại Du Thiệp bên người xẹt qua, xoáy lên đầy trời tuyết động, một vòng ánh đao tại trong bông tuyết lóe lên tức thì, Trương Liêu chiến mã bởi vì quán tính, "Đạp đạp" chạy mấy chục bước lúc này mới đứng thẳng xuống.

Quay đầu ngựa lại, Trương Liêu tiện tay tương trường đao chọc vào đến trên mặt tuyết, cọ mắt thượng diện vết máu, mà ánh mắt của hân như lưỡi đao đồng dạng chăm chăm vào Du Thiệp, khóe miệng kéo ra một đạo lãnh khốc đường vòng cung.

Du Thiệp trên ngựa bỗng nhiên chấn động, ánh mắt tan rã xuống, thân hình lung lay mấy cái, một đầu ngã quỵ dưới ngựa, chỗ cổ đỏ thắm máu tươi trong khoảnh khắc liền đem tuyết động sưng nước, Du Thiệp. . . Chết trận!

Quan Đông chư hầu lập tức kinh trụ, trong lúc nhất thời lạng ngắt như tờ, bọn hân không biết là Du Thiệp là không biết lượng sức, vẫn là Trương Liêu quá mức dũng mãnh. Nhưng không có người chú ý tới, Trương Liêu mang ra 500 thiết kỵ vậy mà cũng giữ im lặng, thật giống như Trương Liêu trăm tướng là một kiện chuyện rất bình thường tình.

Hàn Phức là không tin Trương Liêu võ nghệ cao cường, muốn ra hạ phong đầu, đề xuống chúng chư hầu, vì vậy nói ra: "Ta có thượng tướng Phan Phụng, có thể trảm Trương Liêu."

Phan Phụng nghe vậy, lên tiếng, nhắc tới đại búa, phóng ngựa thẳng đến Trương Liêu.

Trương Liêu chứng kiến Phan Phụng phóng tới chính mình, nhắc tới trường đao, giữ im lặng nghiêng đón tiếp lấy, do với mình một phương chiến tướng chết trận, Phan Phụng trong nội tâm thấp phần tức giận, cũng không xưng tên, vung đại búa vào đầu đánh xuống.

Trương Liêu giờ lên trường đao hướng ra phía ngoài một đập đầu, nhưng Trương Liêu cũng không có cùng Phan Phụng cứng đối cứng ý định, mà là kéo lê một đạo vòng tròn, tan mất đại búa lực lượng. Phải biết rằng ngoại trừ đại chùy, vô luận cái gì binh khí cũng không thể cùng đại búa ngành binh, không nghĩ qua là tự là đao hủy người vong kết cục.

Nếu như nói vừa rồi Trương Liêu đao pháp như lời đình tia chớp, tấn mãnh Vô Song, vậy bây giờ Trương Liêu đao pháp tựa như nhẹ nhàng, không ngớt không dứt.

Phan Phụng chủ công, Trương Liêu chủ thủ, trong nháy mắt đã trôi qua rồi hơn mười chiêu.

Chứng kiến Phan Phụng cùng Trương Liêu triển đấu cùng một chỗ, liên quân phương diện lập tức cao hứng trở lại, bắt trụ cho Phan Phụng trầm trở khen ngợi, ủng hộ, trống trận đánh ừ ừ nổ vang.

Phan Phụng mượn cơ hội trở lại liên trong quân, đi vào Hàn Phức bên người, miệng lớn thở hỗn hển, thò tay lấy nón an toàn xuống. Tuy nhiên là rét đậm tiết, nhưng ở Phan Phụng trên đầu lại hiện đầy mồ hôi, trong miệng mũi phun ra nhiệt khí hóa thành bao quanh sương trắng, cơ hồ muốn đem Phan Phụng khuôn mặt dấu che lại.

Lại xem xét Phan Phụng trên người áo giáp đã rời rạc không thành bộ dáng, áo trong thượng bị mồ hôi thấm ướt đầm, cơ hồ có thể vận nước chảy đến.

"Đa tạ. . . Tào Công cứu giúp." Phan Phụng trì hoãn qua khí đến, vội vàng hướng Tào Tháo nói ra, Lý Trọng hiện tại thân phận là Tào Tháo thuộc cấp, Phan Phụng hướng Tào Tháo nói lời cảm tạ cũng không có gì không ổn.

Tào Tháo tự nhiên an ủi Phan Phụng vài câu, ngược lại tương chú ý lực phóng tới bên trong chiến trường.

Thái Sứ Từ cùng Trương Liêu đã đánh chính là khí thế ngất trời.

Tuyết trắng ánh đao cùng đen kịt thương ảnh đan vào cùng một chỗ, cấu thành một bộ kỳ dị hình ảnh, chói tai đao thương vang lên âm thanh thanh thoảng tạc vang lên.

Hồ Lao quan trước to như vậy trông trái chi địa, đã thành Thái Sứ Từ cùng Trương Liêu chiến trường, hai người văng lai xung đột, găm lên liên tục, âm thanh chấn khắp nơi.

Hai người giao đấu hơn mười chiêu, y nguyên chưa phân thắng bại, Thái Sứ Từ trong lòng có chút sốt ruột, Trương Liêu vừa rồi đã liên chiến hai trận rồi, thể lực khẳng định có chút hao tổn, không thắng không bại cũng tự ý nghĩa hẳn rơi vào hạ phong.

"Ký nhiên chiêu thức thượng chiếm không đến tiện nghi, vậy thì tiêu hao Trương Liêu khí lực, lại dùng cung tiễn thử xem có thể không thủ thắng." Thái Sứ Từ nghĩ lại định ra kế đến.

Thái Sứ Từ mãnh liệt tăng lớn khí lực, thương thức thay đổi nhanh chóng xu thế, trở nên đại khai đại hợp mà bắt đầu..., quả thực bả trường thương trở thành cơn bão đến dùng, mỗi một chiêu dùng ra, đều mang theo ô ô tiếng xé gió, trong lúc nhất thời "Đương đương" tiếng va đập bả trống trận thanh âm đều đều ép xuống dưới.

Lại đấu hơn ba mươi chiêu, Thái Sứ Từ cảm giác không sai biệt lắm, tìm một cơ hội chống chọi Trương Liêu đại đao, hướng ra phía ngoài dùng sức một đập đầu, thúc ngựa liền đi.

"Chẳng lẽ Thái Sứ Từ muốn làm cho hồi mã thương?" Trương Liêu âm thầm suy tư đạo bỏ thêm hoàn toàn đề phòng, thời gian dần qua đề mã truy tại Thái Sứ Từ sau lưng.

Nhưng Thái Sứ Từ mã nhanh chóng tăng thêm mãnh liệt, nhanh chóng kéo ra hai người khoảng cách."Không phải hồi mã thương, là muốn bắn tên!" Trương Liêu thoáng cái kịp phản ứng.

Thái Sứ Từ đã đem thép thương treo tại trên thân thể, tại trên lưng lấy ra giương cung, mũi tên, trên ngựa vận người cài tên.

Lúc này hai người cách xa nhau hai mươi trượng tả hữu, đúng là cung tiễn tầm bắn ở trong, lực sát thương thật lớn, tự là mặc áo giáp cũng không nhất định chống đỡ được. Huống chi Thái Sứ Từ cung là chuyên môn chế tạo Lục Thạch cường cung, co dẫn thật lớn, liền người mang giáp bắn cái đối (với) xuyên đều không có vấn đề.

Trương Liêu lập tức cảm thấy toàn thân tóc gáy đều bị dựng lên, nhìn không chuyển mắt chăm chăm vào Thái Sứ Từ.

Bình thường quân tốt tên bắn ra mũi tên Trương Liêu không quan tâm, tiện tay có thể ngăn, thế nhưng mà Thái Sứ Từ loại này mãnh tướng tên bắn ra mũi tên có thể không giống với, lực lượng đại, tốc độ nhanh, cùng hiện tại viên đạn không có gì khác nhau.

Trương Liêu đã tận lực đánh giá cao Thái Sứ Từ Xạ Thuật rồi, nhưng hẳn vẫn là đánh giá thấp Thái Sứ Từ năng lực, tại toàn bộ thời Tam quốc, Thái Sứ Từ Xạ Thuật tuyệt đối có thể xếp tiến Top 5.

Lữ Phụng Tiên viên môn bắn kích, Triệu Tử Long cách giăng bắn buồm, Hoàng Hán Thăng phóng ngựa bắn anh, đây đều là Xạ Thuật đỉnh phong, nhưng Thái Sứ Từ cho dù so ba người chênh lệch, cũng tuyệt đối là chút xíu chi gian.

Toàn bộ chiến trường người chỉ nghe được "B-A-N-G...GG. . ." Mà một tiếng dây cung động tĩnh, Thái Sứ Từ bắn ra sức lực mũi tên đã như đã vượt qua không gian giới hạn đồng dạng, xuất hiện tại Trương Liêu trước mặt.

Trương Liêu cũng không thấy được phóng tới sức lực mũi tên, nhưng hẳn vẫn có thể cảm giác được đầu mũi tên thượng cái kia lạnh lùng khí tức, cổ hơi thở này thẳng bức Trương Liêu lồng ngực, tuy nhiên ăn mặc áo giáp, nhưng Trương Liêu thậm chí có 'chúng trần như nhộng đối mặt cái này một mũi tên cảm giác.

"Ân. . . Ah. . ." Trương Liêu nộ quát một tiếng, nhanh chóng tương đại đao ngăn cản ở trước ngực.

Trương Liêu chỉ cảm thấy trên tay chấn động, liền giống bị đại thiết chùy đánh đồng dạng, lực lượng khổng lồ lại để cho mặt đao không khỏi lệch lạc, cái này mới nghe được "Đương" một tiếng vang thật lớn.

Kinh tiễn lướt qua Trương Liêu bả vai đã bay đi ra ngoài, tương trên vai áo giáp xé mở một đường vết rách, liền quan tương trên bờ vai da thịt mang đi

một khối, máu tươi lập tức nhuộm hồng cả Trương Liêu áo giáp.

Thái Sứ Từ một mũi tên đắc thủ, quay lại thân liền giết hướng Trương Liêu.

Muốn nói Trương Liêu thương thế rất nhẹ, thì ra là mất một khối da mà thôi, đánh nhau đầu ảnh hưởng cực kỳ bé nhỏ.

Nhưng dinh cấp võ tướng thi đấu cũng không phải đơn thuần so đấu võ nghệ, hoàn cảnh, khí thế, tâm lý cũng rất trọng yếu, Thái Sứ Từ giờ phút này tự đứng đang giận thế, trên tâm lý tự chiếm được thượng phong.

"Ta có thể tổn thương được rồi Trương Liêu, cái con kia muốn liều mạng bị thương, có thể giết được hán." Thái Sứ Từ tự là loại ý nghĩ này.

Mà Trương Liêu nghĩ cách, vừa vận cùng Thái Sứ Từ trái lại, đây không phải Trương Liêu tâm chí không đủ kiên định, mà là trên chiến trường cái kia cho biết dùng người nghĩ quá nhiều, đều là dùng đơn giản nhất tư duy cân nhắc vấn đề.

Này tiêu so sánh phía dưới, quay đầu lại tái chiến thời điểm, Thái Sứ Từ chiếm được thượng phong, một vòng thương thức xuống, bức Trương Liêu luống cuống tay chân.

Nhưng đang xem cuộc chiến không riêng gì liên quân một phương, Hồ Lao quan thượng cũng có người đang xem cuộc chiến, cái kia chính là võ nghệ đệ nhất thiên hạ Lữ Bố.

Chứng kiến Trương Liêu ỏ vào hạ phong, Lữ Bố giận dữ, mặc giáp trụ lên ngựa, lao xuống Hồ Lao quan.

Liên quân phương diện chứng kiến Thái Sứ Từ chiếm được thượng phong, Trương Liêu chỉ có thể kiệt lực ngăn cản Thái Sứ Từ thế công, tự nhiên thanh thế đại chấn, trống trận đánh "Thùng thùng" vang lên, mấy vạn người âm thanh ủng hộ chấn tiếng nổ mây xanh.

Thái Sứ Từ càng đánh càng hăng, đang muốn thừa dịp cái này cơ hội khó được một lần hành động đánh bại Trương Liêu, không ngờ nghĩ đang xem cuộc chiến Tịnh Châu thiết kỵ chợt bộc phát ra không thua gì Quan Đông liên quân phương diện tiếng hoan hô, đoán chừng Đồng Trác phương diện lại có người đến tham chiến rồi, sợ trúng ám toán, vội vàng rút khỏi chiến đoàn.

Thái Sứ Từ chủ công, tự nhiên nghĩ lúc nào rút khỏi chiến đấu, tự rút khỏi chiến đấu.

Trương Liêu bị giết mờ hồ đâm đũa, cũng không có năng lực ngăn trở Thái Sứ Từ, chỉ có thể tro mắt nhìn Thái Sứ Từ rút khỏi mấy trọng.

Lý Trọng xem rõ ràng, chỉ thấy Hồ Lao quan cửa thành mở rộng ra, một viên chiến tướng cười một thót hỏa hồng chiến mã như cuồng như gió vọt tới trước trận.

Cái này viên chiến tướng dáng người hùng tráng, mặc đồng thau áo giáp, không mang đầu khôi, trên đầu đeo lấy đỉnh đầu Tử Kim quan, tay cầm một cây Phương Thiên Họa Kích, không cần đoán tự là đệ nhất thiên hạ Lữ Bố Lữ Phụng Tiên!

Lý Trọng vội vàng la lớn: "Thái Sứ Từ, mau trở lại, ngươi không phải Lữ Bố đối thủ."

Thái Sứ Từ võ nghệ mặc dù cao, nhưng Lý Trọng biết rõ, Thái Sứ Từ tuyệt đối không phải Lữ Bố đối thủ, đổi thành Trương Phi, Triệu Vân các loại tuyệt thế võ tướng hoặc là có thể cùng Lữ Bố liều trên trăm chiêu, nhưng Thái Sứ Từ có thể hay không toàn thân trở ra đều là vấn đề.

Thái Sứ Từ không biết Lữ Bố, nhưng là hán lại tin tưởng Lý Trọng xem mắt người quang, nghe được Lý Trọng ngữ khí thập phần lo lắng, vội vàng phóng ngựa trở lại trước trận.

Lữ Bố cũng không có đuổi theo Thái Sứ Từ, đứng tại trước trận cùng Trương Liêu nói mấy câu, Trương Liêu gật đầu rút lui đến chính mình đầu trận tuyến, băng bó vết thương.

Lữ Bố xem Quan Đông liên quân như không có gì, đề mã về phía trước đè ép mấy trọng, cao giọng quát: "Cứu nguyên Lữ Bố tại đây, Thái Sứ Từ đến đây nhận lấy cái chết!"

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tinh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nhân trung Lữ Bố 1

Thái Sứ Từ tài không ngóc đầu rồi, biết được lại vào miệng cộp.

Nhưng có người ngốc, chứng kiến Thái Sứ Từ không đánh mà chạy, một ít nghĩ ra tên võ tướng lập tức cảm thấy đây là một cái cơ hội, cái thứ nhất chịu chết đúng là Vương Khuông thuộc cấp Phương Duyệt.

Lữ Bố thấy có người lao đến, khoe miệng một kéo, tự đứng ở nơi đó nhìn xem Phương Duyệt vọt tới.

"Lữ Bố sợ chẳng vắng? Ha ha. . ." Phương Duyệt chứng kiến Lữ Bố vẫn không nhúc nhích, mừng rỡ trong lòng, định thương liền đâm tới.

Lữ Bố liền trốn đều không có trốn, đưa tay một kích tự đâm trở về, nhưng cùng Phương Duyệt so sánh với, Lữ Bố Phương Thiên Họa Kích nhanh hơn, càng dài, không đợi Phương Duyệt trường thương đụng phải Lữ Bố ngực, Phương Duyệt liền bị Lữ Bố đâm cái đối (với) xuyên, sáng loáng mũi kích tại Phương Duyệt sau lưng lộ ra một đoạn.

"Đi. . ." Lữ Bố hét lớn một tiếng, một cánh tay bả Phương Duyệt theo lập tức chọn...mà bắt đầu, hung hăng quán đến trên mặt đất.

Lữ Bố giết Phương Duyệt, hai chân một đạp đầu, Ngựa Xích Thố như một đạo chỉ đỏ, lao thẳng tới Trương Dương thuộc cấp mục thuận, mục thuận là theo tại Phương Duyệt sau lưng, chuẩn bị đánh Lữ Bố một trở tay không kịp, lại không lường trước Phương Duyệt bị bại nhanh như vậy, trong nội tâm thập phần kinh hãi, còn không có kịp phản ứng, Lữ Bố đã vung Phương Thiên Họa Kích, hoành quét tới.

Mục thuận vô ý thức hướng ra phía ngoài vừa dờ, nhưng hấn làm sao có thể cùng Lữ Bố lực lượng so sánh với, căn bản là ngăn không được Lữ Bố trọng đạt 40 cân Phương Thiên Họa Kích, một kích phía dưới, ngay tiếp theo mục thuận báng thương cùng một chỗ quét tại trên ngực, trên ngựa hoành bay ra ngoài, mà Phương Thiên Họa Kích thượng diện trắng lưỡi liềm lưỡi kích sắc bén vô cùng, trực tiếp tự phá vỡ mục thuận lồng ngực.

Mục thuận còn không có rơi xuống đất, cũng đã chết oan chết uổng.

Lữ Bố chém liên tục Phương Duyệt, mục thuận, phảng phất giết nghìn, rõ ràng bỏ qua trước mặt mấy vạn đại quân, một mình cỡi ngựa lao thẳng tới liên quân trận doanh.

Cuối cùng là như thế nào tự tin ah!

Thái Sứ Từ xem da đầu run lên, hít một hơi lạnh khí, hấn bản dùng vì mình đã là tuyệt thế cao thủ, nhưng thấy đến Lữ Bố, thế mới biết cái gì mới được là tuyệt thế mãnh tướng, cái gì gọi là bề nghệ thiên hạ, cái gì gọi là khí thế ngập trời.

Lữ Bố Ngựa Xích Thố tốc độ cực nhanh, mang theo một đoàn hàn quang cùng xông lên mấy tên võ tướng sát bên người mà qua, đợi đến lúc Lữ Bố chạy tầm hơn mười trượng, sau lưng hàn quang mới từ trong mắt mọi người biến mất, mấy tên võ tướng lúc này mới tập nập trông xuống Mã Lai.

Cơ hồ ngay tại đại gia ngay người một lúc thời gian, Lữ Bố đã chém liên tục mấy tương, lại để cho không ít ở vào do dự bên trong đích võ tướng thâm kêu may mắn, nhờ có động tác của mình chậm một chút, nói cách khác chịu chết đúng là chính mình rồi ah.

Nhưng y nguyên vẫn có người vọt lên, người này tự là bắn qua Lý Trọng một mũi tên Vũ An Quốc.

Vốn Vũ An Quốc không có xuất chiến ý định, nhưng là Bắc Hải Thái Thủ Khổng Dung vừa thấy được Thái Sứ Từ vừa rồi uy phong bát diện, lập tức cảm thấy trong nội tâm buồn bực bất bình, chính mình mới chào Thái Sứ Từ mấy lần, Thái Sứ Từ cũng không đáp ứng, nhưng hiện tại xem xét hiển nhiên Thái Sứ Từ đã tìm nơi nương tựa Tào Tháo.

Khổng Dung là người nào, hấn là lỗ đòi mười tám thay cháu ruột, như thế nào để mất Tào Tháo cái này yêm hoạn chi hậu, vì vậy đã kêu Vũ An Quốc xuất chiến đoạt nhất hạ Thái Sứ Từ danh tiếng.

Tại Tam quốc thời kì, binh khí nặng nhất võ tướng không phải Quan Vũ, không phải Điển Vi, cũng không phải Lữ Bố, tự là vị này thẳng quỷ không may Vũ An Quốc, hấn dùng vũ khí là 120 cân đại thiết chùy.

Loại này vũ khí hạng nặng sử dụng tự nhiên uy mãnh tuyệt luân, nhưng cũng có chỗ hỏng, tự là quá nặng, Vũ An Quốc muốn chạy, nhưng là mã chạy không nhanh, hấn cũng không dám ném đi binh khí chạy trốn, vậy thì thật mất thể diện, về sau gặp người đều không ngẩng đầu được lên, so chết đều muốn khó chịu, chỉ có thể kiên trì vọt lên.

120 cân đại chùy vung mạnh mà bắt đầu..., tự là Lữ Bố cũng không dám nhẹ nạch hấn mũi nhọn, chỉ có thể chậm rãi tìm hấn sơ hở.

Cùng Phan phượng nhất dạng, không đến mười chiêu, Vũ An Quốc khí lực không thêm, đại chùy múa hơi chút chậm đi một tí, bị Lữ Bố một kích chặt đứt thủ đoạn, chỉ có thể chạy trốn chết.

Đối với một cái mất đi sức chiến đấu người, Lữ Bố khinh thường đuổi theo, trong tay Phương Thiên Họa Kích chỉ về phía trước, bay thẳng liên quân trận doanh.

Trương Liêu chiều đã sớm trát đã xong vết thương, chứng kiến Lữ Bố Phương Thiên Họa Kích một ngón tay, lập tức mang theo 500 thiết kỵ đi theo Lữ Bố bước chân bay thẳng trận địa địch.

Lúc này thời điểm bầu trời bỗng nhiên hạ nổi lên lông ngỗng tuyết rơi nhiều, bay là tả bông tuyết tại chiến trường trên không rơi xuống, lại để cho mọi người ánh mắt trở nên mê ly lên.

Đón lấy tuyết thế, Lữ Bố khí thế trên người tựa cùng cuồng phong bạo tuyết đồng dạng, phô thiên cái địa hướng liên quân đè xuống. Đối mặt Lữ Bố binh sĩ đột nhiên cảm giác được toàn thân lạnh lẽo, động tác phảng phất đều cứng ngắt.

Bởi vì liên quân phương diện chủ công, cho nên trung quân cũng không có giấu ở rất sâu địa phương, Viên Thiệu bọn người tựa đứng tại bình trận bên ngoài, phía trước phụ trách bảo vệ quân sĩ rất ít, nói cách khác Viên Thiệu bọn người trước mặt chiến trận rất mỏng.

Lữ Bố chặn đánh giết mục tiêu dĩ nhiên là là Viên Thiệu, vài giây đồng hồ thời gian, Lữ Bố tựa vọt tới tầng thứ nhất quân tốt trước người, Phương Thiên Họa Kích lập tức mang theo đầy trời đoạn tí (đứt tay) phần còn lại của chân tay đã bị cắt, dày đặc mùi máu tươi nhĩ bốn phía lan tràn ra, tại thể lương giữa tiếng kêu gào thê thảm, Lữ Bố tựa như u ám bên trong đích Ma Vương, mang theo tử vong khí tức, vung tay lên tựa mang đi mấy cái nhân mạng.

Viên Thiệu mí mắt thoáng run rẩy nhất hạ, bước chân tựa hồ hướng (về) sau bỗng nhúc nhích, nhưng lại ngừng lại, cao giọng hô: "Cho ta ngăn lại hắn, giết Lữ Bố người, tiền thưởng trăm vạn, quan thăng Tam cấp."

Không cần Viên Thiệu treo giải thưởng, đã có vài chục tướng lĩnh hướng về phía Lữ Bố vây quanh đi lên, Hán đại người vẫn tương đối trung nghĩa, Viên Thiệu bên người không phải Thái Thú tựa là Thứ Sử, thủ hạ tướng lĩnh rất nhiều, những tướng lĩnh này tự nhiên không thể trở mặt nhìn Lữ Bố đánh chết chủ công của mình.

Hơn nữa cái này không hết có trung nghĩa vấn đề, phải biết rằng Hán đại quân quy có một đầu tựa là: chủ soái bỏ mình, theo quân tướng lĩnh chém tất cả quân quy, tả hữu cũng là một lần chết, những tướng lĩnh này như thế nào không cùng Lữ Bố dốc sức liều mạng.

Mấy chục viên tướng lĩnh tương vây công Lữ Bố tình cảnh sao mà đồ sộ, nhưng là cực kỳ thảm thiết, số lượng tại trong thời gian ngắn cuối cùng thay thế không được chất lượng, những tướng lĩnh này đụng với Lữ Bố cũng không so binh lính bình thường mạnh hơn bao nhiêu, Lữ Bố tựa như Thần Ma đồng dạng, Phương Thiên Họa Kích mang theo thể lương tiếng rít, như bốn phương tám hướng bao phủ xuống đi, phạm là đụng phải Phương Thiên Họa Kích binh khí toàn bộ bay tứ tung, thỉnh thoảng có chiến tướng tiếng kêu thảm thiết truyền tới.

"Chết. . ." Lữ Bố bỗng nhiên phát ra một tiếng gầm lên, màu vàng Phương Thiên Họa Kích hóa thành một vòng chói mắt hào quang, mãnh liệt về phía trước vừa tăng, vậy mà tương vây công võ tướng bức lui mấy trượng.

Chiến đoàn bên trong truyền đến liên tiếp tiếng kêu thảm thiết, cũng không biết tại Lữ Bố một chiêu này Cuồng Bạo thể công phía dưới, có bao nhiêu võ tướng chết oan chết uổng.

Nhưng Lữ Bố lập tức tựa yên lặng xuống, khôi phục chậm rãi tới gần trạng thái, hiển nhiên vừa rồi một chiêu này hao phí Lữ Bố quá nhiều khí lực.

Tào Tháo nhìn xem giống như Thần Ma Lữ Bố, bỗng nhiên ha ha cười cười, chỉ vào Lữ Bố nói ra: "Lữ Phụng Tiên hồ lang chi tướng đấy!"

Viên Thiệu sắc mặt âm trầm đáp: "Đúng vậy, người này vũ dũng có thể so với Bá Vương, chưa trừ diệt người này, khó trừ Đồng Trác."

Lữ Bố tuy nói bị những tướng lĩnh này dốc sức liều mạng ngăn chặn, nhưng nguy hiểm cũng không có chấm dứt, Trương Liêu mang theo 500 thiết kỵ đã giết vào trong trận, mục tiêu cũng trực chỉ trung quân Viên Thiệu, đây là đơn giản nhất chém đầu chiến thuật, cũng là trong lúc hỗn loạn hữu hiệu nhất chiến thuật. Những... này Tịnh Châu thiết kỵ quanh năm cùng dị tộc giao chiến, mỗi người trang bị tốt, thuật cưỡi ngựa thành thạo, thân kinh bách chiến, có thể nói là Hán mạt tinh nhuệ nhất một mực quân đội, vừa mới tiếp xúc, liên quân đã bị giết huyết nhục bay tứ tung.

Bởi vì lĩnh binh tướng lĩnh đều tại vây giết Lữ Bố, liên quân binh sĩ chính ở vào tán loạn trạng thái phía dưới, làm sao có thể ngăn trở những... này hồ lang chi sư.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tinh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nhân trung Lữ Bố 2

Dễ như trở bàn tay giống như! Tịnh Châu thiết kỵ tựa như một đầu giương nanh múa vuốt Hắc Long, xông vào gào khóc liên trong quân, mang đến một mảnh gió tanh mưa máu.

Kỵ binh đối (với) bộ binh ưu thế quá rõ ràng rồi, hoàn toàn tựa là nghiền áp hiệu quả, vận khí tốt một ít tránh thoát thiết kỵ lưỡi đao, thiếu một ít trực tiếp đã bị chém mất đầu lâu, càng bị thảm chính là bị chiến mã đạp trở mình binh sĩ, cơ hồ bị giẫm thành thịt nát.

Những... này chư hầu thủ hạ tên lĩnh binh thường đều cùng sức chiến đấu thấp khảm vàng tạc giao thủ, đánh chính là đều là Thuận Phong trận chiến, cái đó

trông thấy như vậy như lang như hổ địch nhân, lập tức tự hồng mắt.

Trương Liêu vừa muốn dẫn thiết kỵ tới chém giết Viên Thiệu, bỗng nhiên nhìn thấy Thái Sữ Từ chính nắm giường cung, ánh mắt sáng quắc nhìn mình chăm chăm, một chút do dự, lại quay đầu trở lại hướng Lữ Bố chiến đoàn đánh tới.

Đây không phải Trương Liêu sợ Thái Sữ Từ, vừa rồi một trận chiến, Thái Sữ Từ tuy nói chiếm nhất điểm tiện nghi, nhưng còn dọa bắt trụ Trương Liêu.

Chủ yếu là kỵ binh đột kích tốc độ trọng yếu phi thường, Trương Liêu với tư cách mũi tên nhân vật, không muốn cùng Thái Sữ Từ triển đấu xuống dưới, như vậy căn bản là không có cơ hội phát huy ưu thế tốc độ rồi.

Trùng kích Viên Thiệu chỗ trung quân, chủ yếu là vì tạo thành liên quân hỗn loạn, cho Viên Thiệu một hạ mã uy. Trương Liêu không phải Lữ Bố, hẳn không có khả năng giết lui Thái Sữ Từ chém giết Viên Thiệu, Trương Liêu không có cuồng vọng như vậy.

Vốn vây công Lữ Bố võ tướng tự không chiếm thượng phong, cơ hồ là cầm tánh mạng vòng vây Lữ Bố, bị Trương Liêu ở ngoại vi xông lên, lập tức chết tổn thương thảm trọng, Lữ Bố đánh chết mấy viên chiến tướng chi hậu, cũng có chút khí lực không thêm, đang cùng Trương Liêu tụ hợp chi hậu, lạnh lùng nhìn Viên Thiệu liếc, quay người giết đi ra ngoài, lưu lại một mà không trọn vẹn thì thể.

Viên Thiệu vụng trộm nhẹ nhàng thở ra, tình huống vừa rồi quá mức nguy cấp rồi, nếu không phải mấy chục viên chiến tướng liều chết vây quanh Lữ Bố, chính mình sợ là tính khó giữ được tánh mạng ah, về sau đã đến chiến trường nhất định phải mang lên Nhan Lương Văn Sứu mạnh như vậy tương, tài có thể bảo chứng tánh mạng không lo, dù sao dù là cái kia một cái chư hầu cũng không thể lúc nào cũng mang trước sổ thập viên võ tướng tại bên người.

Võ tướng đều đến bảo vệ mình rồi, người đó đến chỉ huy binh sĩ ah!

Nghĩ tới đây Viên Thiệu nhìn thoáng qua Thái Sữ Từ, thầm nghĩ: Thái Sữ Từ không tệ, tuy nhiên là Tào Tháo người, nhưng vừa rồi cũng coi như cứu mình một lần, không biết có cơ hội hay không đưa hãn thu được dưới trướng.

Quan Đông liên quân chỉ là thu nạp bại quân muốn hao phí đại lượng thời gian, chỉ có thể trợ mắt nhìn Lữ Bố nghênh ngang rồi đi, trở lại Hồ Lao quan.

Lý Trọng tự đứng tại Tào Tháo bên người, nhìn xem đầy đất chân cụt tay đứt, không đầu thi thể, rên rỉ gào khóc thương binh, âm thầm rất nhanh nắm đầm.

Hắn âm thầm may mắn lựa chọn của mình, nếu không phải thu nạp những... này khản vàng tàn binh, hơi có đi một tí địa vị, có lẽ nằm ở tuyết thi thể trên đất thì có chính mình rồi, Lý Trọng có thể không tin những... này "Nghĩa binh" tự thật là nghĩa binh, không phải những... này chư hầu cưỡng ép chộp tới trắng đình mới là lạ.

Tại nơi này rối loạn đích niên đại, người bình thường căn bản cũng không có quyết định vận mệnh quyền lợi, nghĩ phải sống, người muốn trở nên nổi bật, đứng tại quyền lợi đình phong.

Thu thập chiến cuộc chi hậu, trải qua kiểm số, tự nhiên chết tổn thương hơn hai ngàn người, phải biết rằng Lữ Bố chỉ dẫn theo 500 thiết kỵ chỉ làm thành thảm như vậy trọng tổn thất, Viên Thiệu cũng không dám tưởng tượng, phải chết thượng bao nhiêu người tài có thể đánh hạ Hồ Lao quan.

Chúng chư hầu xúm lại tại trung quân lều lớn, nguyên một đám thần sắc sa sút, thờ dài thờ ngắn.

Vốn Lý Trọng địa vị dưới mặt đất, căn bản tiến không đến trung quân lều lớn, nhưng là do ở Viên Thiệu phi thường coi trọng Thái Sữ Từ võ dũng, tự lại để cho Lý Trọng đứng tại nhất bên ngoài đầu, cái này vốn có chút đi quá giới hạn, nhưng là chúng chư hầu hệ tại Thái Sữ Từ tương hộ chi ân, cũng cùng không có nhiều lời, phải biết rằng, tự là tai to tác đều không có tiến vào lều lớn tư cách.

Nói qua một hồi lâu, Viên Thiệu lúc này mới trầm giọng nói ra: "Lữ Bố dũng mãnh, không đánh bại người này, khó có thể đánh hạ Hồ Lao quan, các vị còn có cái gì thượng sách.

Không Dung bị thương Vũ An Quốc, trong nội tâm thập phần phiền muộn, đồng thời đối (với) Thái Sữ Từ có chút oán hận, nghe vậy nói ra: "Tĩnh Châu thiết kỵ tuy nhiên cường hãn vô cùng, nhưng là nếu như không có Lữ Bố, cũng không đủ vi hoạn, chỉ là muốn tìm người ngăn cản Lữ Bố, liền chưa đủ vi hoạn, ta cho rằng quá Sứ tướng quân xuất mã ngăn cản Lữ Bố cho thỏa đáng."

Viên Thiệu nhìn thoáng qua Không Dung, trong nội tâm cười lạnh, hắn cũng là một phương vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất, bao nhiêu đoán được Không Dung tâm tư, hẳn đối (với) Thái Sữ Từ rất có hảo cảm, vì vậy khoát tay nói ra: "Không thể, ta xem Lữ Bố võ nghệ Thiên Hạ Vô Song, Thái Sữ Từ một người sợ không phải Lữ Bố đối thủ, chỉ tiếc Nhan Lương Văn Sứu không ở chỗ này, nói cách khác, hợp ba người chỉ lực, định có thể thắng được Lữ Bố."

Đối với Lữ Bố, Lý Trọng cũng không để trong lòng, thật sự không được hắn có thể đẩy ra Quan Vũ, Trương Phi đến, mặc dù có chút mạo muội, nghĩ đến Viên Thiệu sẽ không trách tội chính mình.

Thế nhưng mà Lý Trọng không có ý định làm như vậy, Lưu Bị thế nhưng mà gần với Tào Tháo vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất, Lý Trọng có thể không có ý định cho hắn xuất đầu cơ hội.

Đúng lúc này, Tào Tháo bỗng nhiên trầm giọng nói ra: "Ta có biện pháp! Tối hôm nay Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân bọn người có thể áp vận lương thảo trở về, ta lại để cho mấy người bọn họ cuốn lấy Lữ Bố, quá Sứ tướng quân lại tùy thời dùng cung tiễn bắn chết Lữ Bố, những người còn lại mượn cơ hội đánh Hồ Lao quan."

Lúc này Viên Thiệu cùng Tào Tháo quan hệ vô cùng tốt, nghe vậy nhũn nhũn nói ra: "Lữ Bố anh dũng vô địch, còn có Trương Liêu làm giúp đỡ, lệnh đệ ngăn chặn Lữ Bố, sợ là thấp phần nguy hiểm."

Tào Tháo ngửa mặt lên trời thở dài, nói ra: "Đại trượng phu có cái nên làm, có việc không nên làm, vì trù sát Đổng Trác, đưa ta Đại Hán thanh bình giang sơn, tựa là Tháo tự mình ra trận, cũng chưa hẳn không thể."

"Ồ!" Lý Trọng vung trộm nhìn Tào Tháo liếc, trong nội tâm nghi hoặc, Tào Tháo thực cam lòng (cho) lại để cho Hạ Hầu Đôn Hạ Hầu Uyên huynh đệ ra trận ngăn cản Lữ Bố, phải biết rằng Tào Tháo bản họ Hạ Hầu thì, hẳn cùng Hạ Hầu Đôn huynh đệ tính toán thượng là đường huynh đệ, chẳng lẽ Tào Tháo thật sự đối (với) Đại Hán triều đình trung can nghĩa đảm không thành.

Nhìn xem Tào Tháo, Lý Trọng trong nội tâm bỗng nhiên toát ra cái nghĩ cách, Lữ Bố tại sao phải đầu hàng Đổng Trác đâu rồi, trong đó có phải hay không có chút nội tình, vẫn là lịch sử ghi lại xuất hiện độ lệch, nghĩ tới đây, Lý Trọng càng phát muốn cùng thiên hạ này đệ nhất võ tướng gặp mặt một lần rồi, vì vậy hẳn thấp giọng nói ra: "Viên công, tại hạ nói ra suy nghĩ của mình."

Viên Thiệu nhìn thoáng qua Lý Trọng, gật gù đầu, nói ra: "Giảng."

Lý Trọng háng giọng một cái, nói ra: "Lữ Bố vốn là Tịnh Châu Thứ Sử đình kiến dương đại nhân thuộc hạ, ngày đó Đình đại nhân lãnh binh tiến vào chiếm giữ kinh sư Lạc Dương, giận dữ mắng mỏ Đổng Trác, Đổng Trác ghi hận trong lòng, lúc này mới dụ sử Lữ Bố phản loạn, khiến Đình đại nhân thân hãm Lạc Dương. Theo trọng biết, Đổng Trác chỉ dùng để tiền tài thu mua Lữ Bố, có thể thấy được Lữ Bố cũng không phải là đối (với) Đổng Trác trung thành và tận tâm, Viên công hôm nay uy chấn tứ hải, đúng là khuyên bảo Lữ Bố bỏ gian tà theo chính nghĩa cơ hội tốt ah!"

Viên Thiệu suy nghĩ kỹ một hồi, lúc này mới lắc đầu nói: "Hôm nay Đổng Trác cầm giữ triều cương, vợ vệt đại nội tiền tài, vô luận là uy danh vẫn là tiền tài đều tại ta đây phía trên, muốn nói hàng Lữ Bố, khó càng thêm khó?"

Lý Trọng nghiêm nghị nói: "Viên công sở nói cực kỳ, thi lại lo không chu toàn, nhưng nếu như trọng thuyết phục Lữ Bố, tặc thì Lạc Dương dễ như trở bàn tay, trái lại, Viên công nghĩa quân tắc thì không có nửa điểm tổn thất, Lý Trọng nguyện tự mình khuyên bảo Lữ Bố."

"Cũng tốt, ngày mai tự do người khuyên bảo Lữ Bố, nhưng nhất định phải tiến hành coi chừng." Viên Thiệu tưởng tượng cũng thế, cho dù Lữ Bố tại chỗ trở mặt, cái chết cũng không phải mình, mà là cái này Lý Tử Hồi, đến lúc đó Thái Sử Từ ngoại trừ quăng dựa vào chính mình, cũng không còn nơi đi rồi, xem như nhất cử lưỡng tiện.

Hơn nữa cái này cũng không tính lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, là Lý Tử Hồi chính mình chủ động yêu cầu chiêu hàng Lữ Bố, cũng không phải mình bức bách bỏ trí, đối (với) danh vọng không tổn hao gì.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Nhân trung Lữ Bố 3

Lữ Bố trở lại Hồ Lao quan, lần này xuất kích chém đầu hơn ngàn người, xem như đại thắng mà về, tự nhiên là mổ heo làm thịt dê, khao thưởng tam quân không hề cập tới.

Đã đến ban đêm, Lữ Bố ngồi ngay ngắn ở trong đại trướng, bày xuống tiệc rượu, Trương Liêu, Cao Thuận tại hai bên tiếp khách. Lữ Bố đầy ắp ẩm mồi chén, cười ha ha nói: "Quan Đông phản tặc thật sự là không chịu nổi một kích, ngày mai ta đây lại lãnh binh xuất chiến, nhất định phải tương nhượng... này liên quân giết hồn phi phách tán."

Trương Liêu nghe vậy lắc đầu, cau mày nói: "Phụng Tiên, việc này không ổn ah!"

"Văn Viễn chỉ giáo cho?" Lữ Bố nghi vấn nói.

Trương Liêu trong nội tâm cười khổ không thôi, muốn nói đến võ nghệ, Lữ Bố thiên hạ không người có thể địch, nhưng muốn nói đến âm mưu quỷ kế, Lữ Bố lại không... lắm lành nghề, đây không phải Lữ Bố tâm tư không đủ kín đáo, thiên sinh ngu dốt, có thể đem võ nghệ luyện đến Lữ Bố loại tình trạng này người, khẳng định thông minh dị thường.

Lữ Bố chỉ là quá phận tin tưởng chính mình võ dũng, đối (với) âm mưu quỷ kế xì mũi coi thường mà thôi, loại nhân vật này không ít, nói thí dụ như Trương Phi tựa là điển hình ví dụ.

Hắn không phải không hội dụng kế, mà là khinh thường tại dụng kế, nhưng thật sự bị buộc tới trình độ nhất định, Trương Phi cũng sẽ (biết) đùa nghịch tính toán, mưu trí, khôn ngoan, Thực trung Đại tướng Nghiêm Nhan, Tào Tháo thủ hạ Trương Hợp bọn người tự là không tin điểm này, mới bị Trương Phi vững hồ qua.

Lữ Bố cùng Trương Phi so với, không kém mà còn hơn!

"Chẳng lẽ Phụng Tiên quên chúng ta mục đích của chuyến này hay sao?" Cao Thuận lạnh lùng nói.

"Ah!" Lữ Bố bị Cao Thuận nghẹn sững sờ, cười khổ nói: "Ta như thế nào đã quên đây này. . . Chi là chi là. . ."

"Không có gì chi là, ngày mai ngươi phải. . . Bại!" Cao Thuận lạnh mặt nói.

Đối với Cao Thuận thái độ, Lữ Bố đã sớm tập mãi thành thói quen rồi, ba người bọn họ nhận thức hơn mười năm rồi, Cao Thuận sẽ không lộ qua mấy lần khuôn mặt tươi cười.

Lữ Bố chỉ có thể thở dài nói: "Nghĩa Khiêm (Cao Thuận chữ, biên), ta đã biết, ngươi không cần một lần một lần nhắc nhở ta."

Cao Thuận hừ một tiếng, bùng lên trước mặt nước trong, chậm rãi nói: "Phụng Tiên, ngươi cùng Văn Viễn lần này làm việc có chút càn rỡ thô lỗ rồi, liên quân binh đủ sức để mấy vạn, các ngươi trăm người xông trận, vạn nhất có một sơ xuất. . ."

Lữ Bố cười to nói: "Nghĩa Khiêm quá lo lắng, Quan Đông liên quân đều là đám ô hợp, đó là ta Tịnh Châu thiết kỵ đối thủ."

Trương Liêu cười khổ nói: "Đây chính là ta cùng Nghĩa Khiêm lo lắng, Quan Trung chư hầu vội vàng chinh quân, chiến lược thấp, hơn nữa từng cái chư hầu Thái Thú lục đục với nhau, đều có tâm tư, tất cả đều ngóng trông người khác xuất lực, ta sợ ngươi ngày mai lại muốn là thắng, những người này có khả năng giải tán lập tức ah!"

"Không thể nào! Ta đã giết mấy chục viên chiến tướng, đã sớm khiến cái này chư hầu cùng lão tặc kết xuống thâm cừ đại hận! Bọn hán hội chạy trốn?" Lữ Bố lầm bầm nói.

"Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, ngày mai Phụng Tiên ngươi tất bại trốn, cái này lại để cho tài có thể mượn Quan Đông liên quân chi thủ bức bách lão tặc, để cho chúng ta đạt được bình quyền, ta đi tuần doanh." Cao Thuận nói xong, cũng không đợi Lữ Bố trả lời, đứng dậy bước nhanh mà ra.

Chứng kiến Trương Liêu về mặt chuyển du bộ dạng, Lữ Bố thở dài: "Hi vọng ngày mai, ta không muốn quá mất mặt ah."

Sáng sớm hôm sau, Viên Thiệu liền chinh quân xuất chiến, bởi vì hôm qua bị Lữ Bố kỵ binh xông trận, tổn thất thảm trọng, Viên Thiệu lòng còn sợ hãi, cho nên hôm nay Viên Thiệu bài xuất phạm vi chi trận.

Đây là một cái quả ngắn phòng thủ trận hình, tầng ngoài trường thương mọc lên san sát như rừng, Trường thương binh chi hậu là Cung Tiễn Thủ, xếp đặt rậm rạp chẳng chịt, Lữ Bố hôm nay nếu còn muốn suất quân xông trận, không phải là bị trường thương xuyên thành mứt quả, tự là bị loạn tiễn bắn thành cái sàng. Tại đại trận hai bên, là liên quân chỉ vẹn vẹn có kỵ binh, những... này chư hầu vì bảo tồn thực lực, tính toán đầu ra đẩy tài gom góp đã đủ rồi hơn vạn kỵ binh.

Nhưng là không sao, công thành thời điểm, kỵ binh còn không có có bộ binh tác dụng đại, những kỵ binh này tác dụng tự là chấp hành một kích cuối cùng.

Làm cho Viên Thiệu mừng rỡ chính là, hôm nay Lữ Bố y nguyên tại trước trận khiêu chiến, phải biết rằng thủ thành một phương là đơn giản không sẽ chủ động tiến công, Lữ Bố hôm qua một trận chiến đã đem liên quân sĩ khí đánh áp xuống tới, này tiêu so sánh phía dưới, đóng chặt cửa thành mới được là lẽ phải.

Tào Tháo cũng có chút kỳ quái Lữ Bố cách làm, nhưng là tên đã trên dây không phát không được, hôm qua đã đánh kế sách hay, nếu như Lý Trọng chiêu hàng không thành, cũng chỉ có thể lại để cho Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên song chiến Lữ Bố rồi.

Nhìn xem Lữ Bố cầm trong tay Phương Thiên Họa Kích, một mình cỡi ngựa đứng tại trước trận, Lý Trọng đối (với) Lữ Bố dũng khí không khỏi âm thầm tâm gãy, cùng Viên Thiệu, Tào Tháo lên tiếng chào hỏi, đề mã hướng Lữ Bố đi đến.

Hôm qua tuyết rơi nhiều đã ngừng, Hồ Lao quan trước tuyết đọng rất sâu, tương chiến mã bấp chân đều bao phủ mà bắt đầu..., móng ngựa dẫm nát tuyết đọng lên, phát ra "Xèo...xèo" tiếng vang.

Tựa như tại ngân trang tổ bao lấy trong thiên địa tàn bộ, Lý Trọng thần sắc tàn mạn đi vào Lữ Bố trước người. Nhưng Lý Trọng trong nội tâm cũng không giống như biểu hiện ra nhẹ nhàng như vậy, hắn không phải sợ Lữ Bố giết mình, tại cô đại, có rất ít chém giết sự giả sự kiện phát sinh, mà là Lữ Bố ánh mắt như lưỡi đao đồng dạng kích thích thần kinh của hắn.

Hắn tận lực giả trang ra một bộ bộ dáng nhàn nhã, chính là vì bằng không thì Lữ Bố xem nhẹ chính mình, cảm tạ đời sau đạo diễn, Lý Trọng biểu diễn rất thành công.

Hai người cách xa nhau một con ngựa khoảng cách, Lý Trọng dừng bước lại, nhìn kỹ vị này Tam quốc đệ nhất mãnh tướng, Lữ Bố khuôn mặt như lợi đao điêu khắc mà thành, góc cạnh rõ ràng, toàn thân tản ra cuồng dã khí tức, một đôi lợi hại con mắt tựa như trên thảo nguyên sói hoang, tản ra lạnh như băng khí tức.

"Nhạn Môn Lý Trọng, Lý Tử Hối, trông thấy Ôn Hầu!" Lý Trọng ôm quyền nói ra.

"Nha. . ." Lữ Bố cảm giác được Lý Trọng đối với chính mình cũng không có bất kỳ địch ý, lạnh như băng khuôn mặt hơi chút hòa hoãn xuống, trầm giọng hỏi: "Người tới làm gì? Hẳn là muốn chiêu hàng Lữ Bố hay sao?"

Lý Trọng mặt giãn ra cười nói: "Có phải thế không."

"Chỉ giáo cho?" Lữ Bố nghi vấn nói.

Lý Trọng hơi ngón tay trong ngón tay quân Viên Thiệu, cười nói: "Đối với bọn họ mà nói, ta là tới chiêu hàng tướng quân, còn đối với ta tự mình tới nói, ta chỉ là muốn nhìn xem võ dũng đệ nhất thiên hạ Lữ Phụng Tiên mà thôi."

"Ha ha. . ." Lữ Bố cười một tiếng dài, có nhiều thú vị mà hỏi: "Võ dũng đệ nhất thiên hạ Lữ Phụng Tiên. . . Có cái gì đẹp mắt hay sao?"

Lý Trọng nhẹ nhàng thờ dài, thời gian dần qua nói ra: "Tuyệt thế võ dũng, chẳng phải là liếc mắt nhìn, thiếu một mắt!"

"Ân. . ." Lữ Bố hừ lạnh một tiếng, trên người bộc phát mãnh liệt sát cơ, nhìn chăm chăm Lý Trọng, trầm giọng nói ra: "Người tại tiêu khiển Lữ mỗ không thành! Hẳn là Lữ Bố trong tay Phurong Thiên Họa Kích trăm không được thuyết khách sao?"

Lý Trọng cười khỏ nói: "Há dám trêu chọc Ôn Hầu, cái là tại hạ nói tất cả đều là lời nói thật ah."

Không đợi Lữ Bố tức giận, Lý Trọng sâu kín nói: "Tại thế gian này, vô luận là văn tự, thi họa, thi từ, vận luật thậm chí kiến trúc v .v .v ..., đều có thể lưu truyền tới nay, cung cấp hậu nhân xem xét đánh giá, nhưng duy có tuyệt thế võ nghệ, chỉ có thể nghe, cũng rốt cuộc nhìn không tới rồi, chẳng lẽ Ôn Hầu cho là mình có thể trường sanh bất lão sao?"

Lữ Bố chậm rãi hé miệng, hiển nhiên đối (với) Lý Trọng mà nói phi thường khiếp sợ, thật lâu tài mặt giãn ra cười nói, : "Đúng vậy, tuyệt thế võ nghệ nhưng lại liếc mắt nhìn, thiếu một mắt, Lữ Phụng Tiên chung quy là phải chết đấy."

Lý Trọng cảm thấy mỹ mãn cười cười, nói ra: "Nhìn thấy Ôn Hầu một mắt là đủ, Lý Trọng cáo từ."

Lữ Bố cười nói: "Không tiễn."

Hắng giọng một cái, Lý Trọng bỗng nhiên cao giọng quát: "Lữ Phụng Tiên, cái kia Đồng tặc hoắc loạn triều cương, tàn bạo bất nhân, người còn không bỏ gian tà theo chính nghĩa, quy hàng nghĩa quân. . ."

Lữ Bố vốn là sững sờ, lập tức minh bạch Lý Trọng là đang diễn trò, vì vậy ha ha cười cười, nghiêm nghị quát: "Quan Đông phản tặc, hưng binh phạm thượng, bỏ qua triều đình ý chỉ. . . Thái sư anh minh nhân đức. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Kinh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Nhân trung Lữ Bố 4

Lý Trọng diễn kịch hoàn tất, giả bộ như ử rữ bộ dạng trở lại trước trận, hướng Viên Thiệu thỉnh tội, vốn Viên Thiệu sẽ không đối chiêu hàng Lữ Bố ôm lấy cái gì hi vọng, tùy tiện nói vài câu, liền lại để cho Hạ Hầu huynh đệ tiến đến nghênh chiến Lữ Bố.

Đem qua Tào Tháo cùng với Hạ Hầu huynh đệ giao đãi hoàn tất, không cầu công lao chỉ cầu không thất bại, có thể cuốn lấy Lữ Bố là tốt rồi, chính thức sát thủ là Thái Sứ Từ.

Hạ Hầu huynh đệ liếc nhau, cẩn thận từng li từng tí tiến đến nghênh chiến Lữ Bố, Thái Sứ Từ đã nói qua, muốn cùng hai người chỉ lực đánh bại Lữ Bố, cơ hồ là không thể nào, huống chi còn có Trương Liêu ở bên cạnh nhìn chăm chăm.

Lữ Bố nhìn thấy Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên hai người muốn đủ chiến chính mình, cũng không lùi bước, cười lạnh một tiếng nghênh đón tiếp lấy.

Nhưng song phương một phát tay, Hạ Hầu Đôn đã cảm thấy không đúng, Lữ Bố không có Thái Sứ Từ nói khủng bố như vậy ah! Hẳn thậm chí có một loại, huynh đệ hai người lại thêm một bả kinh, có thể đánh bại Lữ Bố ảo giác.

Hạ Hầu Đôn tin tưởng, Thái Sứ Từ ánh mắt không có khả năng quá không hợp thói thường, nhưng tại bên trong chiến trường, cũng không được phép Hạ Hầu Đôn nghĩ quá nhiều, dù sao Lữ Bố mềm nhũn là chuyện tốt.

Nhưng cho dù như thế, Hạ Hầu huynh đệ cũng hiểu được Lữ Bố thật sự rất cường, tối thiểu nhất hiện tại Lữ Bố cũng không rơi vào thế hạ phong, tựa hồ còn có thời gian, hữu ý vô ý nhìn Thái Sứ Từ liếc.

Thái Sứ Từ mang theo giường cung, tự đứng tại đầu trận tuyến chỗ, lười biếng nhìn xem chiến đoàn, một bộ thờ ơ bộ dạng, nhưng mỗi người cũng biết, Thái Sứ Từ là ở các loại..., đáng một cái Nhất Kích Tất Sát cơ hội.

Hơn mười hiệp qua đi, Hạ Hầu Đôn cái này mới phát hiện, Thái Sứ Từ thực không phải khuyếch đại Lữ Bố thực lực, ngược lại có chút đánh giá thấp ý tứ.

Lữ Bố cùng hai người triền đầu, rõ ràng một mực không có đổi qua vị trí, thủy chung quay mặt về phía Thái Sứ Từ phương hướng, cái này lại để cho Thái Sứ Từ căn bản cũng không có biện pháp đánh lên.

Hạ Hầu Đôn cùng Hạ Hầu Uyên hai người tâm ý tương thông, không hện mà cùng bộc phát ra mạnh nhất thế công, muốn ngăn chặn Lữ Bố, cho dù là chỉ có trong nháy mắt.

"Giết..." Hạ Hầu Đôn mãnh liệt một tiếng hét to, trường thương huyền hóa ra vô số đạo thương ảnh, gào thét lên đánh về phía Lữ Bố, cùng lúc đó, Hạ Hầu Uyên giờ lên cao đại đao, vận sức chờ phát động.

Ngày hôm trước cùng Thái Sứ Từ một trận chiến thời điểm, Hạ Hầu Đôn tự từng dùng qua một chiêu này, lúc ấy Thái Sứ Từ là gặp chiêu phá chiêu, dùng trường thương quấy thành một cái đại vòng xoáy, phá Hạ Hầu Đôn một chiêu này. Lữ Bố cũng áp dụng cùng Thái Sứ Từ đồng dạng chiêu thức, màu vàng kim óng ánh Phương Thiên Họa Kích đồng dạng múa ra một cái vòng xoáy.

"Ha ha ha..." Lữ Bố phát ra một tiếng thẳng thầu mây xanh cười dài, Phương Thiên Họa Kích như là một vòng màu vàng mặt trời, tương Hạ Hầu Đôn thương ảnh toàn bộ đều hòa tan mất, chỉ còn lại có liên tiếp dồn dập tiếng va đập.

"Sắc sắc..."

Hạ Hầu Đôn thương ảnh tiêu tán không còn một mảnh, cái này luân(phiên) mặt trời đồng dạng hào quang phút chốc thu nạp mà bắt đầu..., trở lại như cũ thành màu vàng kim óng ánh Phương Thiên Họa Kích, Phương Thiên Họa Kích tả hữu rung động, như một đầu giường nanh múa vuốt Nộ Long, lao thẳng tới Hạ Hầu Đôn lồng ngực. Lữ Bố chẳng những có thể tiếp được Hạ Hầu Đôn tuyệt chiêu, nhưng lại có thừa lực phản công Hạ Hầu Đôn, tại võ nghệ thượng rõ ràng so Thái Sứ Từ mạnh hơn một bậc.

Lúc này Hạ Hầu Đôn trường thương bị Phương Thiên Họa Kích tiểu cảnh dâng một mực treo ở, Hạ Hầu Đôn đã không môn mở rộng ra, nếu như chỉ có một mình hắn, cái kia Hạ Hầu Uyên hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng Hạ Hầu Uyên đại đao rốt cục hoàn thành tụ lực, như tia chớp đồng dạng, chém thẳng vào Phương Thiên Họa Kích mũi kích.

Tại Hạ Hầu Đôn sợ hãi trong ánh mắt, Hạ Hầu Uyên lưỡi đao rốt cuộc tìm được biến ảo bất định mũi kích.

"Đem làm..." Đinh tai nhứt óc binh khí tiếng va đập tại Hồ Lao quan bên ngoài quanh quần, ánh đao cùng kích hình ảnh lưỡng đạo thiểm điện đồng dạng giao thoa cùng một chỗ.

Phương Thiên Họa Kích cùng đao thép lẫn nhau ma sát, phát ra chói tai "Xèo...xèo..." Âm thanh.

"Mở..." Lữ Bố một tiếng gầm lên.

Trong nháy mắt chỉ gian, Hạ Hầu Uyên tự áp chế không nổi Lữ Bố Phương Thiên Họa Kích rồi, hắn cảm giác mình dưới đao áp không phải Lữ Bố trong tay Phương Thiên Họa Kích, mà là một đầu mà ra Nộ Long, muốn nhất phi trùng thiên. Hạ Hầu Uyên dùng hết toàn thân khí lực, cắn chặt hàm răng, bộ mặt nổi gân xanh, sắc mặt đến mức đỏ bừng.

Ở này đầu Nộ Long muốn phóng lên trời thời điểm, một đầu màu đen thân thương mãnh liệt lật đến Phương Thiên Họa Kích phía trên, đây là Hạ Hầu Đôn thiết thương, tại Lữ Bố phản thần đối phó Hạ Hầu Uyên dưới tình huống, hắn rốt cục có thể rút ra bản thân trường thương, lựa chọn áp chế Phương Thiên Họa Kích, mà không phải dùng vậy Ngụy cứu Triệu đích phương pháp xử lý ám sát Lữ Bố, là vì hắn cảm thấy, Lữ Bố nhất định có thể trước đánh chết Hạ Hầu Uyên, lại ngăn chính mình thiết thương, đây là võ tướng chỉ nỗi hắn có trực giác.

Trong lúc nhất thời, Phương Thiên Họa Kích, đại đao, trường thương lẫn nhau áp chế, lại hình thành một cái vi diệu cân đối.

Thái Sứ Từ theo Hạ Hầu Đôn bộc phát thời điểm ánh mắt tự co rút lại mà bắt đầu..., kinh tiễn cũng khoác lên cung trên dây, đem làm ba kiện binh khí lẫn nhau áp chế lập tức, Thái Sứ Từ mãnh liệt kéo ra giường cung, tương toàn bộ tình khí thần đều quán chú đạo cái này một mũi tên ở bên trong, cái này một mũi tên tại trên lực lượng càng hơn bản bị thương Trương Liêu mũi tên kia.

"Đám sau lưng đã thương người, tính toán cái gì anh hùng?" Ngay tại Hạ Hầu huynh đệ tương toàn bộ tâm thần đều phóng tới cùng Lữ Bố giác ở bên trong thời điểm, chợt nghe Lữ Bố lạnh lùng nói một câu nói.

"Hắn còn có thể phân tâm?" Hạ Hầu huynh đệ trong nội tâm không hện mà cùng sợ hãi than nói.

"Khai mở!" Lữ Bố mãnh liệt một tiếng gầm lên, Phương Thiên Họa Kích bỗng nhiên chấn động, rõ ràng theo Hạ Hầu huynh đệ hai kiện binh khí áp chế hạ rút ra.

Cùng lúc đó, Hồ Lao quan trước bỗng nhiên vang lên "Ồng..." một tiếng, đây là dây cung chấn động, xé rách không khí chính là tiếng vang.

Cái này cái ngưng kết Thái Sử Từ toàn bộ tinh, khí, thần sức lực mũi tên tốc độ cực nhanh, thế cho nên mũi tên lông đuôi tương không khí kéo lê một đạo vết rách, phát ra thê lương tiếng rít, tại đang xem cuộc chiến chỉ nhân trong mắt, kinh tiền phảng phất tại Bước nhảy Không Gian đồng dạng, rồi đột nhiên xuất hiện tại Lữ Bố trước ngực.

Lữ Bố một tay bắt lấy Phương Thiên Họa Kích, dọn ra một tay đến, lẳng không hướng cấp tốc bay tới sức lực mũi tên chộp tới. Ở này trong tích tắc, Lữ Bố bàn tay cơ hồ mang theo một đạo tàn ảnh, vừa vận chộp vào cây tiễn thượng.

"Đã xong..." Hạ Hầu huynh đệ trong nội tâm trời lên cùng một cái ý niệm trong đầu, nhưng làm bọn hắn giật mình hơn là, Lữ Bố bàn tay phảng phất ngưng lại một chút, cái này dừng lại không phải bọn hắn chứng kiến, mà là bọn hắn cảm giác được đấy.

Giờ khắc này, tại Hạ Hầu huynh đệ trong mắt, thời gian phảng phất dừng lại, Lữ Bố trong lòng bàn tay sức lực mũi tên thời gian dần qua giấy giữa trời buộc, vào Lữ Bố đầu vai.

Lại nói tiếp chậm, nhưng theo Lữ Bố tránh ra Phương Thiên Họa Kích, lại đến đầu vai trúng tên, chỉ là phát sinh ở thời gian cực ngắn ở trong.

"Lữ Bố bị thương?" Trong lúc nhất thời kinh hãi, nghi vấn, cảm thán các loại cảm xúc tràn ngập tại trong lòng mọi người.

Chiến trường bỗng nhiên an tĩnh lại, chỉ còn lại có gió lạnh gọi lên tuyệt động thanh âm.

"Hò..." Một đoàn tuyệt động bị cuồng phong xoáy lên, theo Lữ Bố ba trên thân người xẹt qua, Hạ Hầu Đôn ánh mắt phút chốc buộc chặt, hai tay nhẹ nhàng run rẩy nhất hạ, thép thương phát ra ông một tiếng.

Lữ Bố khẽ cười một tiếng, thấp giọng nói ra: "Ngày khác tái chiến, Lữ Bố nhất định phải lấy hai người các ngươi tánh mạng."

Dứt lời, Lữ Bố dưới chân nhẹ nhẹ một chút, Tê Phong Ngựa Xích Thổ phát ra từng tiếng liệt liệt Xi..Xi..âm thanh, như một đoàn Liệt Hỏa, tại cánh đồng tuyết thượng chạy băng băng mà đi.

Hạ Hầu Đôn cùng Hạ Hầu Uyên liếc nhau, âm thầm cười khở, không phải nói bọn hắn không muốn lưu lại Lữ Bố, mà là Lữ Bố chỗ kỵ Ngựa Xích Thổ tốc độ quá là nhanh, căn bản chính là muốn đánh thì đánh, muốn đi thì đi.

Muốn muốn cho Lữ Bố không có cơ hội đào tẩu, cũng có thể, nhất định phải tương Lữ Bố hoàn toàn vây quanh, dựa theo Hạ Hầu Đôn đoán chừng, hơn nữa Thái Sử Từ cùng Tào Nhân hai người, có lẽ có thể làm được, nhưng bởi như vậy, Lữ Bố là sẽ không chui đầu vô lưới, dù là Lữ Bố lại tự cho là đúng, hắn cũng sẽ không biết đồng thời cùng bốn cái nhất lưu vô tướng khai chiến đấy.

Đây cũng là Tào Tháo không có lại để cho Hạ Hầu huynh đệ, Thái Sử Từ, Tào Nhân cùng một chỗ vây giết Lữ Bố nguyên nhân.

Nếu để cho ba người vây công Lữ Bố, Thái Sử Từ tùy thời dùng cung tiễn đánh lén, không nói trước Lữ Bố nghênh chiến không nghênh chiến vấn đề, phải trước tiên nghĩ Thái Sử Từ có thể hay không ngộ thương chiến hữu rồi, ba người đều có thể bả Lữ Bố vây quanh rồi, lại di động mà bắt đầu..., cùng bảo tiêu đồng dạng, Thái Sử Từ còn thế nào bắn tên.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: tàn nhẫn Viên Thiệu

Hôm qua, mấy chục viên võ tướng đủ chiến Lữ Bố, chết tổn thương thảm trọng, cái kia mấy chục viên võ tướng cái đó một cái bình thường đều là ngao khí trùng thiên, đặt ở binh lính bình thường trong mắt đều là vô địch đồng dạng tồn tại, lại biệt Lữ Bố chém dưa thái rau đồng dạng đồ sát, Lữ Bố tại những binh lính này trong mắt đã biến thành Thần Ma đồng dạng tồn tại.

Nhưng là hôm nay, Thần Ma đồng dạng Lữ Bố rõ ràng thất bại, bị thương, những binh sĩ này trong lúc nhất thời lâm vào ngốc chết bên trong, toàn bộ chiến trường rõ ràng lặng ngắt như tờ.

Một mực đợi đến lúc Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên trở lại trước trận, Viên Thiệu lúc này mới cười ha ha nói: "Ba vị tướng quân dũng mãnh, Lữ Bố một tổn thương, Hồ Lao quan dễ như trở bàn tay."

Hạ Hầu Đôn nhìn thoáng qua Thái Sứ Từ, phát hiện Thái Sứ Từ biểu lộ rất là kỳ quái, liền tiến đến Thái Sứ Từ bên người, thấp giọng hỏi: "Từ Nghĩa, có cái gì chỗ không đúng sao?"

Thái Sứ Từ do dự một chút, lúc này mới thấp giọng đáp: "Ta cảm thấy được, ta mũi tên kia giống như không có thể bắn trúng Lữ Phụng Tiên ah, nhưng là hán thì tại sao hết lần này tới lần khác trúng tên nữa nha?"

"Ha ha. . ." Hạ Hầu Uyên cười to nói: "Lữ Bố cũng không phải Thần Tiên, trúng tên có cái gì kỳ quái, hôm qua Trương Liêu cũng không bị Từ Nghĩa cung tiễn gây thương tích sao?"

Vốn Hạ Hầu Đôn tự đối (với) Lữ Bố trảo mũi tên thời điểm đột nhiên đình trệ, có chút kỳ quái, bây giờ nghe Thái Sứ Từ vừa nói, càng thêm xác định một điểm, cái kia chính là Lữ Bố là cố ý trúng tên đấy. Hạ Hầu Đôn tuy nói có chút lỗ mãng, nhưng là cảm giác được huynh đệ có chút nghĩ một đằng nói một nẻo, vì vậy cúi đầu xuống, sợ Thái Sứ Từ nhìn ra cái gì.

Nói cho cùng, Thái Sứ Từ chung quy là người ngoại.

Lữ Bố bại lui hồi Hồ Lao quan, Viên Thiệu lập tức bắt đầu điều binh khiển tướng, hơn mười vạn đại quân phân thành năm đội, mỗi đội 20000 nhân mã, phân biệt do Tào Tháo, Lưu Đại, Thuần Vu Quỳnh, Bảo Tín thống lĩnh, thay nhau công thành, Viên Thiệu đem trọn cái liên quân trong tỉnh nhuệ nhất binh sĩ cả hợp lại, tự mình thống lĩnh, chỉ chờ cuối cùng giải quyết dứt khoát.

Đội thứ nhất công thành đúng là Tào Tháo, đây là Lý Trọng lần thứ nhất nhìn thấy đại quy mô chiến tranh, hơn vạn khiêng thang mây binh sĩ như con kiến đồng dạng phóng tới Hồ Lao quan.

Tiếng kêu chán tiếng nổ Thiên Địa.

Ngay tại công thành binh sĩ rời bỏ thành tường 50 bước thời điểm, Hồ Lao quan thượng bỗng nhiên mũi tên như mưa xuống, trong nháy mắt, tự có vài chục quân tốt bị đình tại trên mặt tuyết.

Tào Tháo sắc mặt lạnh lùng ngồi ở trên ngựa, quát lớn: "Hạ Hầu Đôn đốc chiến, lui về phía sau người. . . Trảm!"

Hạ Hầu Đôn đáp ứng một tiếng, mang theo một đám như lang như hổ binh sĩ đứng tại công thành đội sau lưng, mỗi người trong tay đều dẫn một bả sáng như tuyết đại đao, vác trên lưng lấy cung tiễn.

Công thành quân tốt đỉnh lấy bay tứ tung mũi tên lông vũ, nhanh chóng chạy đến dưới tường thành, những binh lính này tránh khỏi mũi tên đuôi lông vũ, nhưng trên đầu lẫn cây Lôi Thạch ầm ầm rơi xuống.

Những... này pháo hôi trong tay thấp kém một thuấn căn bản ngăn không được trảm trọng gỗ đá, Hồ Lao quan bữa sau lúc huyết nhục bay tứ tung, thê thảm tiếng kêu gọi người sồn hết cả gai ốc.

Công thành quân tốt sợ tới mức kêu thảm một tiếng, thủy triều đồng dạng lui trở về, Hạ Hầu Đôn giận tím mặt, thúc ngựa đâm chết hơn mười cái đào binh, cùng sử dụng mũi thương khơi mào một gã đào binh thi thể, vung tiến đào binh bên trong, hô to nói: "Cho ta công thành, lui về phía sau người chết!" Cùng lúc đó, đốc chiến đội cũng kéo ra dây cung, một hồi loạn tiễn vọt tới, lại bắn chết hơn mười người.

Chứng kiến đốc chiến đội như thế tàn nhẫn, giết người không chớp mắt, rơi vào đường cùng, những... này quân tốt đành phải kiên trì lui trở về, lần nữa đổi mặt trên tường thành lẫn cây Lôi Thạch.

Lý Trọng ngay tại Tào Tháo bên người, nhìn không được hỏi: "Tào Công, tại hạ có một chuyện không rõ, Lữ Bố tuy nhiên dũng mãnh, nhưng trong một thế công phía dưới, lại có thể đối với cục diện chiến đấu sinh ra ảnh hưởng gì, vì cái gì không phải đánh bại Lữ Bố, tại có thể công thành đâu này?"

Tào Tháo nhìn lên lấy Hồ Lao quan, trầm giọng đáp: "Lữ Bố bất bại, Hồ Lao quan nội quân coi giữ sĩ khí không rơi, tùy thời khả năng ra khỏi thành một kích, người xem, những... này công thành binh sĩ đều là bộ binh, nếu như bị nội thành kỵ binh xông lên, lập tức sẽ sụp đổ, công thành khí giới sẽ bị Lữ Bố đốt (nấu) không còn một mảnh."

Lý Trọng nghe vậy nghi vấn nói: "Đánh bại Lữ Bố có thể xác định, Hồ Lao quan nội không sẽ phái ra kỵ binh sao?"

Tào Tháo lắc đầu nói ra: "Trên chiến trường nào có tuyệt đối sự tình, Bản Sơ chỉ là cố gắng tương phản thắng mở rộng vài phần mà thôi, tận nhân sự, nghe thiên mệnh mà thôi."

Lý Trọng nghe vậy âm thầm gật gật đầu, quay đầu lại nhìn thoáng qua đứng tại trên đài cao Viên Thiệu, trong nội tâm cảm thán không thôi. Những... này cắt cứ một phương chư hầu, cho dù là cuối cùng chiến bại Viên Thiệu, tại trên quân sự đều muốn so với chính mình mạnh hơn vô số lần, Tam Quốc Diễn Nghĩa thượng đối với mấy cái này chư hầu niêu tả thấp phần không chịu nổi, cũng chỉ là cùng Tào Tháo bọn người so sánh với mà thôi.

Nói một cách khác, có thể cắt cứ một phương chư hầu, tự không khả năng là quân sự, chính trị thượng ngu ngốc, không có một cái là đèn đã cạn dầu.

Không nói đến Lý Trọng chính vì chính mình tương lai cùng với những... này chư hầu chinh chiến âm thầm đau đầu, công thành quân đội đã dựng lên thang mây, nguyên một đám binh sĩ, đỉnh lấy đỉnh đầu lẫn cây Lôi Thạch hướng lên bò đi.

So sánh với công thành liên quân quân tốt, Hồ Lao quan quân tốt ngoại trừ tại sĩ khí lên, vô luận là địa thế, vũ khí, vũ dũng, đều ở vào tuyệt đối được phong, công lên thành đầu quân tốt trong chớp mắt tự biến mất tại đao thương hàn quang bên trong.

Cái này một lớp công thành bộ đội trọn vẹn ác chiến hai canh giờ, chết tổn thương thảm trọng, hai vạn binh sĩ trọn vẹn bỏ mình 5000 hơn người, người bị thương vô số.

Đúng lúc này Viên Thiệu hạ lệnh: Tào Tháo thu quân, Lưu Đại công thành.

Công thành quân đội sau khi nghe được lui quân lệnh, mừng rỡ như điên, 'Rầm Æo Æo' một tiếng lui trở về.

Duyệt Châu Thứ Sử Lưu Đại công thành phương pháp cùng Tào Tháo giống như đúc, tựa là bắt người mệnh không lo nhân mạng, căn bản không để cho Hồ Lao quan quân coi giữ thờ dõc cơ hội, hai vạn quân tốt một loạt trên xuống, nổi điên đồng dạng cùng quân coi giữ vật lộn.

Hồ Lao quan trước khắp nơi đều quanh quần tiếng kêu giết thanh âm.

Tào Tháo thu binh, thôi lui đến chiến trường một góc, hướng Viên Thiệu phục mệnh chi hậu, sẽ trở lại cẩn thận quan sát Lưu Đại công thành.

Nói qua ước chừng một canh giờ, Tào Tháo chỉ vào Hồ Lao quan nói ra: "Xem ra Lữ Bố thượng không nhẹ, nhanh ba canh giờ rồi, trên tường thành còn không phát hiện Lữ Bố thân ảnh, Hạ Hầu Đôn người nhìn kỹ xem."

Hạ Hầu Đôn lĩnh mệnh, cưỡi ngựa tại chiến trường hoành hành một phen chi hậu, trở lại Tào Tháo bên người, nói ra: "Khỏi bẩm chúa công, trên tường thành không có Lữ Bố thân ảnh."

Tào Tháo vuốt nhát hạ dưới hàm chòm râu, hỏi: "Trương Liêu đâu này?"

Hạ Hầu Đôn đáp: "Nhìn thấy Trương Liêu cờ hiệu rồi, nhưng cũng không có nhìn thấy Trương Liêu bản thân."

"Ah!" Tào Tháo gật gật đầu, trầm ngâm sau nửa ngày, chậm rãi nói ra: "Đội đến Lưu Đại lui binh, người đi thăm dò xem một quân tốt thương vong, nhất định phải tra cẩn thận, hiểu chưa?"

Ước nói qua hai canh giờ, Lưu Đại lui ra, đến phiên Thuận Vu Quỳnh lĩnh binh công thành.

Ít khi, Hạ Hầu Đôn trở về bẩm báo, Lưu Đại quân sĩ bỏ mình hơn bốn ngàn người, người bị thương hơn vạn.

Tào Tháo nghe vậy âm thầm gật đầu, xem ra Hồ Lao quan thượng quân coi giữ đã có chút mỏi mệt rồi, chỉ cần Viên Thiệu một mực cường công xuống dưới, Hồ Lao quan tất nhiên sẽ rơi vào liên quân trong tay.

Hiện tại song phát thương vong phần trăm ước chừng là vừa so sánh với năm, năm cái công thành binh sĩ tài có thể đổi lấy một cái quân coi giữ tánh mạng, Lý Trọng ước chừng kẻ tính toán một cái, căn cứ tình báo, Hồ Lao quan thượng quân coi giữ ước chừng hai vạn người, nói cách khác, muốn tiêu diệt toàn bộ những... này quân coi giữ, liên quân muốn trả giá mười vạn người thương vong một cái giá lớn, Viên Thiệu có thể thừa nhận thảm như vậy trọng tổn thất sao?

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tinh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: liên thủ phá Hồ Lao

Lý Trọng do dự thời gian thật dài, lúc này mới kiên trì hướng Tào Tháo hỏi việc này.

Tào Tháo nghe vậy, nhìn Lý Trọng rất lâu, lúc này mới ha ha cười nói: "Lữ Bố mới bại, hiện tại Hồ Lao quan nội quân coi giữ sĩ khí sa sút, một khi thương vong vượt qua ba thành, tất nhiên sẽ toàn quân sụp đổ, không đánh mà chạy, chỗ đó cần muốn tiêu diệt toàn bộ quân coi giữ đâu này?"

Tào Tháo nói một chút cũng không có sai, tại cổ đại trong chiến tranh, nếu như giết địch bốn thành, tựa có thể gọi là đại hoạch toàn thắng rồi, toàn diệt quân địch tình huống cơ hồ là không thể nào xuất hiện.

Hồ Lao quan nếu như là từ địa, cái kia quân coi giữ có khả năng liều chết đánh cược một lần, nhưng một khi quân coi giữ đã có đường lui, căn bản không có khả năng xuất hiện toàn quân chết trận tình huống.

Toàn quân chết trận tình huống không phải là không có, giống như đều là cùng dị tộc cuộc chiến sinh tử, tài sẽ xuất hiện thế sống chết không hàng tình huống, chứ hầu nội chiến thời điểm, chỉ cần chủ tướng vừa chết, chiều hàng quân địch là rất sự tình đơn giản.

Trừ phi như Cao Thuận Hãm Trận Doanh, Tào Tháo Hồ Báo kỵ, Lưu Bị Bạch Nhĩ Tinh Bình tài có một ít trung tâm đáng nói.

Lý Trọng thờ dài một hơi, hẳn hiểu được Viên Thiệu vì cái gì làm như vậy, tựa là nghĩ thừa dịp Lữ Bố bị thương chỉ té đánh hạ Hồ Lao quan, loại làm này không thể nói sai, chỉ là thương vong quá mức nghiêm trọng, có thể từ xưa đến nay công thành cuộc chiến, đụng phải con rùa đen lưu, ngoại trừ dùng nhân mạng điền, còn thực không có gì biện pháp tốt.

Viên Thiệu không đau lòng những binh lính này, khắp nơi chứ hầu cũng không đau lòng, những... này chứ hầu mạng đến cũng không phải dưới trường tình nhuệ nhất binh lính, chết sạch, một lần nữa chiều mộ là được, tại loạn thế, chỉ cần có lương thực, có địa bàn, căn bản là không lo nguồn mộ lính, đối nhanh chóng lưu dân chỉ có có một miếng cơm ăn, sự tình gì đều làm ra được, cho dù là biết rõ làm bia đỡ đạn đi chịu chết.

Chỉ có đã đến hậu kỳ, miệng người giảm mạnh, các lộ chứ hầu mới đúng miệng người số lượng coi trọng.

Thuần Vu Quỳnh bộ đội lui ra về sau, sắc trời đã có chút lờ mờ rồi, nhưng Viên Thiệu vẫn không có thu binh ý định, hạ lệnh suốt đêm công thành, ngay tại Hồ Lao quan trước, nhen nhóm mấy chục chồng chất hỏa điểm, màu đỏ sậm ngọn lửa cao tới mấy mét, lên như điều gặp gió, ánh bầu trời một mảnh huyết hồng chỉ sắc.

Hồ Lao quan hạ càng là vô cùng thâm, hơn vạn quân tốt thì thể chồng chất mà bắt đầu..., cơ hồ cùng với tường thành ngang bằng, máu tươi tương tuyệt động nhuộm thành màu đỏ, cùng ánh lửa nổi thành một mảnh, chợt nhìn đi, tựa như Tu La Địa Ngục đồng dạng, người nhất gan chỉ cần nhìn lên một cái, tựa có thể dọa được muốn sắc khí.

Lý Trọng tựa xem toàn thân phát run, sắc mặt trắng bệch, nồng đậm mùi máu tanh hun đến hần cơ hồ muốn nhỏ ra, lại nhìn Tào Tháo, Viên Thiệu bọn người biểu hiện muốn so Lý Trọng tốt nhiều lắm, những người này trải qua thảo phạt khăn vàng tẩy lễ, đối (với) loại này thâm thiết tràng diện đã sớm có sức miễn dịch.

Lúc này, Tào Tháo bọn người biểu lộ cũng trở nên bắt đầu trang túc mục chú ý, chiến đấu đã chuẩn bị kết thúc! Liên tục bốn canh giờ chém giết, lại để cho giao chiến song phương binh sĩ mỗi một không chịu nổi, Viên Thiệu đứng tại trên đài cao, trong nội tâm do dự, chậm chạp hạ không được quyết định, rốt cuộc muốn không muốn làm một kích cuối cùng?

Hiện tại liên quân cùng sở hữu mười lăm vạn người tả hữu, bỏ công thành mười vạn người, chỉ còn lại có năm vạn người, mà cái này năm trong vạn người có tiếp cận hai vạn kỵ binh, Viên Thiệu có ngọc cũng sẽ không biết dùng kỵ binh công thành, còn lại ba vạn mọi người là chế tạo khí giới công binh, căn bản là không thể trên chiến trường.

Cái này hai vạn người, đã là liên quân cuối cùng sức chiến đấu rồi, nếu như không thể một cổ mà xuống, nhất định phải tu sửa bộ đội.

Nhưng kể từ đó, Hồ Lao quan nội quân coi giữ cũng đồng dạng sẽ có nghỉ ngơi cơ hội, rất có thể biến thành lẻ mề công thành cuộc chiến.

"Tốt mưu không đoạn!" Đây là Viên Thiệu tính cách chỗ thiếu hụt.

Không đề cập tới Viên Thiệu do dự, chỉ nhìn một cách đơn thuần Hồ Lao quan nội tình huống.

Cùng Viên Thiệu tương tượng vừa vặn trái lại, Lữ Bố đã đem dưới trướng thiết kỵ đều tụ tập lại, đây không phải muốn đánh lên liên quân, mà là muốn chạy trốn.

Lữ Bố tựa ngồi ngay ngắn ở trong soái phủ, đầu vai còn mơ hồ có vết máu, Trương Liêu thân mặc khôi giáp, ngồi ở Lữ Bố bên người.

Tại mờ nhạt dưới ánh đèn, Lữ Bố biểu lộ lộ ra có chút quý dị, chỉ nghe Lữ Bố nói ra: "Văn Viễn, đợi chút nữa ta lên thành tường thay hỏi Nghĩa Khiêm (Cao Thuận), các người hai người lãnh binh đi đầu, ta tự mình cản phía sau."

Trương Liêu cau mày nói: "Phụng Tiên, thương thế của người chưa lành, vẫn là ta cản phía sau a."

Lữ Bố nghe vậy cười ha ha, chuyển du nói: "Chẳng lẽ Văn Viễn người không có bị thương sao? Ta và người đều bị Thái Sứ Từ một mũi tên bắn bị thương. . . Ha ha. . . Ta cái này một chút vết thương nhỏ không có gì trở ngại, nếu không phải diễn trò, Thái Sứ Từ căn bản không thể làm tổn thương ta."

Trương Liêu đối (với) Lữ Bố vỗ ngực rất có lòng tin, nghe vậy cũng không nhiều lời, gật đầu đồng ý xuống, đi ra ngoài sửa sang lại đội ngũ.

Lữ Bố đi vào Hồ Lao quan lên, cùng Cao Thuận nói nhỏ vài câu, Cao Thuận quay người rơi xuống tường thành.

...

Sau một lát, Hồ Lao quan nội bỗng nhiên vang lên một hồi nặng nề tiếng vó ngựa, Viên Thiệu thần kinh lập tức căng cứng mà bắt đầu..., sợ quan nội thiết kỵ ra đến tập kích chính mình công thành bộ đội, vội vàng truyền lệnh xuống, lại để cho hai vạn kỵ binh làm tốt nghênh chiến chuẩn bị.

Nhưng vượt quá Viên Thiệu dự kiến chính là, Hồ Lao quan nội tiếng vó ngựa vậy mà dần dần đi xa.

Hơi chút suy tư, Viên Thiệu lập tức hiểu được: "Lữ Bố chạy trốn!"

Chẳng những Viên Thiệu đã nhìn ra, hơi có chút ít tâm cơ người cũng nhìn ra được, Hồ Lao quan phía trên người ảnh đã thừa thót rất nhiều. Hiện tại không cần vùng vẫy, Viên Thiệu không chút do dự hạ tổng tiến công mệnh lệnh.

Hai vạn tinh nhuệ binh sĩ hô to một tiếng, thẳng hướng Hồ Lao quan. Những... này quân tốt cùng trước mấy sóng nhân mã so với, sức chiến đấu muốn mạnh hơn rất nhiều, vốn bọn hắn xem đạo trước mấy sóng công thành binh sĩ chết tôn thương thảm trọng, đã sớm trong nội tâm lo sợ bất an, nhưng vừa thấy được Hồ Lao quan thượng nhân ảnh thừa thót, lập tức hiểu được lần này không phải đi chịu chết, chỉ cần ra sức liều mạng, thì có thể đã bại quân coi giữ.

Tại trong loạn thế quân tốt ti lệ tử vong quá cao, những người này chỉ có kiệt lực chứng minh thực lực của mình, tài có thể thoát ly pháo hôi thân phận, sống lâu dài một ít.

Chiến đấu rất ngắn tạm, cái này hai vạn người vừa bước lên thành tường, Hồ Lao quan quân coi giữ cũng sẽ thua, đầu hàng đầu hàng, chạy trốn chạy trốn, không đến một nén nhang thời gian, liên quân tự hoàn toàn đã khống chế Hồ Lao quan.

Lưu lại bộ binh quét dọn chiến trường, Viên Thiệu lúc này hạ lệnh: Tào Tháo thống lĩnh hai vạn kỵ binh truy kích Lữ Bố.

Lúc này trời đã tối rồi xuống, Tào Tháo không muốn suốt đêm truy kích Lữ Bố, sợ trúng mai phục, nhưng là Viên Thiệu lần nữa kiên trì, Tào Tháo không có cách nào, chỉ có thể kiên trì đuổi theo ra Hồ Lao quan.

Ra Hồ Lao quan, dọc theo quan đạo đuổi theo ra vài dặm, Tào Tháo không muốn mạo hiểm truy kích rồi, nghĩ thầm đuổi theo ra vài dặm, cũng coi như cùng Viên Thiệu đã có giao đãi, đang muốn thu binh, bỗng nhiên nhìn thấy phía trước trên quan đạo có ánh lửa chớp động, vội vàng phái Hạ Hầu Đôn trước đi điều tra.

Hạ Hầu Đôn lĩnh trước sở thập tinh kỵ, mang theo cung tiễn tám trăm, nhảy xuống mà ra, tại cách xa nhau trăm bước thời điểm, mượn tuyết động phản quang, rốt cục thấy rõ phía trước tình huống.

Trên quan đạo ước chừng hơn năm mươi kỵ, mỗi người cầm trong tay bó đuốc, một người cầm đầu đứng là Lữ Bố.

Hạ Hầu Đôn vội vàng ghim chặt chiến mã, đại quân còn ở phía sau chờ đợi tin tức, song phương nhân số không sai biệt bao nhiêu, hắn cũng không muốn cùng Lữ Bố đến một hồi hỗn chiến.

Hạ Hầu Đôn tuy nhiên cuồng vọng, nhưng là không cho là mình có thể kiên trì đến viện quân đã đến, Lữ Bố võ dũng thật là đáng sợ, vừa nghĩ tới sáng sớm một trận chiến, Hạ Hầu Đôn đã cảm thấy trong nội tâm hốt hoảng.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tinh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: bi thức Hạ Hầu Đôn

Cùng lúc đó, trên quan đạo Lữ Bố cũng nhìn thấy đuổi theo Hạ Hầu Đôn, lập tức hưng phấn cười lên ha ha, cái này thật sự là oan gia ngõ hẹp ah.

Vừa nghĩ tới chính mình cùng Trương Liêu đều bị cung tiễn gây thương tích, Lữ Bố tự hận đến hàm răng ngứa, nhìn thấy Hạ Hầu Đôn thân ảnh, Lữ Bố lập tức tháo xuống cung tiễn, muốn báo một mũi tên chí thù.

Lữ Bố cùng Hạ Hầu Đôn cách xa nhau trăm bước, khoảng cách này đối (với) cung tiễn mà nói có chút xa, đặc biệt vẫn là tại ban đêm, ánh mắt đều có chút mơ hồ không rõ, nhưng đối với tại tiễn thuật không thua gì Thái Sứ Từ Lữ Bố mà nói, cái này đều không là vấn đề.

"Không tốt!" Chứng kiến Lữ Bố kéo ra giương cung, Hạ Hầu Đôn lập tức cảm thấy một cổ lạnh lẽ ác liệt sát khí đập vào mặt đánh úp lại.

Hạ Hầu Đôn không cho rằng Lữ Bố tiễn thuật sẽ ở Thái Sứ Từ phía dưới, vội vàng giơ lên tám trăm, phóng tới trước ngực. Lúc này Hạ Hầu Đôn còn âm thầm may mắn, nhờ có chính mình coi chừng, sợ phục binh đánh lén, mỗi người đều chuẩn bị một mặt tám trăm. Nói cách khác, chỉ dựa vào trường thương trong tay, có thể hay không đẩy ra Lữ Bố sức lực mũi tên, Hạ Hầu Đôn còn thực không có nắm chắc.

Bởi vì khoảng cách quá xa, Hạ Hầu Đôn thấy không rõ Lữ Bố trong tay giương cung nếu so với người bình thường dùng thô rất nhiều, Lữ Bố cung trong tay gọi là Lý Quảng cung, về phần đến cùng phải hay không phi tướng quân Lý Quảng sở dụng cường cung, còn không tốt xác định, nhưng có thể khẳng định chính là, cái này trường chín thạch cường cung tên bắn ra mũi tên, xuyên kim liệt thạch không nói chơi.

Lữ Bố ánh mắt nhìn chăm chăm Hạ Hầu Đôn, trong tay giương cung phát ra bàn kéo đồng dạng "Xèo...xèo. . ." tiếng vang, giương cung dần dần biến thành căng dây cung hình dạng.

"Hạ Hầu Đôn. . . Gần mũi tên!" Lữ Bố hét lớn một tiếng, mãnh liệt buông tay ra chỉ.

Kinh tiễn rời dây cung mà ra, kích xạ Hạ Hầu Đôn, cực lớn lực đàn hồi lại để cho cây tiễn đều uốn lượn mà bắt đầu..., 100 bước khoảng cách, kinh tiễn tốc độ chẳng những không có biến chậm, ngược lại có tăng tốc dấu hiệu.

Dây cung bung ra, xé rách không khí sinh ra chấn động, lại để cho Lữ Bố chung quanh bó đuốc chợt tối sầm lại.

Không cần Lữ Bố nhắc nhở, Hạ Hầu Đôn đã sớm chuẩn bị kỹ càng, nghe được dây cung động tĩnh, giờ lên tám chấn liên hướng bên ngoài một đập đầu, trong miệng hét lớn: "Đi. . ."

Hạ Hầu Đôn đã quên, hấn tám chấn không phải đặc chế thiết thuẫn, chỉ là hai thốn gỗ chắc chắn, bên ngoài bao lấy một tầng sắt lá, như vậy tám chấn có thể ngăn ở bình thường cung tiễn, nhưng là muốn ngăn trở Lữ Bố sức lực mũi tên, thật muốn dựa vào một điểm vận khí.

Hạ Hầu Đôn vận khí không thể nào tốt, hấn giờ lên tám chấn, xác thực chặn Lữ Bố cái này cái kinh tiễn, nhưng bởi vì kinh tiễn lực lượng qua đại, đầu mũi tên bắn thấu Hạ Hầu Đôn tám chấn.

Nhắc tới cũng không sao, bởi vì khoảng cách rất xa, kinh tiễn lực lượng không phải rất đủ rồi, lại xuyên qua Hạ Hầu Đôn tám chấn, cũng đã là nó mạnh hết đà, còn lại lực lượng đều không đủ dùng xuyên thấu Hạ Hầu Đôn áo giáp.

Nhưng Hạ Hầu Đôn sợ đã ngộ thương thủ hạ quân tốt, cái này một đập đầu là hướng lên đập đầu, muốn bả Lữ Bố sức lực mũi tên sụp đổ hướng lên bầu trời.

Vì vậy Hạ Hầu Đôn bị thúc dục, cái này cái kinh tiễn vừa vận đâm vào Hạ Hầu Đôn mắt phải, Hạ Hầu Đôn dưới tình thế cấp bách, vội vàng hướng ra phía ngoài nhô mũi tên, không muốn liên quan con mắt đều bị tách rời ra, Hạ Hầu Đôn bị thiết một tiếng: "Cha mẹ máu huyết, không thể vứt bỏ." Tương con mắt nhét vào trong miệng, thúc ngựa tụt đi.

Hạ Hầu Đôn vừa đi, còn lại hơn năm mươi kỵ cũng gấp bệ bộn che chở Hạ Hầu Đôn trở lại trong đại quân, Tào Tháo nghe nói Hạ Hầu Đôn bị thương một mực, lòng nóng như lửa đốt, vội vàng tới quan sát.

Vừa thấy được Hạ Hầu Đôn mặt mũi tràn đầy máu tươi, mất một mực, Tào Tháo giận tím mặt, muốn dẫn binh đuổi theo Lữ Bố. Hạ Hầu Uyên chứng kiến huynh trưởng bị thương, trong miệng tức giận mắng liên tục, trở mình trên người chiến mã, muốn tìm Lữ Bố dốc sức liều mạng.

Hạ Hầu Đôn một bả kéo lấy Tào Tháo ống tay áo, gấp giọng nói ra: "Mạnh Đức không thể, hôm nay cảnh ban đêm chính sâu, nhìn không thấy vật, Lữ Bố tất nhiên sẽ phía trước lộ mai phục, không thể làm Hạ Hầu Đôn sự tình thân hiện hiểm cảnh."

Tào Tháo nghe vậy xanh cả mặt, ngửa mặt lên trời thở dài, nghiêm nghị nói ra: "Lữ Bố tiểu nhi, ta giết chết hết!"

Hạ Hầu Đôn ngược lại đối (với) Hạ Hầu Uyên nói ra: "Diệu Tài không cần tức giận, tài nghệ không bằng người, không lời nào để nói, hôm nay ta và người ba người cùng chiến Lữ Phụng Tiên, Lữ Bố cũng chưa từng miệng ra ác nói, đừng vội ném đi Hạ Hầu thị thể diện."

Hạ Hầu Uyên nghe vậy ngừng tiếng mắng, chỉ là sắc mặt y nguyên không cam lòng.

Lý Trọng cũng đi theo Tào Tháo cùng nhau đuổi giết Lữ Bố, nghe nói Hạ Hầu Đôn bị thương phải mực đích tin tức, chỉ cảm thấy thật sự là thế gian thần kỳ, tối tăm bên trong đều có Thiên Ý.

Lý Trọng nhớ rõ rất rõ ràng, Hạ Hầu Đôn là bị Lữ Bố thủ hạ Tào Tính bắn bị thương trái mực đích, mà không phải mắt phải, chính mình cái tiểu Hồ Điệp tuy nhiên chấn động một cái cánh, nhưng y nguyên không có thể cải biến Hạ Hầu Đôn vận mệnh bị thảm, thậm chí còn hơn lúc trước, muốn biết không chính mình trong lịch sử, Hạ Hầu Đôn nhô mũi tên đâm con người giết một lưỡi lê chết Tào Tính, cũng coi là chính mình báo thù rửa hận.

Nhưng hiện tại, Hạ Hầu Đôn liên cơ hội báo thù đều không có, Lữ Bố cũng không phải là Tào Tính, Hạ Hầu Đôn nếu thật là xúc động phần nộ phía dưới, tìm Lữ Bố báo thù, bị Phương Thiên Họa Kích đâm chết khả năng càng lớn hơn một chút.

Bởi vì Hạ Hầu Đôn thương thế nghiêm trọng, Tào Tháo chỉ có thể tạm thời đề xuống báo thù tâm tư, dẫn binh trở lại Hổ Lao.

Liên quân đánh hạ Hổ Lao, nhưng cũng từ thương thảm trọng, tự nhiên muốn tu sửa một đoạn thời gian.

Lữ Bố mang theo bại binh trở lại Lạc Dương, tiến đến Đông Trác phủ đệ phục mệnh. Lữ Bố mới bại, Đông Trác dời đô chi tâm càng hơn, liền triệu tập Lý Nho bọn người thương nghị.

Đông Trác cũng không phải e ngại Quan Đông liên quân, mà là hiện tại Đông Trác vẫn không thể hoàn toàn khống chế Đại Hán triều đình, Thái úy Dương Buru, thái bộc Hoàng Uyên đẳng Hán thất trung thần một mực căm thù Đông Trác, những người này danh vọng cực cao, Đông Trác cũng không dám tùy tiện tru sát những người này, dưới loại tình huống này, lại cùng Quan Đông chư hầu chinh chiến, đúng là không khôn ngoan.

Mặt khác Quan Trung bất ổn, Bạch Ba từ từ hưng hăng ngang ngược, Đông Trác lo lắng Trường An có mất, quy tâm càng mà lại.

Lý Nho là Đồng Trác thủ hạ đệ nhất mưu sĩ, lại là Đồng Trác con rể, rất được Đồng Trác tin nhiệm, đầu tiên mở miệng nói ra: "Khỏi bẩm thái sư, hôm nay Ôn Hầu mới bại, Quan Đông phản quân sĩ khí chính thịnh, đang lúc tránh đi mũi nhọn, cho nên nhỏ cho rằng dời đô vì thượng." "

Lý Nho nói đang cùng Đồng Trác tâm ý, Đồng Trác gật đầu hỏi: "Nếu như Quan Đông liên quân xâm chiếm Hàm Cốc quan lại đem làm như thế nào."

Lời vừa nói ra, Lữ Bố ánh mắt lập tức lạnh lẽo.

Lý Nho trầm tư sau nửa ngày, chậm rãi nói ra: "Thái sư hôm nay tốt nhất muốn trấn an Quan Đông chư hầu mới được là, chỉ là thái sư tru sát Viên thị cả nhà, cùng Viên Thiệu đã sớm kết xuống thâm cừu, chỉ có thể khác đối người khác."

Lữ Bố nghe vậy trong nội tâm thập phần lo lắng, hần hồn sức khí lực tài chém giết mấy chục viên Quan Đông chiến tướng, tựa là muốn Đồng Trác cùng Quan Đông chư hầu tiếp được thù hận, tự nhiên không thể ngồi xem.

Trong nội tâm khê động, Lữ Bố bỗng nhiên toát ra chủ ý, há miệng nói ra: "Văn Ưu (Lý Nho chữ) lời ấy cực kỳ, thái sư không bằng trấn an Tào Tháo, đúng là người này phát hích văn cốt ruột Quan Đông phản quân, Tào Tháo tại liên trong quân danh vọng cực cao, chỉ cần trấn an ở Tào Tháo, Quan Đông liên quân tất nhiên sụp đổ."

Lý Nho nghe vậy cũng gật đầu đồng ý, hần không biết Lữ Bố đã bắn bị thương Hạ Hầu Đôn một mực, có thể nói là triệt để cùng Tào Tháo kết xuống thâm cừu.

Chúng kiến thủ hạ một văn một võ đều đồng ý trấn an liên quân, Đồng Trác gật đầu nói nói: "Vậy thì gia phong Viên Thiệu vi Phiêu Kỵ tướng quân, phong Tào Tháo vi Dương Châu Thứ Sử, những người còn lại các người tự hành thương định, như thế nào?"

Lý Nho mỉm cười, hần nhìn ra, Đồng Trác gia phong tuyệt đối không phải thuận miệng mà nói, gia phong Viên Thiệu vi Phiêu Kỵ tướng quân, lại để cho Viên Thiệu có thể hiển nhiên khuếch trương binh lực, bởi như vậy, Ký Châu Mục Hàn Phức, Bắc Bình Thái Thú Công Tôn Toàn sẽ có cái gì biểu hiện, đã làm cho thương thảo rồi.

Gia phong Tào Tháo vi Dương Châu Thứ Sử, cũng rất xảo diệu, mọi người đều biết, Tào Tháo cùng Viên Thiệu quan hệ cực kỳ ác liệt, phải biết rằng Viên Thuật vẫn đối với Dương Châu nhìn chăm chăm, coi như độc chiếm, bởi như vậy, song phương không xung đột vũ trang mới được là chuyện lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: vui như lên trời

Đồng Trác có thể trở thành một phương kiều hùng, tuyệt đối không phải may mắn, dăm ba câu ngay tại liên quân bên trong chôn xuống phân liệt hạt giống.

Lý Nho gật đầu đồng ý, xoay người lại nói ra: "Ôn Hầu ngày hôm trước cùng liên quân giao chiến qua, không biết liên trong quân còn có biệt địch nhân vật?"

"Có ah!" Lữ Bố gật đầu nói: "Tĩnh Châu Nhạn Môn người Lý Trọng Lý Tử Hối, tựa đối (với) thái sư trong lòng còn có ngưỡng mộ, có thể hơi sự tình ân sủng, hoặc có thể vì thái sư vui bước tiếp theo quân cờ ản."

Đây không phải Lữ Bố chân thật nghĩ cách, hần tựa là nói hươu nói vượn, kỳ thật Lý Nho tựa là tùy tiện vừa hỏi, cho Lữ Bố một ít mặt mũi mà thôi, mà Lữ Bố người này lại cực kỳ tự ngạo, trong lòng tự nhủ kỳ nhiên người đều hỏi, ta đây nói như thế nào cũng phải xuất ra cá nhân đến, nói cách khác, chẳng phải là bảo người xem thường.

Lý Nho sững sờ, trong lòng tự nhủ cái này Lý Tử Hối không phải là người đồng hương a? Nhưng cái này cũng không có gì, coi như đối (với) Lữ Bố lấy lòng rồi.

Vì vậy Lý Nho cười nói: "Đã như vậy, tựa gia phong cái này Lý Tử Hối vi Quảng Võ Lệnh a! Ôn Hầu nghĩ như thế nào?"

Lữ Bố gật đầu đáp: "Tựa theo Văn Ưu nói."

Còn lại thương thảo sẽ không Lữ Bố chuyện gì, chứng kiến Lý Nho cùng mọi người nghiên cứu còn lại gia phong công việc, Lữ Bố cảm thấy thập phần nhàm chán, liền cáo từ trở lại trong phủ.

Liên quân trú đóng ở Hồ Lao quan, liên tiếp tu sửa hơn mười nhật,, Viên Thiệu đang muốn xuất binh Lạc Dương, bỗng nhiên có người đến báo, Thiên tử ý chỉ đã đến.

Mặc dù biết Thiên tử ý chỉ tựu là Đồng Trác ý chỉ, nhưng chúng chur hầu chỉ có thể giả bộ như không biết, tương truyền chỉ nội thị nghênh tiến soái phủ, sắp xếp bài hương án, quỳ gần thánh chi.

Chúng kiến Viên Thiệu bọn người an bài thỏa đáng, nội thị tay nâng thánh chi, giọng the the nói: "Bột Hải Thái Thú Viên Thiệu, điển quân Hiệu úy Tào Tháo, Duyện Châu Thứ Sử Lưu Đại... Tiếp chi."

Viên Thiệu nhóm người bắt đắc dĩ, chỉ phải hô to nói: "Viên Thiệu (Tào Tháo) tiếp chi "

Nội thị đối (với) mọi người biểu hiện rất là thoả mãn, đón lấy đọc nói: "Sơ bình nguyên niên đông tháng hai Khuê xấu, Đại Hán hoàng đế chiếu viết, trẫm nghe thấy bao có đức, phần thưởng đến tãi, Bột Hải Thái Thú Viên Thiệu Bàn Sơn, Tuyên Đức minh ân, thủ tiết thừa lúc nghị, dẹp an xã tắc, trẫm cái gì gia chi. Hấn gia phong Phiêu Kỵ tướng quân chức. Điển quân Hiệu úy Tào Tháo Mạnh Đức... Gia phong Dương Châu Thứ Sử chức... Nhận Môn Lý Trọng Từ Hồi cương nghị trung dũng... Gia phong Quảng Võ Lệnh chức, khâm thủ "

Vốn thánh chỉ không có Lý Trọng chuyện gì, nhưng truyền chỉ nội thị chính miệng nói ra Lý Trọng danh tự, Viên Thiệu chỉ có thể lại để cho Lý Trọng quỳ gối cuối cùng.

Giờ phút này Lý Trọng chỉ cảm thấy trong đầu chóng mặt chóng mặt nức ních, trong nội tâm chỉ có một ý niệm trong đầu: "Ha ha... Ta rốt cục làm quan rồi hả?"

Thánh chỉ nhất hạ, chúng chur hầu có mở cờ trong bụng, có nghiêng răng nghiêng lợi, Viên Thiệu trên mặt càng là thay đổi liên tục, hấn không biết mình có nên hay không nên tiếp được đạo này ý chỉ.

Rất rõ ràng đây là Đồng Trác lại hướng chính mình lấy lòng, thông tục điểm nói tựu là: cho người cái đại quan đương đương, không muốn ồn ào rồi, tất cả mọi người không có gì hay chỗ?

Tào Tháo xác thực giận tím mặt, một đời gian hùng có thể nào đoán không được Đồng Trác tâm tư, trong nội tâm thầm mắng Đồng tặc gian xảo, một đạo thánh chỉ tựu muốn nhận mua ta Tào Tháo, còn muốn cho ta cùng Viên Thuật tự giết lẫn nhau, thực bả ta Tào Tháo đem làm kẻ đần ah, còn có, chẳng lẽ Hạ Hầu Đôn con mắt tựu bạch đui mù sao?

Nghiến răng nghiến lợi chính là Viên Thuật, trong lòng của hấn thập phần không khoái, muốn phong Phiêu Kỵ tướng quân cũng là muốn phong ta Viên Công Lộ mới được là, đến cùng ai là con trai trưởng, ai là con hoang, Đồng Trác mắt bị mù sao?

...

Chúng chur hầu đều có tâm tư, trẫm mặc không nói, lại nhanh chóng Lý Trọng con mắt bốc hỏa, hận không thể đứng dậy đoạt lấy thánh chi.

Nội thị nhìn thấy chúng chur hầu do dự, trong nội tâm không khoái, giọng the the nói: "Các vị khanh gia chẳng lẽ muốn kháng chỉ hay sao?"

Nội thị mà nói thoáng cái nhắc nhở mọi người, bây giờ không phải là phỏng đoán thánh chỉ nội dung đối với chính mình có lợi, vẫn có làm hại thời điểm, ít nhất tại ngoài sáng, thượng đại gia hay là muốn đối (với) Đại Hán triều đình theo lệnh mà làm, cho dù biết rõ cái này thánh chỉ là Đồng Trác ý tứ, người cũng muốn cung kính tiếp được, ai dám không tôn, tựu là phản kháng Đại Hán triều đình.

Nghĩ tới đây, Viên Thiệu vội vàng cung âm thanh nói: "Viên Thiệu tiếp chi..."

Đã có Viên Thiệu đầu lĩnh, mọi người vội vàng miệng nói tiếp chi, truyền chỉ nội thị lúc này mới thoả mãn gật đầu.

Tiếp nhận thánh chi, không đề cập tới Viên Thiệu an bài tiệc rượu khoản đãi truyền chỉ nội thị, đơn nói Lý Trọng tiếp nhận Quảng Võ Lệnh ấn tín, chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, đang ở đám mây, đều không biết chính mình là như thế nào trở lại trong trường đấy.

Quản Hối cùng Thái Sử Từ chứng kiến Lý Trọng lao đảo trở lại trong trường, kéo ra cái mũi, cũng không có nghe thấy được cái gì mùi rượu, hết sức ngạc nhiên.

Liêu Hóa vội vàng hỏi: "Lý đại ca, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Trọng tận lực hạ giọng, một hồi cuồng tiếu, từ trong lòng ngực xuất ra ấn tín, hiến vật quý đồng dạng tại Liêu Hóa trước mắt quơ quơ.

"Ồ!" Thái Sử Từ trông thấy triều đình ấn tín, thò tay đoạt đi qua, nhìn kỹ, mặt mày hớn hờ nói: "Từ Hồi rốt cục lên làm mệnh quan triều đình rồi."

"Đây là triều đình ấn tín? Oa ha ha..." Liêu Hóa con mắt lập tức toát ra lục quang.

"Phải bình tĩnh, bình tĩnh..." Lý Trọng nhắm mắt lại, trong nội tâm mặc niệm mười mấy lần, lúc này mới mở to mắt.

Liêu Hóa theo Thái Sử Từ cầm trong tay qua ấn tín, lật qua lật lại nhìn xem, do tự không tin mà hỏi: "Lý đại ca, cảm thứ này đi Quảng Võ, người tựu là Huyện lệnh rồi, toàn bộ huyện mọi người phải nghe người đứng không?"

Thái Sử Từ mỉm cười nói: "Cũng không hẳn vậy, ngày hôm nay hạ đại loạn, triều đình ẩn tẩn chỉ có thể gọi là Từ Hối danh chính ngôn thuận nhập chủ Quảng Võ mà thôi."

Liêu Hóa cuồng tiếu nói: "Cái kia sợ cái gì, chúng ta có ý hướng đình ẩn tẩn, còn có nhân mã, nhập chủ Quảng Võ danh chính ngôn thuận, nếu ai dám can đảm cản trở, giết là được."

Thái Sử Từ ha ha cười cười, đối (với) Liêu Hóa mà nói từ chối cho ý kiến, tại đây loạn thế thượng không có gì đạo lý đáng nói đây.

Đã nhận được chức quan, có thể nói Lý Trọng tranh bá thiên hạ đại kế đã hoàn thành bước đầu tiên, cái này lại để cho Lý Trọng rất là hưng phấn, lại để cho Thái Sử Từ đi quan tiếp liệu chỗ đó đã muốn chút ít rượu thịt, trở về ăn mừng nhất hạ, Lý Trọng lại để cho Thái Sử Từ đi lấy rượu thịt là có nguyên nhân, tiền thương Trương Liêu, tiền thương Lữ Bố, hiện tại Thái Sử Từ thế nhưng mà liên trong quân người tâm phúc, nếu không phải Thái Sử Từ lần nữa chối từ, Viên Thiệu đã sớm cho Thái Sử Từ phong quan rồi, quan tiếp liệu cái đó dám đắc tội.

Nếu thay đổi Liêu Hóa, không bị thống mạ trở về mới là lạ.

Rượu qua ba tuần, Lý Trọng đột nhiên hỏi: "Từ Nghĩa, ngươi hôm nay tại liên trong quân thanh danh hiển hách, không biết ngươi sau này có tính toán gì không, là theo ta tiến đến Quảng Võ, vẫn là ở lại Viên Thiệu, Tào Tháo bên người?"

Thái Sử Từ ha ha cười cười, hỏi: "Từ Hối nếu Thái Sử Từ hội đem làm như thế nào?"

Lý Trọng cười khò một tiếng, đáp: "Từ Nghĩa bất đồng Nguyên Kiệm, Bá Văn (Quản Hối), thân thể của ngươi trong sạch, ta nếu ngươi, tựu ở lại liên trong quân..."

"Ha ha..." Thái Sử Từ một hồi cười to, chỉ vào Lý Trọng nói ra: "Từ Hối nghĩ một đằng nói một nẻo... Nghĩ một đằng nói một nẻo... Bất quá ta Thái Sử Từ tựu ưa thích dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, phải cứ cùng ngươi đi Quảng Võ không thể."

Lý Trọng cảm kích nhìn Thái Sử Từ, ôm quyền nói ra: "Đa tạ Từ Nghĩa tương trợ!"

Thái Sử Từ nghiêm mặt nói: "Hôm nay Từ Hối đã [cảm] bắt được triều đình ẩn tẩn, ta xem có lẽ sớm ngày thoát ly liên quân, tiến đến Quảng Võ chiêu binh mã mã mới được là thượng sách."

Lý Trọng trầm tư nhất hạ, lắc đầu nói ra: "Không được, ta còn có một đại sự muốn làm"

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: truyền quốc ngọc tử thử nhân tâm

"Cái đại sự gì?" Thái Sử Từ cùng Liêu Hóa trầm miệng một lời mà hỏi.

Lý Trọng cười khò một tiếng, hẳn thật không biết trả lời thế nào mới được là, chuyện kế tiếp sẽ không xuất hiện quá biến hóa lớn, Đồng Trác đột đi Lạc Dương, cưỡng ép Thiên tử, đủ loại quan lại dòi dỏ Trường An, Tôn Kiên đạt được ngọc tử, Tào Tháo một mình truy kích không có kết quả, bị Từ Vinh phục kích, thảm bại mà về.

Đây đều là tất nhiên hội chuyện đã xảy ra, Lý Trọng nghĩ cần phải làm là, tại Từ Vinh phục kích Tào Tháo thời điểm, bỏ đá xuống giếng, sớm diệt trừ cái này đại địch.

Nhưng Lý Trọng đã có điểm nói không nên lời, chính mình ăn Tào Tháo, ở Tào Tháo, lại lợi dụng Tào Tháo đã nhận được chức quan, sắp tới còn muốn ám toán Tào Tháo, có phải hay không có chút vong ân phụ nghĩa rồi hả?

"Ai!" Lý Trọng thờ dài, nói ra: "Ta còn không xác định, để sau hãy nói vậy."

Thái Sử Từ cũng không truy vấn, giờ lên chén rượu nói ra: "Bất kể thế nào nói, Từ Hối cuối cùng lấy được chức quan, đem làm uống cạn một chén lớn." Dứt lời, Thái Sử Từ ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Liêu Hóa cũng phụ họa nói: "Hôm nay cao hứng như vậy, không đề cập tới nó việc hẩn."

Lý Trọng giờ lên chén rượu, trầm nghĩ cũng thế, đến lúc đó giết hay không Tào Tháo đều là mình nói tính toán, có cái gì thật khổ não, cùng lắm thì buông tha Tào Tháo một lần, vốn thì có Lưu Bị, Tôn Quyền như vậy kiêu hùng, nhiều hơn nữa thượng một cái Tào Tháo lại có quan hệ gì, mấu chốt là truyền quốc ngọc tỷ nhất định phải đem tới tay.

Lý Trọng đoán không sai, Tào Tháo, Viên Thuật, Tôn Kiên đều cực lực phản đối cùng Đồng Trác nghị hòa, Tôn Kiên không chút do dự cự tuyệt Đồng Trác tới hòa thân ý đồ, chính giữa mắng to: "Trác nghịch thiên Vô Đạo, đáng che vương thất. Nay không di người tam tộc, huyền bày ra tứ hải, tắc thì ta chết không nhắm mắt. Há tương cùng chính là hòa thân à."

Tào Tháo nói tuyệt hơn: "Đồng tặc muốn nghị hòa, cũng có thể, dâng Lữ Bố một mực, Tháo tức lui binh."

Không đề cập tới nội thị xám xịt trở lại Lạc Dương hướng Đồng Trác phục mệnh, đơn đề Lạc Dương Đồng Trác.

Đồng Trác hiện tại cũng đang sứt đầu mẻ trán, hần vừa nhận được tin tức, Trường An Ngưu Phụ bị Bạch Ba giết đại bại mà về, tổn binh hao tướng, Quan Trung thế cục thập phần thối nát, càng làm Đồng Trác cảm tức chính là, Tây Lương Thái Thú, chinh tây tướng quân Mã Đằng rục rịch, Trường An bất ổn, Đồng Trác chỉ có thể nhắc lại dòi dòi Trường An sự tình.

"Mã Đằng, người cái này đầy tớ nhỏ, hướng ta bề ngoài người vì chinh tây tướng quân, đáng hận ah!" Đồng Trác trong cơn giận dữ, hung hăng tương thư quán chính gốc lên, hét lớn: "Gọi Lý Nho tới gặp ta."

Sau một lát, Lý Nho vội vàng mà đến.

Đồng Trác việc này đã bình tĩnh trở lại, trầm giọng nói: "Văn Ưu, đây là Trường An cấp báo, người xem trước một chút."

Lý Nho tiếp nhận thư, cẩn thận nhìn một lần, tương thư phóng tới bàn trên bàn, chậm rãi nói ra: "Thái sư ý định như thế nào ứng đối?"

Đồng Trác đứng người lên, vây quanh Lý Nho vòng vo vài vòng, rồi mới lên tiếng: "Hôm nay Quan Trung bất ổn, ta chỉ có thể lĩnh quân hồi Trường An rồi."

Lý Nho gật đầu nói: "Thái sư lời ấy cực kỳ, chỉ là. . . Nay thuế ruộng thiếu khuyết, Lạc Dương phú hộ rất nhiều, có thể kê biên và sung công nhập quan, dùng sung quân tư."

Đồng Trác dùng thân hình, nhắm mắt thật lâu, phương gật đầu nói nói: "Lời ấy đại thiện."

Sơ bình nguyên niên tháng hai 17 (trên sử sách là Đinh Hợi nhất,), Đồng Trác hạ lệnh tây dòi, trước dùng xa giả trước tiễn đưa Hiến Đế tây dòi. Lại dùng bộ binh, kỵ binh bức ty Lạc Dương mấy trăm vạn người đến Trường An, dân chúng bị người giết chết, bị mã đạp chết, đói khát mà chết, bị đoạt 2 kiếp mà bị giết chất đầy con đường. Đồng Trác tắc thi ở lại Lạc Dương tất khuê uyển, hạ lệnh đuổi bắt phú ông, dùng tội danh đưa bọn họ sát hại, tịch thu tài sản, người chết vô số kể. Lại phái Lữ Bố móc khai mở tiền để để lăng và công khanh trở xuống đích mộ mộ, tịch thu bên trong trân bảo.

Cuối cùng phóng thích hỏa thiêu Lạc Dương cung miếu, quan phủ, ở nhà, Lạc Dương trong hai trăm dặm, công trình kiến trúc toàn bộ hủy, chó gà không tha.

Đồng Trác bạo 2 đi, thiên hạ khiếp sợ.

Hồ Lao quan nội liên quân nhận được tin tức, Viên Thiệu lập tức dẫn đầu liên quân binh mã, lao thẳng tới Lạc Dương.

Không đề cập tới Viên Thiệu phái người đập chết tàn hòa, đóng quân quân tốt. Lý Trọng thừa dịp người bên ngoài không sẵn sàng, dẫn đầu thủ hạ thẳng đến hoàng cung, mục đích của hần tựu là nam điện giếng cạn ở trong truyền quốc ngọc tỷ.

Nếu như không có Lý Trọng lời mà nói..., ngọc tỷ hẳn là Tôn Kiên dựa xem thiên tượng, phát hiện giếng cạn thả ra ngũ sắc hào quang đoạt được, nhưng hiện tại Tôn Kiên đang bề bộn lấy che dấu bị Đồng Trác móc mở đích lăng mộ, cái đó có cơ hội cùng Lý Trọng tranh đoạt ngọc tỷ.

Đi vào nam điện, Lý Trọng mệnh lệnh thủ hạ binh sĩ giả bộ như thu thập gạch ngói vụn, tại bốn phía Nghiêm gia trông coi, dẫn Liêu Hóa cùng Thái Sử Từ tìm kiếm giếng cạn.

Không bao lâu, Lý Trọng liền phát hiện trong nội viện giếng cạn, vội vàng lại để cho Liêu Hóa trói vào dây thừng hạ tình xem xét.

Rất nhanh, Liêu Hóa tựu buông thượng một nữ thi, nữ thi cũng không có hư thối, đang mặc cung trang, dung nhan tú lệ, dưới cổ buộc lên một cái túi gấm. Lý Trọng mở ra túi gấm, bên trong là một cái màu son hộp gỗ, thượng diện dùng kim khóa chặt, Lý Trọng mở ra hộp gỗ, lấy ra ngọc tỷ, ngọc tỷ phạm vi bốn thốn, thượng diện ngũ long giao nữ, ngọc tỷ thiếu một góc, dùng hoàng kim khảm nạm.

Lý Trọng bay qua ngọc tỷ, chỉ thấy thượng diện có khắc tám cái chữ triện, Lý Trọng mặc dù không biết chữ tiểu triện, nhưng là có thể đoán được thượng diện ghi chính là cái gì: vãng mệnh với thiên, đã thọ Vĩnh Xương.

Lý Trọng thu hồi ngọc tỷ, đưa cho Thái Sử Từ, nói ra: "Từ Nghĩa, đây là Hoa Hạ truyền quốc ngọc tỷ, người nhất định phải cẩn thận đảm bảo, ngàn vạn không muốn bị mất."

"Cái gì! Truyền quốc. . ." Thái Sử Từ vừa muốn kêu ra tiếng đến, liền mạnh mẽ che miệng lại ba, hai mắt tròn tròn xoe.

Liêu Hóa đã sớm che miệng lại ba, con mắt đến mức đỏ bừng.

Lý Trọng thấp giọng nói ra: "Đều câm miệng, buổi tối hồi trưởng nói sau."

Ngày hôm nay, Thái Sứ Từ quả thực là vui buồn thất thường, thỉnh thoảng tại trong ngực của mình sờ nhất hạ, chỉ cảm thấy sống một ngày bằng một năm, khó khăn đã đến cảnh ban đêm thâm trầm xu thế, Thái Sứ Từ vội vàng xuất ra truyền quốc ngọc tỷ, cẩn thận từng li từng tí đưa cho Lý Trọng nói ra: "Từ Hối người còn là mình đảm bảo a, nói thật, từ lần trước tại Đông Lai ném đi túi tiền, ta cũng không dám đảm bảo quý trọng thứ đồ vật rồi."

"Phốc. . ." Liêu Hóa chính đang uống nước, nghe vậy thiếu chút nữa không có bị sặc đến.

Lý Trọng cũng có chút tròn mắt, chẳng lẽ lúc trước chính mình gọi người trộm Thái Sứ Từ túi tiền, rõ ràng lên ra di chứng rồi há? Thật sự là làm bậy ah, bình chính mình cùng Liêu Hóa võ nghệ, ai dám đảm bảo trọng yếu như vậy đồ vật.

Thái Sứ Từ hít sâu một hơi, trưng truyền quốc ngọc tỷ cẩn thận từng li từng tí mà phóng tới trong ngực, nghiêm nghị nói ra: "Từ Hối, người không có lẽ mở ra hộp gỗ, truyền quốc ngọc tỷ quá quý trọng rồi."

Lý Trọng chăm chăm vào Thái Sứ Từ, nhìn rất lâu, tài ha ha cười cười, nói ra: "Ta vì cái gì không thể mở ra hộp gỗ? Các người đều là ta tín nhiệm nhất huynh đệ! Vì cái gì không thể cho các người biết rõ đây là truyền quốc ngọc tỷ? Nếu như ta Lý Từ Hối, liền một cái người có thể tin được đều không có, cái kia còn không bằng sớm làm chết cái này tranh bá thiên hạ tâm tư!"

Thái Sứ Từ sững sờ nhìn xem Lý Trọng, một đạo dòng nước âm tại ngực bắt đầu khởi động, hẳn biết rõ, Lý Trọng bả truyền quốc ngọc tỷ giao cho trong tay mình, cùng bả tánh mạng giao cho trong tay mình đồng dạng, chỉ cần mình hơi có dị tâm, cái kia Lý Trọng lập tức sẽ chết không có chỗ chôn, cái này là bực nào tín nhiệm.

Kẻ sĩ vì tri kỷ có thể chết, không ngoài như vậy!

Nghĩ tới đây, Thái Sứ Từ cái này con người rắn rỏi cũng không khỏi hốc mắt hâm nóng, hẳn cũng biết Lý Trọng tâm tư, nhưng không có phản cảm ý tứ, dù sao Lý Trọng ở dưới tiền đặt cược quá lớn, Thái Sứ Từ mãnh liệt quỳ một chân xuống đất, rung giọng nói: "Tự xưng chúa công hôm nay lời nói này, ta Thái Sứ Từ cái này đầu tánh mạng tự là chúa công được rồi! Duy chúa công mệnh lệnh là từ! Tuyệt không hai lòng!"

Liêu Hóa sững sờ, lập tức cũng hiểu được, cũng đi theo quỳ trên mặt đất, trầm giọng nói: "Liêu Hóa, bái kiến chúa công! Liêu Hóa không nói nhiều, cái này đầu tiền mệnh ngày sau tự là chúa công đấy!"

Lý Trọng thở phào một cái, chỉ cảm thấy trong nội tâm dễ dàng rất nhiều, chính mình dùng truyền quốc ngọc tỷ cùng tánh mạng với tư cách tiền đặt cược, rốt cục đánh bại thắng, thắng nhân tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tinh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Tào Tháo tiết Trung Phục

Ngày hôm sau, mặt trời đỏ mọc lên ở phương đông, nhưng không thấy Viên Thiệu truy kích Đông Trác quân lệnh, Tào Tháo tại trong đại trường đằng được thập phần lo lắng, nhìn xem đã qua giờ Thìn, Tào Tháo ra lầu lớn, đi gặp Viên Thiệu.

Tào Tháo cùng Viên Thiệu quan hệ vô cùng tốt, vệ sĩ cũng không dám ngăn trở, Tào Tháo đi vào lầu lớn, đã thấy đến Viên Thiệu đang tại uống rượu, Tào Tháo trong nội tâm không khoái, chất vấn nói: "Đồng tặc tây độn, chính thừa dịp thể truy tập, một trận chiến mà định ra thiên hạ, Bản Sơ vì sao án binh bất động, chậm chạp không dưới quân lệnh?"

Viên Thiệu nhìn xem Tào Tháo, cười khổ nói: "Mạnh Đức, được rồi. . . Sĩ tốt mỗi một, tiến sự vô ích."

"Được rồi!" Tào Tháo giận tím mặt, chỉ vào Viên Thiệu trách mắng: "Hỗ Lao quan một trận chiến, chết tổn thương mấy vạn tướng sĩ, Hạ Hầu Đôn càng là mất một mực, còn người nữa Viên gia hơn năm mươi miệng ăn huyết hải thâm cừ, chẳng lẽ người không muốn báo sao? Những... này quốc thù gia hận, cứ như vậy được rồi, Viên Bản Sơ, người quá dễ cho ta thất vọng rồi."

Một trận nắng chửi xuống, Tào Tháo im lặng, bắt trụ thờ hờn hờn, hung hăng trừng mắt Viên Thiệu.

Viên Thiệu mặt lộ vẻ xấu hổ chỉ sắc, lâm bảm nói: "Mạnh Đức, không phải như thế, ta cũng có nỗi khổ tâm. . . Người nghe ta giải thích. . ."

"Đi nổi khổ tâm riêng của ngươi!" Tào Tháo đánh gãy Viên Thiệu lời mà nói..., cả giận nói: "Đầy tớ nhỏ chưa đủ cùng mưu!"

Dứt lời, Tào Tháo hất lên ống tay áo, nổi giận đùng đùng ra trung quân lầu lớn, điểm đủ phần quan trọng nhân mã, lại chọn hơn năm ngàn kỵ, một mình truy kích Đồng Trác, mà Lý Trọng tự nhiên đã tại Tào Tháo dưới trướng xuất chinh.

Viên Thiệu chứng kiến Tào Tháo tức giận rồi đi, sắc mặt chợt biến đổi, mặt lộ vẻ hung ác lệ chi sắc, tương chén rượu trùng trùng điệp điệp đồn tại bàn lên, vẩy ra từ thủy gần Viên Thiệu về mặt, Viên Thiệu lại hồn nhiên chưa phát giác ra, lạnh lùng nói: "Hàn Phức, ngươi cái này tiêu nhĩ, lại dám cắt ta quân lương, ta sớm muộn gì bảo ngươi đẹp mắt."

Kỳ thật Viên Thiệu thật sự có nỗi khổ tâm, liên quân nhìn như thanh thế to lớn, nhưng Viên Thiệu căn bản chương không không được, những... này chư hầu đối (với) cứu ra Hiến Đế căn bản là không nhiều lắm hứng thú, bọn hắn hưởng ứng Tào Tháo hịch văn, phá được Hồ Lao, chỉ là vì cho thấy thái độ: "Ta là Hán thất trung thần!" Mà thôi.

Đánh hạ Lạc Dương, như vậy đủ rồi. Nếu thật là đánh chết Đồng Trác, lại để cho Hiến Đế tự mình chấp chính, bọn hắn còn thể nào làm thổ hoàng đế.

Cho nên những... này chư hầu căn bản là không muốn tiến binh, đặc biệt là Ký Châu Mục Hàn Phức, càng là đối với Viên Thiệu nói, Ký Châu quân lương chưa đủ, muốn tạm thời lui binh.

Viên Thiệu không thể cùng Tào Tháo nói những... này, hắn biết rõ Tào Tháo xác thực đối (với) Đại Hán trung thành và tận tâm (ít nhất bây giờ là, Tào Tháo từng từng nói qua, sau khi chết trên bia mộ có khắc: Đại Hán chinh tây tướng quân, là đủ mà nói.) nếu thật là bả lời này nói đến, Tào Tháo đều có thể trước cùng những... này chư hầu sống mái với nhau một hồi.

Tôn Kiên ngược lại là có chút trung nghĩa chi tâm, nhưng hiện tại nhân mã của hắn chết tổn thương thảm trọng, mà ngay cả Đại tướng Tổ Mậu đều chết ở lưỡng quân trước trận, căn bản cũng không có thực lực lại đuổi bắt Đồng Trác rồi.

Không bao lâu, có người hướng Viên Thiệu bẩm báo: "Tào Tháo trải qua một mình truy kích Đồng Trác đi."

Viên Thiệu thở dài một tiếng, xa hướng về phía Tây Phương, giờ lên chén rượu.

Mà lại nhắc Tào Tháo dẫn binh truy đến Huỳnh Dương phụ cận, bỗng nhiên có một đạo nhân mã ngăn đón đường đi, cầm đầu đúng là cứu nguyên Lữ Bố.

Tào Tháo xuất mã mắng to: "Nghịch tặc, cưỡng ép Thiên tử, chuyển dời dân chúng, tương dục đi nơi nào?"

Lữ Bố mắng: "Lung chủ người nhu nhược, gì được nói bừa."

Chứng kiến Lữ Bố ngăn trở đường đi, nghĩ đến chổi mắt chi thù, Hạ Hầu Đôn thúc ngựa đỉnh thương thẳng đến Lữ Bố, hai người đứng tại một chỗ, bị phần phía dưới, Hạ Hầu Đôn thế như hổ điên, Lữ Bố trong lúc nhất thời vậy mà chiến không dưới Hạ Hầu Đôn.

Đúng lúc này, hai bên trái phải thung lũng bỗng nhiên vang lên tiếng kêu giết thanh âm, Tào Tháo tập trung nhìn vào, nhưng lại Lý Giác, Quách Tỳ tất cả lĩnh một chi binh mã bỗng nhiên giết đến.

Tào Tháo rơi vào đường cùng, chỉ có thể gọi là Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân tiến đến chống đỡ Lý Giác, Quách Tỳ hai người, ba chi nhân mã tại thung lũng chỉ gian giết máu chảy thành sông.

Đồng Trác bình tĩnh, Tào Tháo nhiều lính, giết đang tại khó phân thắng bại thời điểm, Hạ Hầu Đôn lại ngăn không được Lữ Bố rồi, chỉ có thể giả thoán một chiêu, thúc ngựa mà đi, Lữ Bố chứng kiến Hạ Hầu Đôn chiêu chiêu dốc sức liều mạng, cũng không muốn quá phận bức bách, giục ngựa thẳng đến Tào Tháo đánh lên tới. Tào Tháo thủ hạ binh sĩ làm sao có thể ngăn cản được Lữ Bố dưới trướng thiết kỵ, lập tức bị giết đại bại.

Lý Trọng sớm đã biết rõ sẽ có loại tình huống này, mang theo Thái Sử Từ bọn người trốn ở mặt sau cùng, tránh khỏi Đồng Trác mai phục.

Tào Tháo như thế nào dám cùng Lữ Bố giao thủ, chỉ có thể thúc ngựa thua chạy, cũng nhiều may mà sắc trời dùng muộn, ánh mắt không rõ, lúc này mới đã tránh được Lữ Bố đuổi giết, Tào Tháo chạy thoát hơn mười dặm, tại một chỗ núi hoang ngừng bước chân xuống, thu thập tàn binh, một chút kiểm kê, hơn vạn binh mã chỉ còn lại có hơn năm trăm người, trong nội tâm đau khổ, không khỏi ảm đạm rơi lệ.

Tào Tháo nhưng lại không biết, tại một chỗ khác trên núi hoang, Lý Trọng cũng tại vẫn nhìn hắn.

Đang muốn hạ lệnh vùi nồi nấu cơm, bỗng nhiên lại có một đạo nhân mã giết đến, đúng là Huỳnh Dương Thái Thú Từ Vinh, Tào Tháo thủ hạ không tướng, chỉ phải thân chiến Từ Vinh.

Muốn lại nói tiếp, như Tào Tháo, Viên Thiệu như vậy sĩ tộc đệ tử, từ nhỏ muốn học tập võ nghệ, cho nên Tào Tháo võ nghệ cũng không thấp, lúc này cùng Từ Vinh chiến tại một chỗ.

Từ Vinh cười lạnh một tiếng, trường thương nhoáng một cái, hóa thành nhiều cái thương ảnh, đâm thẳng Tào Tháo ngực, cổ họng.

Tào Tháo vũ khí trong tay cũng là trường thương, vội vàng hướng bên ngoài đẩy ra Từ Vinh báng thương, thuận thế trát hướng Từ Vinh ngực, mũi thương thương rõ ràng cũng mang theo "Xì... Xì..." Sức lực phong .

Từ Vinh lại không có chút nào trốn tránh ý tứ, trường thương tại giữa không trung hóa một vòng tròn, "Ồ. . ." một tiếng, đánh tới hướng Tào Tháo đầu khô.

Từ Vinh chiêu thức không có một điểm tinh diệu đáng nói, thậm chí đều được trước bị Tào Tháo đâm trúng ngực, nhưng Từ Vinh chính là muốn liều mạng với người mệnh, tự xem Tào Tháo có hay không đảm lượng rồi.

Tào Tháo đương nhiên không thể cùng Từ Vinh lấy mạng đổi mạng, chỉ có thể rút về thế công, ngăn cản Từ Vinh chiêu thức.

Vốn hai người võ nghệ không kém bao nhiêu, nhưng Tào Tháo lòng mang kiêng kị, lập tức tự ở vào hạ phong, có nhiều lần đều bị bức cực kỳ nguy hiểm.

Tào Tháo nhanh chóng mặt mũi tràn đầy Đại Hân, chứng kiến Từ Vinh một chiêu so một chiêu ngoan độc, trong nội tâm nảy sinh ác độc, muốn cùng Từ Vinh dốc sức liều mạng.

Tào Tháo liều mạng, Từ Vinh thế công lập tức thư trì hoãn xuống, thế cục bây giờ đã không cần cùng Tào Tháo dốc sức liều mạng rồi, Tào Tháo thủ hạ quân tốt vừa mệt vừa đói, căn bản ngăn cản không nổi Từ Vinh thiết kỵ, bị giết chạy trốn tứ phía, quân tốt một bại, Tào Tháo tự nhiên là có chạy đằng trời.

Tào Tháo cũng chứng kiến thủ hạ quân tốt tan tác, trong nội tâm thở dài một tiếng, thúc ngựa liền đi.

Từ Vinh đuổi vài bước, phát hiện Tào Tháo chiến mã thập phần thần tốc, khoảng cách càng ngày càng xa, vì vậy trên ngựa lấy ra cung tiễn, một mũi tên vọt tới.

Trong loạn quân, Tào Tháo cái kia nghe được dây cung động tĩnh, bị Từ Vinh một mũi tên bắn trên bả vai, đau Tào Tháo quát to một tiếng, cúi tại trên yên ngựa, chỉ có thể mặc cho do chiến mã tự hành tẩu thì đường.

Không biết chạy bao lâu, trong bóng tối, Tào Tháo chiến mã bỗng nhiên một cước đạp không, Tào Tháo "Phù phù" một tiếng ngã xuống trên mặt đất, bị mấy cái quân tốt đè lại trời lại. Tào Tháo trên người có thương tích, không có khí lực phản kháng, trong nội tâm đau khổ vạn phần, không thể tưởng được chính mình vậy mà rơi xuống tình cảnh như vậy.

Bắt lấy Tào Tháo quân tốt nhen nhóm bó đuốc, nhìn thấy Tào Tháo áo giáp tươi sáng rõ nét, lập tức biết rõ bắt được một cái đại nhân vật, nguyên một đám thập phần hưng phấn, trông coi cũng càng thêm bắt đầu cẩn thận.

Sắc trời dần dần phát sáng lên, Tào Tháo bên người quân tốt cũng càng ngày càng nhiều, cái này lại để cho Tào Tháo căn bản cũng không có chạy trốn khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tinh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: dũng mãnh Tào Tử Liêm

Đợi cho sắc trời sáng rõ, Tào Tháo bên người đã tụ tập mấy trăm tên Tây lương quân sĩ, không ít người còn áp lấy tù binh, cầm thu được chiến lợi phẩm, Tào Tháo nhìn khắp bốn phía, khắp nơi đều là không trọn vẹn thi thể cùng đồ tươi bằng tuyết, trong đó tử thi đại đa số đều là liên quân quân tốt, Tào Tháo chỉ cảm thấy nản lòng thoái chí.

Những... này Tây lương quân tốt không kiêng nể gì cả cười mắng lấy, thỉnh thoảng như hướng Tào Tháo chỉ trỏ, không cần đoán, khẳng định đều là trào phúng ngôn từ.

Đang tại Tào Tháo mất hết can đảm chí tể, chợt nhớ tới một hồi dồn dập tiếng vó ngựa, một con chiến mã bay nhanh mà đến, chỉ nghe lập tức chiến tướng hét lớn một tiếng. Tào Tháo trước mắt ánh đao chớp liên tục, máu tươi vẩy ra, áp giải Tào Tháo binh lính kêu thảm lấy mới ngã xuống đất.

Mấy hơi thở gian, lập tức chiến tướng liền đem khốn trói Tào Tháo binh lính giết không còn một mảnh.

Tào Tháo xem rõ ràng, đại hỉ nói: "Tử Liêm (Tào Hồng, chữ Tử Liêm) cứu ta."

Tại hôm qua hỗn chiến ở bên trong, Tào doanh chúng tướng bị Lữ Bố giết tứ tán chạy trốn, đã sớm tìm không thấy Tào Tháo thân ảnh rồi, Tào Hồng thập phần lo lắng, tìm một đêm, rốt cuộc tìm được Tào Tháo, lập tức mở cò trong bụng, chém liên tục mấy tên quân tốt. Nhưng vào lúc này, chung quanh Đồng Trác quân tốt cũng xông tới.

Tào Hồng xoay người xuống ngựa, vội la lên: "Chúa công nhanh lên chiến mã, Hồng bộ chiến hộ tống chúa công thoát hiểm."

Tào Tháo nhìn xem Tào Hồng, bỗng nhiên lã chã rơi lệ, cự không lên ngựa, bi âm thanh nói: "Ta chết ở nơi này vậy, hiền đệ há có thể không mã, rất nhanh cách hiểm địa."

Tào Hồng vội la lên: "Thiên hạ có thể không Hồng, há có thể không công." Dứt lời, bỏ đi áo giáp, khóa lại Tào Tháo trên người, cứng rắn tương Tào Tháo ôm vào chiến mã, chính mình chỉ mặc áo mỏng, dẫn theo đại đao, hộ tống Tào Tháo trước ngựa, giết khai mở một đầu đường máu, đã đoạt một con chiến mã, thẳng đến phương đông mà đi.

Hôm qua một trận chiến, Lữ Bố đại thắng Tào Tháo, đuổi theo ra hơn mười dặm, thủ hạ quân tốt sớm sẽ không có biên chế, tốp năm tốp ba, riêng phần mình đuổi giết bại quân, mà ngay cả Lữ Bố thủ hạ quân tốt cũng không quá ngàn.

Dưới loại tình huống này, Lý Trọng thủ hạ hai trăm người xem như nhân số phần đông rồi, hơn nữa còn có Thái Sứ Từ mạnh như vậy tương, có thể nói chỉ cần không gặp Lữ Bố, hoàn toàn có thể trên chiến trường hoành hành không sợ. Lý Trọng cái này nhóm người đang âm thầm đi theo Tào Tháo đồng thời, chuyên chọn tiểu cổ quân địch ra tay, cướp đoạt ngựa binh khí, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Đứng tại một chỗ trên núi hoang, Lý Trọng nhìn xem Tào Hồng đầm máu chém giết, hướng về phía Tào Hồng dựng thẳng lên ngón cái, mặc kệ trên sách ghi Tào Hồng như thế nào táo bạo, như thế nào tham tài, nhưng là Tào Hồng đối (với) Tào Tháo trung tâm, tại Tào doanh không làm hai người nghĩ.

Thái Sứ Từ cũng cảm thán nói: "Tào Từ Liêm, chân nghĩa sĩ đấy!"

Lý Trọng mỉm cười, thần sắc phức tạp nhìn xem Tào Tháo, trong nội tâm do dự.

Thái Sứ Từ nhìn xem Lý Trọng sắc mặt, ngạc nhiên nói: "Chúa công đã sớm ngờ tới Tào Tháo sẽ có này một bại, vì sao không đề cập tới tình Tào Tháo, hôm nay lại đi lưu bất định, không bằng sớm làm cứu được Tào Tháo, hỏi Quảng Vô như thế nào?"

Lý Trọng cười khổ nói: "Tào Tháo người này thiên hạ anh hùng, quân lược nội chính không gì không giỏi, là tương lai của ta đại địch, ta suy nghĩ, có phải hay không ở chỗ này, tương Tào Tháo hiểu rõ, giải quyết xong một cái họa lớn trong lòng."

Thái Sứ Từ nghe vậy cười cười, rút ra cung tiễn nói: "Cái kia còn không đơn giản, xem Thái Sứ Từ xuống núi lấy tính mệnh của hân."

"Có thể ta lại cảm thấy trong nội tâm khó có thể bình an ah!" Lý Trọng lắc đầu nói ra.

Thái Sứ Từ cũng chỉ có thể cùng Lý Trọng cười khổ, kỳ thật hân cũng không muốn bắn chết Tào Tháo, dù sao ở chung một thời gian ngắn, Tào Tháo đối với chính mình rất là thân mật.

Tào Hồng che chở Tào Tháo chuyển qua Lý Trọng ẩn thân núi hoang, đã thấy đến phía trước lại là một con sông lớn, không đợi Tào Hồng tìm được đội thuyền, thượng du bỗng nhiên đánh úp lại một đạo nhân mã, cầm đầu đứng là Từ Vinh.

Trông thấy Tào Tháo bị sông lớn ngăn trở đường đi, Từ Vinh đại hỉ, cao giọng quát: "Tào Mạnh Đức, hôm nay nhìn ngươi còn chạy đi nơi đâu?"

Tào Tháo cùng Tào Hồng sắc mặt đại biến, hôm nay chỉ kể chỉ có bơi qua sông lớn, nhưng là người ở trong nước làm sao có thể tránh thoát truy binh loạn tiễn, huống chi thời tiết giá lạnh, nước sông nhất định rét lạnh thấu xương, đi vào trong nước, không bao lâu cũng sẽ bị nước sông đông cứng.

Một chút do dự, Từ Vinh đã đuổi tới hơn năm mươi bước khoảng cách, hân sợ Tào Tháo phù nước mà đi, cao giọng quát: "Chúng binh sĩ, cho ta bắn tên. . ."

Tào Hồng đề lập tức trước, tương Tào Tháo ngăn ở phía sau, trong tay đại đao cao thấp tung bay, gọi mũi tên cái. Nhưng Tào Hồng chém giết hiểu rõ bao nhiêu thời cơ, đã sớm kiệt sức, liền thở dốc thời gian đều không có, làm sao có thể tương đại đao múa mưa gió không thấu, một lớp mũi tên đuôi lông vũ xuống, Tào Hồng đã cảm thấy lồng ngực khó chịu, đến mức chói sáng đầu hoa mắt.

Roi vào đường cùng, Tào Hồng chỉ phải dời thở ra một hơi, cái này một đề thở, trong tay đại đao lại thoáng chậm lại, một cái kinh tiễn xuyên thấu đao vồng, chính xuất tại Tào Hồng bụng dưới.

Tào Hồng trên người cũng không áo giáp, bị mũi tên cái bắn vào hai thốn dư sâu, kêu thảm một tiếng, thiếu chút nữa té xuống Mã Lai.

"Từ Liêm!" Tào Tháo chứng kiến Tào Hồng bị thương, nhanh chóng hai mắt đỏ lên, muốn tiến lên xung phong liều chết.

Tào Hồng thân thể nhaoáng một cái, lập tức ớn hạ thân hình, nộ quát một tiếng, thò tay tương Tào Tháo ngăn đón tại sau lưng.

Nhìn thấy đối diện không tại có mũi tên bay tới, nghĩ đến là mũi tên chỉ dùng tận, Tào Hồng hít sâu một hơi, tương đại đao cắm ở trên mặt tuyết, giật xuống quần áo trên người, bao lấy eo bụng, chỉ vào truy binh quát: "Đến đến, xem ai có thể lấy Tào mỗ tánh mạng người."

Từ Vinh nhìn thấy Tào Hồng bị thương, liền đề Mã Lai chiến Tào Hồng, thủ hạ quân tốt cũng một loạt trên xuống, bây giờ không phải là lưỡng quân trước trận võ tướng đơn đấu, vậy công mới được là lẽ phải.

Lúc này tài có thể nhìn ra Tào Hồng võ nghệ, hân chẳng những địch ở Từ Vinh, còn có thể đánh chết tập kích Tào Tháo quân tốt, thật đúng là dũng mãnh

dị thường.

Nhưng Tào Hồng lại dùng mảnh cũng ngăn không được nhiều người như vậy vây công, không đến một thời gian uống cạn chun trà, Tào Hồng tự thân trúng mấy thương, máu chảy như rót, từng ngum từng ngum thở hổn hển.

Đúng lúc này, Tào Tháo lại bị một gã quân tốt đã đâm trúng cánh tay, Tào Tháo đau buồn bực thốt một tiếng, trường thương trong tay rút xuống đất, Tào Hồng nhanh chóng hai mắt bốc hỏa, phần khởi dư dũng, đại đao như tia chớp đồng dạng bảo vệ Tào Tháo, lập tức chém giết hơn mười quân tốt, vẩy ra máu tươi cơ hồ tương Tào Hồng nhuộm thành một cái huyết nhân.

Từ Vinh khiếp sợ Tào Hồng dùng mảnh, trong lúc nhất thời rõ ràng không dám cùng chi giao chiến, vội vàng gọi thủ hạ quân tốt vây công Tào Hồng.

Chứng kiến Tào Hồng như thế dùng mảnh, trên núi hoang Liêu Hóa cảm thán nói: "Chúa công, Tào Hồng dùng mảnh không thua gì Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên huynh đệ hai người ah."

Lý Trọng nhẹ gật đầu, Thái Sừ Từ nói tiếp: "Luận võ nghệ, hẳn không bằng Hạ Hầu Đôn huynh đệ, nhưng nói ra dùng mảnh, người này có thể nói Tào doanh đệ nhất."

"Đúng đấy, Tào Hồng thật sự là người tài giỏi không được trọng dụng." Liêu Hóa gật đầu nói: "Nhìn Tào Tháo cũng không biết ở đâu lợi hại, võ nghệ lơ lửng, mưu kế cũng không xuất chúng, chúa công đều có thể đoán ra Đồng Trác nhất định ở chỗ này bố trí mai phục, Tào Tháo lại không hề cảnh giác, thật không biết chúa công vì cái gì sợ hắn?"

Lý Trọng nghe vậy đột nhiên cảm giác được trong nội tâm chấn động, chậm rãi nhắm mắt lại, Liêu Hóa mà nói một lần lại một lần trong đầu quanh quẩn: thật không biết chúa công vì cái gì sợ hắn?

Ta sợ Tào Tháo sao? Lý Trọng trong lòng bắt trụ hỏi chính mình, không! Lý Trọng mảnh liệt mở to mắt, trong mắt lóe ra tự tin hào quang, trong nội tâm đối với chính mình nói ra: ta có thể nào sợ hắn, nếu như ngay cả đối thủ đều sợ hãi lời mà nói..., ta thì như thế nào tài có thể tranh bá thiên hạ. Hôm nay ta có thể cứu hắn, đợi cho tới là địch thời điểm, ta tất nhiên có thể đánh bại cho hắn.

Nghĩ tới đây, Lý Trọng ha ha cười cười, nói ra: "Ta như thế nào e ngại Tào Tháo, hôm nay ta có thể cứu hắn, ngày mai có thể giết hắn, Từ Nghĩa. . . Xuống núi cứu người."

Thái Sừ Từ cười nói: "Có bực này khí phách, tài xứng làm ta Thái Sừ Từ chúa công."

Dứt lời, phóng ngựa xuống núi, thẳng đến Từ Vinh.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: thiên hạ như quân cờ

Tào Hồng chém giết hơn mười tên Tây Lương quân tốt, nhưng cũng là nỗ lực hết đà rồi, cái nghĩ đến trong tay đại đao trầm trọng vô cùng, mỗi một lần lắc lư đều muốn dùng tận toàn thân khí lực.

Mà ngay cả Tào Tháo bả vai cùng trên cánh tay đều bị thương, cũng không có biện pháp cầm lấy binh khí tác chiến, thầm nghĩ trong lòng: mệnh cứ thế này, không được phục sinh vậy!

Ngay tại hai người nản lòng thoái chí chí chí tể, chợt nghe được hét lớn một tiếng: "Tào Công chó hoang sợ, Thái Sừ Từ tới cùng."

Tào Tháo, Tào Hồng vội vàng hướng thanh âm chỗ nhìn lại, chỉ thấy Thái Sừ Từ lĩnh trước sổ thập tinh kỳ phi giống như chạy tới, đằng sau còn đi theo Lý Trọng cùng Liêu Hóa, Tào Tháo lập tức mừng rỡ.

Từ Vinh vừa thấy Tào Tháo đã đến viện binh, trong nội tâm vội vàng, vội vàng hô quát quân tốt dốc sức liều mạng vây công, muốn tại Thái Sừ Từ đến trước khi đến chém giết Tào Hồng cùng Tào Tháo. Nhưng Tào Hồng nhìn thấy Thái Sừ Từ đến giúp, đã có một đường sinh cơ, cũng tinh thần phấn chấn lần nữa múa đại đao, vậy mà cùng Từ Vinh chiến cái tương xứng.

Chứng kiến thời gian ngắn giết không được Tào Hồng, Từ Vinh trong nội tâm thầm than một tiếng, hẳn nghe Lữ Bố đã từng nói qua Thái Sừ Từ võ nghệ cao cường, biết rõ mình không phải là Thái Sừ Từ đối thủ, thủ hạ binh mã cũng không chiếm đa số, chỉ có thể âm thầm mà đi.

Từ Vinh muốn đi, Thái Sử Từ lại bất đồng ý, hẳn không là muốn giết Từ Vinh, mấu chốt là Tây Lương sĩ tốt dưới háng chiến mã lại để cho Thái Sử Từ trông mà thêm vô cùng, vì vậy Thái Sử Từ lấy ra cung tiễn, một trận loạn tiễn vọt tới, lúc này Lý Trọng cũng dẫn bộ binh đã đến phụ cận, chặn đứng Từ Vinh quân sĩ chặn giết bắt đầu.

Muốn nói Lý Trọng thủ hạ quân tốt, bày trận tranh chấp tự nhiên là không đáng giá nhắc tới, nhưng những... này khăn vàng quân sĩ đều là bách chiến quăng đời còn lại lão luyện, cả đám đều có chút võ nghệ, bên trong hỗn chiến cơ hồ đều có thể lấy một địch hai, vì vậy giết Từ Vinh đại bại, mà ngay cả Lý Trọng tại Liêu Hóa dưới sự bảo vệ cũng đâm chết một cái quân địch.

Trải qua Hồ Lao quan tây lễ, Lý Trọng đối (với) giết người cũng không có cái gì quá lớn cảm xúc, lại là có chút hưng phấn.

Kỳ thật như Lý Trọng thân phận như vậy, tại trong loạn quân không phải rất nguy hiểm, chẳng những có Liêu Hóa tương hộ, phụ trách bảo hộ lính của hẳn tốt cũng đều tận tâm tận lực đẩy ra công kích đến binh khí, cơ bản không có cái gì nỗi lo về sau, Lý Trọng chỉ cần chuyển tâm công kích là được rồi, chỉ cần võ nghệ không phải quá kém, lập chút ít quân công không phải việc khó gì.

Đây cũng là một ít sĩ tộc đệ tử cuối cùng trong quân mạ vàng nguyên nhân.

Giết lui Từ Vinh, đều có người thu thập ngựa, Lý Trọng vội vàng đi vào Tào Tháo phụ cận, hỏi: "Mạnh Đức còn có trở ngại?"

Tào Tháo nghe vậy cười khổ nói: "Hôm nay cừu tử nhất sinh, may mắn mà có Từ Liêm cùng Từ Hối tương trợ, Tháo không... lắm cảm kích, nghĩ tới ta Tào Tháo tự đòi phạt khăn vàng đến nay, chưa từng có thảm như vậy bại, thật sự là hổ thẹn ah."

Lý Trọng giả mù sa mưa an ủi: "Đồng Trác gian xảo, Mạnh Đức vô ý tiết Trung Phục mà thôi, thắng bại là chuyện thường binh gia, Mạnh Đức không cần lo lắng."

Tào Tháo lắc đầu, cũng im lặng, trong đầu buồn bực nghĩ ngợi.

Lý Trọng chứng kiến Tào Tháo có chút chán chường, thăm nghĩ trong lòng: người tốt nhất chưa gượng dậy nổi! Trong miệng lại gọi người cho Tào Tháo hai người băng bó vết thương, hóa tuyết nấu com, ngay tại chỗ nghỉ ngơi.

Không bao lâu, Hạ Hầu Đôn dẫn một đạo nhân mã tới tìm Tào Tháo, nhìn thấy Tào Tháo tự nhiên là mừng rỡ.

Ngay sau đó Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân bọn người cũng đều tìm đến, Tào Tháo kiểm số nhất hạ nhân mã, lúc đến hơn một vạn người chỉ còn lại có hơn ngàn người, trong nội tâm âm ảm, vì vậy ôm quyền nói: "Từ Hối, Tào Mạnh Đức bình bại, không mặt mũi nào hồi Lạc Dương, thỉnh Từ Hối đến lúc đó hướng Bản Sơ nói rõ, Từ Hối ân cứu mạng ngày sau lại báo, Tào Tháo cáo từ."

Nói dứt lời, Tào Tháo cũng không để ý Lý Trọng giữ lại, thẳng đến Dương Châu mộ binh đi (Tam quốc chí ghi lại).

Nhìn thấy Tào Tháo đi xa, Lý Trọng lúc này mới cố tình kiểm số thu hoạch, kiểm kê hoàn tất, Lý Trọng đại hỉ, lần này xuất chinh Lý Trọng chung dẫn theo hơn hai trăm người, trận chiến này qua đi, chỉ có mấy người bị thương nhẹ, (Lý Trọng ngay từ đầu sẽ không tham dự chính diện chiến trường, cũng không cùng rất nhiều địch nhân giao thủ, cho nên không có chết trận) còn hợp nhất mấy chục quân địch, hơn trăm con chiến mã, thật sự là cả người cả của lưỡng được.

Vượt qua sông lớn (biện nước), Lý Trọng hồi chạy Lạc Dương đi gặp Viên Thiệu.

Lúc này bỗng nhiên trời giáng tuyết rơi nhiều, gió lạnh gào thét, Lý Trọng nhân mã đi đường thập phần gian nan, chỉ có thể tạm thời đóng quân mấy ngày.

Đợi cho phong tuyết tán đi, đã qua ba ngày lâu, Lý Trọng trở lại Lạc Dương thời điểm, chư hầu đã riêng phần mình tán đi, chỉ còn lại có Viên Thiệu tại bậc này hậu Tào Tháo tin tức.

Lý Trọng vội vàng đi gặp Viên Thiệu, Viên Thiệu biết được Lý Trọng trở về, vội vàng tương Lý Trọng triệu tiến lầu lớn câu hỏi.

Đợi cho Lý Trọng tương Tào Tháo bình bại một chuyện nói tỉ mỉ một bên, Viên Thiệu đóng chặt hai mắt, ngựa mặt lên trời thở dài nói: "Ta phụ Mạnh Đức!"

Nói qua một hồi lâu, Viên Thiệu rồi mới lên tiếng: "Mạnh Đức cùng ta tương giao cái gì chí, lần này đa tạ Từ Hối cứu giúp, Viên Thiệu vô cùng cảm kích, Từ Hối nhưng có yêu cầu gì cứ nói."

"Dê béo ah!" Lý Trọng trong nội tâm vui mừng, ngẩng đầu nói ra: "Lần này triều đình gia phong Lý Trọng vi Quảng Võ Lệnh, nhưng Quảng Võ bắc gần Tiên Ti, tây hàng xóm Hung Nô, chiến sự phiền đa, đồng ruộng hoang phế, nhìn qua Viên công mọn chút ít lương thảo, vũ khí, chẳng biết có được không?"

Viên Thiệu nghe thấy chậm rãi nhẹ gật đầu, trầm ngâm nói ra: "Vũ khí không là vấn đề, ta gầy 500 cùng người, nhưng lương thảo lại khó có thể cùng người, cũng không Viên mỗ không bỏ, mà là liên quân đã sớm lương thảo không đủ rồi, không nói gạt người, ta không phải binh truy kích Đồng tộc tự là lương thảo không đủ, thế cho nên Mạnh Đức đối với ta có lời oán thán."

Viên Thiệu không phải miệng rộng, mà là muốn thông qua Lý Trọng chỉ khẩu, tương Hàn Phúc cung ứng binh lương thực chưa đủ một chuyện lan truyền đi ra ngoài, tình rơi xuống thanh danh của mình.

Bình lương thực chưa đủ! Lý Trọng nghe được Viên Thiệu nói như vậy, trong nội tâm khẽ động, bỗng nhiên toát ra cái nghĩ cách, trên mặt biểu lộ trở nên biến ảo bất định.

"Từ Hối thế nhưng mà có giải quyết lương thảo chi kế?" Viên Thiệu chứng kiến Lý Trọng biểu lộ, vội vàng hỏi.

Lý Trọng xác thực có nửa biện pháp giải quyết Viên Thiệu lương thảo vấn đề, chỉ cần căn cứ lịch sử ghi lại lại để cho Viên Thiệu chiếm đoạt Hàn Phức là được, nhưng Lý Trọng không biết mình sớm lại để cho hai người tranh đấu, đối với mình là không phải mới có lợi, cho nên trầm ngâm không nói.

Cẩn thận nghĩ nghĩ, Lý Trọng quyết định vẫn là trước cùng Viên Thiệu lấy lòng thì tốt hơn, nói như vậy, Viên Thiệu có lẽ sẽ đem mình cho rằng "Người một nhà!"

Vì vậy Lý Trọng thấp giọng nói ra: "Lý Trọng cho rằng, lần này thảo phạt Đông Trác bất lợi, đều là bởi vì Ký Châu Hàn Phức có mang nhị tâm, bằng không thì Ký Châu thuế ruộng sung túc, như thế nào hội lương thảo không đủ, Viên công bốn thế Tam công, nên mà chuyển biến thành!"

Viên Thiệu nghe vậy, lông mi nhảy lên, trong nội tâm cũng có chút ý động, nhưng dưới tay hãn binh mã không nhiều lắm, như thế nào là Hàn Phức đối thủ, liền hỏi: "Như thế nào tài có thể mà chuyển biến thành đâu này?"

Lý Trọng trong nội tâm cười thầm, cái này còn không đơn giản, trên sách ghi rõ ràng ah, lúc này nói ra: "Như mỗi ngày xuống, ra Ký Châu Hàn Phức, khắp nơi quận thủ đều thiếu khuyết lương thảo, Viên công có thể dụ dỗ Công Tôn Toàn đánh Ký Châu Hàn Phức, Hàn Phức nhất định muốn nhờ Viên công cự địch, đến lúc đó Viên công tự nhiên có thể mà chuyển biến thành."

Viên Thiệu nghe vậy âm thầm gật đầu, dựa theo Lý Trọng thuyết pháp, Hàn Phức tám chín phần mười hội thành chính mình ngăn cản Công Tôn Toàn, nói một cách khác, cho dù Hàn Phức không trúng mà tính, mình cũng có thể tọa sơn quan hổ đấu. Nghĩ tới đây, Viên Thiệu cười nói: "Từ Hối lời ấy đại thiện, đợi cho được chuyện, ta định bề ngoài người vì Nhạn Môn Thái Thú."

"Đa tạ Viên công!" Lý Trọng vội vàng nói cảm ơn, trong nội tâm thầm mừng, các người chó cắn chó a!

Ly khai Viên Thiệu lâu lớn, Lý Trọng sợ Viên Thiệu lật lọng, tranh thủ thời gian lấy Viên Thiệu đáp ứng 500 vũ khí, lên đường thẳng đến Quảng Vô.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tinh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2: Hà Bắc tranh hùng Chương 35: bị bắt Trần Lâm

Hơn hai trăm người mang theo hơn mười chiếc xe ngựa, thượng diện chứa áo giáp lương thực (Viên Thiệu hay là muốn cho điểm lộ phí) ra Lạc Dương, Lý Trọng lúc này mới cười lên ha ha, những ngày này hãn qua quá bị đè nén, tuy nhiên đến rất nhiều chỗ tốt, nhưng mỗi một bước, Lý Trọng đều đi cẩn thận, hiện tại như rồng quy biển cả, hãn muốn hảo hảo phát tiết nhất hạ.

Không riêng gì Lý Trọng, Liêu Hóa cùng Thái Sứ Từ cũng có đồng dạng cảm giác, đi theo Lý Trọng thoải mái cười ha ha.

Chứng kiến ba vị lão đại đều nở nụ cười, thủ hạ quân tốt tự nhiên cũng không thể xụ mặt, liền vội vàng đi theo cười ha ha, tuy nhiên bọn hãn không biết vì cái gì cười.

Nở nụ cười thật lâu, Lý Trọng ngưng cười thanh âm, nhìn xem xúm lại quân tốt cao giọng nói ra: "Ta muốn nói cho các người biết một cái tin tức tốt, từ hôm nay trở đi, các người nếu không là giặc cỏ rồi, chúng ta có địa bàn."

"Hồng..." Những binh sĩ này lập tức huyền não mà bắt đầu..., có thậm chí đưa mũ giáp hải xuống, hướng bầu trời ném đi, động tác này thoảng cái khiến cho phản ứng dây chuyền, lập tức đầy trời đều là bay múa đầu khôi.

Lý Trọng cười ha ha nhìn xem những người này, cũng không ngăn cản. Hãn cũng biết những... này khăn vàng quân sĩ đã sớm chán ghét trốn đông trốn tây sinh hoạt, có thể được đến tìm được một chỗ chỗ an thân, tựu là những người này nguyện vọng lớn nhất rồi.

Thừa dịp những người này hoan hô chi tế, Lý Trọng đối (với) Thái Sứ Từ nói ra: "Từ Nghĩa, như vậy đi, ta cùng Liêu Hóa đi trước Quảng Vô, người lĩnh những người này mã trở về núi trại, cáo tri Quân Hội, lại về đến trong nhà gần Lão phu nhân, như thế nào?"

Thái Sứ Từ cười cười, nghe được Lý Trọng còn không có quên mẹ của mình, trong nội tâm rất là cảm động, lại lắc đầu nói ra: "Không ổn, Nhạn Môn quận đứng là đạo phi hung hăng ngang ngược chi địa, người mang theo những... này vũ khí lương thực, sợ là... Hãy để cho Liêu Hóa hỏi thanh châu ôn thỏa một ít, ta một lần nữa cho mẫu thân ghi phong thư, là được rồi."

"Hô..." Lý Trọng vung trộm thở phào một cái, nói thật, hắn cũng không muốn lại để cho Thái Sử Từ hồi thanh châu, nhưng vẫn không thể không biểu mình thái độ.

Liêu Hóa lại cảm kích nhìn thoáng qua Thái Sử Từ, lần này Hồ Lao quan một trận chiến, hắn rốt cuộc hiểu rõ, chính mình trước kia chẳng qua là ếch ngồi đáy giếng mà thôi, không nói Lữ Bố, tựa là Tào Tháo thủ hạ tùy tiện lựa đi ra một cái võ tướng, chính mình cũng không là đối thủ, hắn thật không có nắm chắc tương nhượng... này quân tư bình an hộ tống đến Quảng Võ.

Chính mình cùng Quân Hối tụ họp tụ không giống với lúc trước, tối thiểu nhất, sơn trại nhân mã người bảo vệ Thái Sử lão phu nhân vẫn là không có vấn đề đấy.

Lý Trọng gấp gấp như vậy an bài Thái Sử lão phu nhân nguyên nhân, là bị Từ Thứ tao ngộ sợ hãi, đã có Từ Thứ cái này vết xe đổ, hắn có thể nào không đề trong lòng, vạn nhất Không Dung đề lên Thái Sử lão phu nhân, Lý Trọng khóc đều tìm không ra bắc.

An bài hoàn tất, Liêu Hóa mang theo 50 kỵ binh, vội vàng chạy về Thanh Châu.

Nhìn xem Liêu Hóa đi xa, vậy ra tuyết động dần dần rơi xuống, lúc này mới xoay người lại.

Lý Trọng cùng Thái Sử Từ dẫn hơn một trăm năm mươi người, đỉnh lấy phong tuyết nói qua sông lớn, thẳng đến Hà Nội, lấy trên đường đang, Tần Dương, thẳng đến Quảng Võ.

Trên đường Thái Sử Từ cười nói: "Sớm biết như vậy Hà Bắc thời tiết như thế giá lạnh, không bằng đổi Liêu Hóa đã đến."

Lý Trọng cũng cười nắc nẻ: "Liêu Hóa cái thằng này chắc chắn chọn tuyến đường đi Duyệt Châu, trên đường đi phong lưu khoái hoạt vô cùng, cũng không nói cho ta và người mang về cái mỹ nữ đến."

Một ngày này Lý Trọng bốn người nói qua Tần Dương, đi vào Lang Mạnh huyện cảnh nội, bỗng nhiên phong tuyết nảy ra, con đường khó đi, mọi người chỉ phải ngừng lưu lại.

Một mực nói qua ba ngày, phong tuyết cái này mới ngừng lại được, mọi người thu thập ra đi.

Nói qua Lang Mạnh, con đường càng phát gian nguy mà bắt đầu..., đạo tặc cũng thường xuyên xuất hiện, bất quá có Thái Sử Từ mạnh như vậy tương hộ vệ, cũng không có ra cái gì sai lầm.

Ngay tại muốn đi vào mới phát quận nội thời điểm, bỗng nhiên bị một cái nhân mã ngăn lại đường đi, người cầm đầu cười ha ha nói: "Thật muốn cảm tạ cái này ông trời a, không phải phong tuyết ngăn đường, sợ là muốn bỏ qua cái này đội dê béo rồi."

Lý Trọng nhìn xem cái này một đám người, phát hiện bọn hắn áo giáp chỉnh tề, không giống như là bình thường cường đạo bộ dạng, nhưng có chút triều đình quân đội hương vị, vì vậy nghiêm nghị quát: "Phía trước kẻ trộm nhanh mau tránh ra con đường, không biết chúng ta là triều đình quân đội sao?"

"Ha ha..." Cầm đầu kẻ trộm một hồi cuồng tiếu, dương dương tự đắc nói: "Các ngươi xem như cái gì triều đình quân đội, xem xét tựa là đạo phi, chúng ta mới được là triều đình quân đội, mau đem trên xe đồ vật lưu lại, bỏ binh khí xuống, cúi đầu chịu trói, nếu không định đem bọn ngươi chém tận giết tuyệt."

Lý Trọng nghe vậy sửng sốt, hắn không có nghĩ tới những thứ này kẻ trộm dĩ nhiên là quân chính quy, có thể chỗ đó có quân chính quy cản đường đoạt 1 kiếp đây này? Không đúng, Lý Trọng bỗng nhiên đã minh bạch, đây là Hắc Sơn tặc Trương Yên bộ đội, cũng chỉ có những... này bị triều đình chiêu an cường đạo, hội làm ra cản đường đoạt 1 kiếp hành vi rồi.

"Ngươi thế nhưng mà Bình Nan Trung Lang tướng Trương Yên bộ hạ?" Lý Trọng nghiêm nghị quát.

Cầm đầu kẻ trộm sửng sốt, không nghĩ tới Lý Trọng một ngum đã kêu ra Trương Yên danh tự đến, không khỏi có chút nghi hoặc, hỏi: "Ngươi là người nào?"

Lý Trọng xuất ra triều đình ấn tín, cử động quá mức đình, hô lớn: "Chúng ta là quân đội của triều đình, đây là triều đình quan ấn, ngươi sang đây xem xem."

Cầm đầu kẻ trộm thoáng cái ngây ngẩn cả người, đoạt 1 kiếp qua lại khách thương hắn dám, nhưng đoạt 1 kiếp quân đội của triều đình hắn xác thực không dám, đây chính là hình cùng tạo phản tội lớn, nếu không phải chứng kiến Lý Trọng những người này xuyên không phải triều đình chế thức áo giáp (Mí gia áo giáp chất lượng rất tốt), hắn cũng không có khả năng làm ra cản đường hành vi.

Nghĩ tới đây, cầm đầu kẻ trộm hướng về sau mặt vẫy tay một cái, kêu lên: "Bà cái kia... Cái kia ai mang đến, lại để cho hắn nhìn xem triều đình ấn tín có phải thật vậy hay không."

Đang khi nói chuyện, trong đám người một hồi huyền não, hai gã quân sĩ phụ giúp một cái bạch diện thư sinh đi ra. Bạch diện thư sinh lớn lên cực kỳ tuấn tú, khoan bào đại tỳ, giữ lại ba sợi râu dài, mặt mũi tràn đầy bị phần chi sắc.

Cầm đầu kẻ trộm cao giọng quát: "Bà cái kia ấn tín lấy ra, để cho ta nghiệm chứng nhất hạ, như thật sự, tự tha các ngươi đi qua."

Lý Trọng cả giận nói: "Làm càn, triều đình ấn tín há lại ngươi tùy tiện vuốt vuốt, muốn xem, tự phái người sang đây xem."

Kẻ trộm sắc mặt xanh lét một hồi, hồng một hồi, Lý Trọng nói quả thật không tệ, cái kia mệnh quan triều đình cũng sẽ không biết tương đại ấn phóng tới trong tay người khác, mắng hắn cũng là bạch mắng, nói qua một hồi lâu, tài nổi giận dùng dùng nói: "Người, đi xem ấn tín thiệt giả, không muốn đùa nghịch bịp bợm, nếu không... Hừ hừ!"

Bạch diện thư sinh hai mắt đỏ lên, cúi đầu, chậm rãi đi đến Lý Trọng trước ngựa, lạy dài nói: "Xạ Dương Trần Lâm, trần Không Chương trông thấy vị tướng quân này."

"Người là Trần Lâm?" Lý Trọng trong nội tâm cả kinh, thốt ra. Tại Lý Trọng trong ấn tượng, Trần Lâm hiện tại có lẽ đầu phục Viên Thiệu mới đúng, như thế nào sẽ bị nửa quan nửa tặc Trương Yến bắt được? Thật sự là không được giải thích.

Trần Lâm cũng là hết sức kinh ngạc, phải biết rằng hiện tại hắn tài mà đứng chi niên, thanh minh không lộ ra, không nghĩ tới trước mặt tướng quân rõ ràng nghe nói qua chính mình.

Phải biết rằng Kiến An thất tử đó là hậu nhân phong, không phải Trần Lâm chính mình phong, tại cổ đại rất nhiều người đều là qua đời về sau tài nổi danh, Trần Lâm nếu không phải đã viết một phong thảo phạt Tào Tháo hịch văn, cũng là không có tiếng tăm gì đấy.

Bất quá Trần Lâm hiện tại với tư cách tù nhân, cũng không có tư cách câu hỏi, chỉ có thể tương nghi hoặc dấu ở trong lòng, hai tay gần ấn tín.

Trần Lâm tiếp nhận ấn tín xem xét, cũng cả kinh kêu lên: "Trần Lâm có mắt như mù, đại nhân nguyên lai tự là Tịnh Châu Lý Tử Hối!"

"Nhật,!" Lý Trọng che cái trán, như thế nào ta cũng nổi danh sao?

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Tình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.